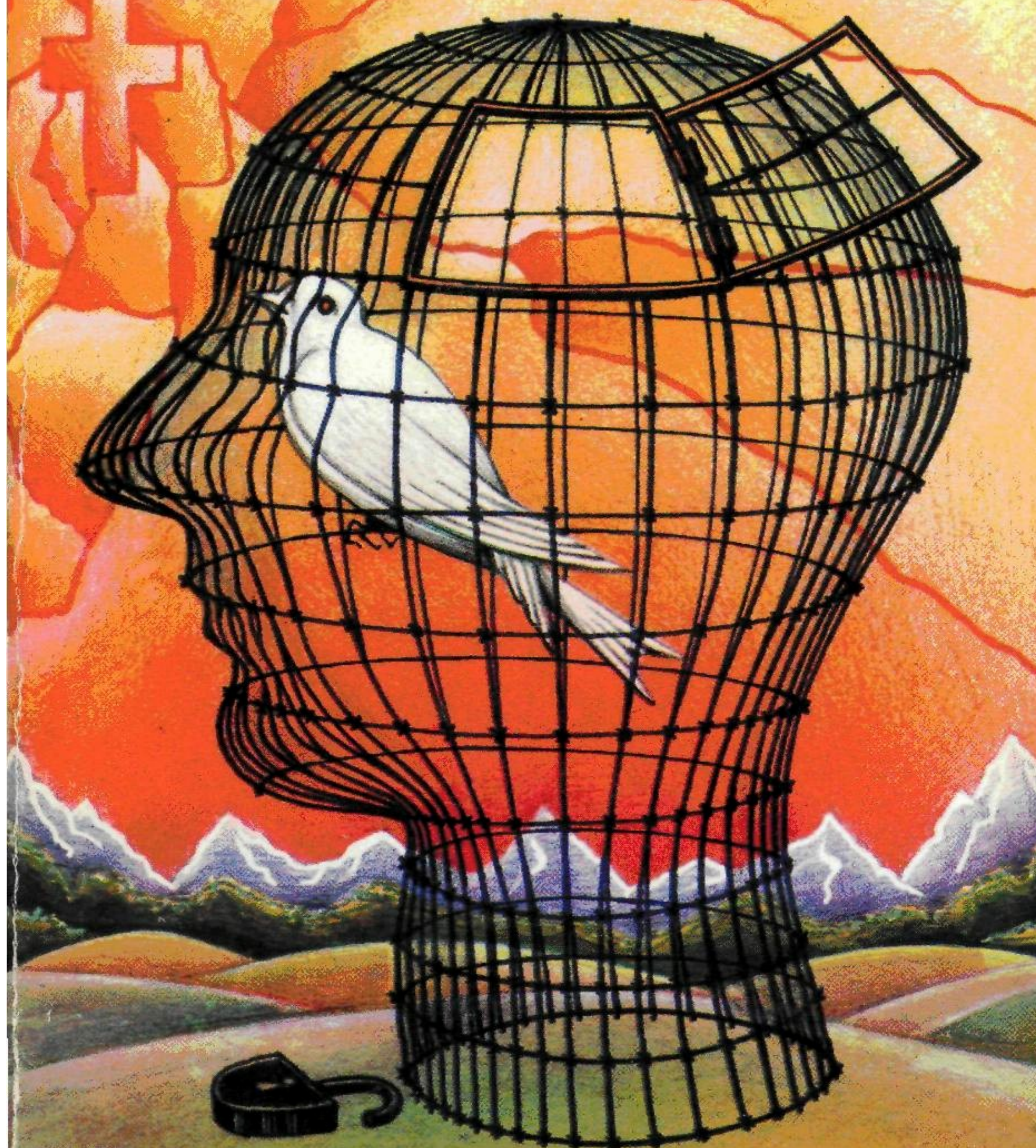
ZVEZDOMIR MARINOV

Templierii

Editura Giana, 1994

ZVEZDOMIR MARINOV
TEMPLIERII

Editura GIANA
În colaborare cu Asociaţia Umanitară Internaţională
„EUGENIA TINCĂ"
Bucureşti, 1994

În memoria
EUGENIEI TINCĂ,
JANEI NICULAI,
GHERGHINEI BODNARIUC
şi a lui
OVIDIU TĂBUŞ

TEMPLIERII

TEMPLIERII VIN CÂND CERI CU ADEVĂRAT
TE CĂLĂUZESC DACĂ MERIŢI
ÎŢI ÎNTIND MÂNA CÂND ALUNECI
ŞI TE PĂRĂSESC DEFINITIV DE-I TRĂDEZI.

Prolog

„Templierii" a prins viaţă şi a ieşit de sub tipar datorită cererii din partea cititorilor. Îmi permit să cred de aceea că aţi înţeles măcar o zecime din mesajul cărţilor precedente: „Incognito pe Terra", „Ispita", „Regina Sânzienelor". Adevărul făcut cunoscut prin cărţile mele deranjează prin conţinut aproape pe toţi. De ce acest fenomen? Omenirea a devenit din ce în ce mai rea, mai neputincioasă şi mai distructivă în „dezvoltarea" ei. Gândirea materialistă care domină conştiinţa umană v-a îndepărtat de drumul arătat de Iisus. Faptul acesta s-a reflectat asupra dezvoltării în toate domeniile şi mai ales în ştiinţă. Acum ştiinţa nu face altceva decât să menţină un "echilibru" între elita bogaţilor şi masele sărace – adică sclavii – care reprezintă majoritatea populaţiei de pe Terra.

Acum balanţa dreptăţii are într-adevăr ochii închişi. Este un fapt în favoarea „aleşilor", a celor ce se îmbogăţesc din suferinţa umană, prin droguri, prostituţie, arme, vânzare de carne vie, etc.

Sunt oameni care privesc cu scepticism adevărul spus de mine. Ei sunt dintre cei care de fapt nu ştiu ce vor sau, de multe ori, nu sunt prea siguri că ştiu. Din nefericire, aceştia sunt aluatul cel mai uşor de prelucrat în mâinile „aleşilor", ale celor puţini care se vor stăpâni absoluţi ai planetei.

Diferenţa dintre mine şi oamenii fără Dumnezeu este următoarea: eu mi-am ales naşterea, încarnarea – când a trebuit şi plecarea – atunci când a fost nevoie. Ceilalţi se nasc atunci când eu vreau, se reîncarnează până este necesar şi se distrug dacă nu există evoluţie.

Templierii au fost până acum o enigmă pentru omenire. Prin această carte voi arăta lumii câte ceva despre ce au însemnat ei pentru soarta planetei Pământ. Jertfele în numele credinţei nu trebuie date uitării, fiindcă fiecare palmă de pământ este sfinţită cu sângele lor.

În această carte veţi găsi informaţii despre viitorul Terrei şi al celor de aici. Poate acum veţi fi mai înţelepţi şi vă veţi uni în numele darului de a gândi. Numai cu credinţă veţi putea înţelege. De fapt, pe cruce Iisus tot asta v-a cerut... Oare aţi fost rezonabili? Eu vă răspund şi nu greşesc: categoric NU! Dacă aţi fi fost, acum n-aţi avea nevoie de ajutorul nimănui. Mă îndoiesc şi că de această dată o să pricepeţi ceva – dar sper.

România este ţara aleasă să devină centrul spiritual mondial. Despre modul cum se va realiza aceasta este scris într-unui din capitolele cărţii. O şansă unică v-a fost dăruită vouă, românilor, şi depinde de voi dacă o să fie cu sau fără jertfe. Dacă şi această ocazie va fi irosită, centrul spiritual nu va fi nicăieri şi niciodată. România nu e o ţară aleasă întâmplător – este pământul primului popor, condus de Remus. Posibilitatea de a crea centrul spiritual şi a-i uni pe oameni este mică într-adevăr, iar ea există doar pentru cei mai demni dintre demni.

Merg pe străzi şi caut privirile oamenilor. Văd doar gol, iar atunci când găsesc altceva e o adâncă tristeţe şi o amărăciune imensă. Poporul urmaş al dacilor nu a meritat soarta aceasta, dar veţi afla din paginile „Templierilor" ce l-a determinat să cadă în genunchi. Îngenunchiat fiind, poţi să te ridici cu multă voinţă şi cu credinţă. Trist va fi dacă veţi cădea la pământ sub cizma ocupanţilor, indiferent cum se comportă ei – nu uitaţi că cei mai buni dresori sunt cei care nu folosesc biciul. Când neamul acesta va ajunge rob, nimic nu-l va mai ajuta.

Toate centrele de vârf în seismologie, inclusiv NASA, au dovedit prin teste că cea mai puţin vulnerabilă zonă din punct de vedere al posibilelor cataclisme este cea a Balcanilor. Atenţia lor este îndreptată de zece ani spre România, Iugoslavia şi Bulgaria. Zona cu cea mai intensă activitate seismică din România, Vrancea, nu a fost nici pe departe atât de activă cum s-a lăsat să se creadă. Cutremure au fost şi în trecut, vor fi şi de acum înainte, incomparabil mai slabe decât cele ce vor zgudui alte zone de pe Pământ. Prin calcule s-a dovedit că fenomenul „Vrancea" este „ajutat". „Ajutorul" este un efect al experimentelor nucleare făcute în Nevada – SUA; bineînţeles că totul este ţinut în strict secret. Instituţiile de specialitate ştiu că, în lipsa experimentelor nucleare din Nevada, zona balcanică rămâne singurul refugiu al „aleşilor". Foarte subtil, pentru a o determina să ceară ajutor „salvatorilor" din exterior şi din interior sînt provocate, prin elemente „binevoitoare", probleme economice, inter-etnice, religioase sau de altă natură, având ca scop distrugerea sistemului financiar al ţărilor respective: pentru acestea se investesc de către părţile interesate miliarde de dolari. Spre deosebire de Iugoslavia, unde eşecul diplomatic a însemnat distrugerea totală a ţării şi unde sunt necesare fonduri serioase pentru refacerea ei, în România, datorită naivităţii actualei conduceri, „aleşii" încearcă să cumpere ţara în întregime. Pentru aceasta se folosesc de toată forţa celor trei caracatiţe descrise în „Templierii": verde, roşie, şi neagră. Împotriva mea a fost aplicat un sistem de denigrare şi apoi de distrugere. De ce să existe cineva care să divulge secretele cele mai strict păzite ale „aleşilor"? De ce să existe „unul" care să le arate oamenilor cum gândesc şi cum acţionează „aleşii"? Asta ar însemna să fie divulgată şi să se distrugă toată strategia aplicată ţărilor balcanice şi mai ales României. Am fost învinovăţit de înşelătorie, speculându-se situaţia că în statele fost comuniste informaţiile privind medicina tradiţională sunt vagi. Dar în ţările de unde provin „aleşii" sunt institute întregi care îngrijesc oamenii aflaţi în pragul morţii, iar aici asistenţa nu este formată din cadre medicale. S-a pus sub tăcere şi faptul că sunt unul dintre puţinii oameni de pe Terra care tratează boli incurabile. Discreditarea este binevenită „profesorilor" care toată viaţa n-au făcut altceva decât să omoare sub acoperirea diplomelor şi a titlurilor pompoase în medicină. Într-un sfârşit mi-au fost distruşi patru dintre oamenii cei mai apropiaţi, arşi ca în timpul lui Hitler. Criminalii se duc în biserici şi cer iertare pentru greşeli. Cine le-o va da? Poate Satana creată de ei înşişi. Iisus niciodată!

De-a lungul timpului, templierii au câştigat pe toate fronturile lupta

împotriva gândirii negative. O vor câştiga şi acum, vă asigur! Secretul este simplu: CREDINŢA, DRAGOSTEA ŞI IUBIREA sunt armele lor. Acum, din organizaţia templierilor fac parte membri din 21 de ţări, în număr de 18.368.041.

Conducătorii religioşi pot realiza numai unirea instituţiilor lor. Este o problemă administrativă care va fi susţinută cu bani dacă interesele o vor cere. Unirea religiilor poate fi hotărâtă doar de câţiva oameni şi, dacă este prezentată de mass-media ca un fapt pozitiv, va fi acceptată de toată lumea.

Papa, rabinul, patriarhul sau aiatolahul nu pot face nimic în ce priveşte credinţa oamenilor. Credinţa este una singură, iar cei care o au sunt uniţi din clipa în care au aflat-o, indiferent de culoarea pielii, limba pe care o vorbesc sau zeul la care s-au rugat înaintaşii.

De fiecare dată când am venit, am fost hăituit şi scuipat, iar asta doar pentru că am strigat pe străzi ce altora le era chiar frică să gândească. Am denunţat tot ce era putred şi pentru asta am fost urât de cei putrezi. Am spus adevărul, iar adevărul nu numai că doare, dar poate distruge sisteme politice, dogme religioase care ţin încătuşată mintea oamenilor, sau poate transforma complet modul de gândire materialist.

După ce închideţi ultima pagină a „Templierilor" m-aş bucura să-L lăsaţi pe DUMNEZEU SĂ VĂ CĂLĂUZEASCĂ, MIELUL SĂ VĂ ÎNDRUME ŞI CREDINŢA SĂ VĂ UNEASCĂ.

CAPITOLUL 1 – Prigoana

Peste câteva ore soarele avea să se ascundă în spatele dealurilor. Cu fiecare apus ce trecea, ziua era mai scurtă. Codrii ruginiseră în parte, iar în amurg, când lumina cădea pieziş, aveai impresia că dealuri întregi iau foc.

Lui Flavius nu i-a plăcut niciodată să călătorească după apus; dar asta nu din superstiţie. De data aceasta însă făcea o excepţie, pentru că dorea să atingă cât mai repede ţinta călătoriei sale.

Fără să fie foarte gras, pielea parcă îi fusese dată pentru alt trup – era mult mai mare decât ar fi avut nevoie şi se răsfrângea în cute. Nu era nimeni care să-l iubească pe acest om. Nici chiar lui nu-i plăcea să se privească. Stătea mai mult în casă, ascuns de lumina zilei şi, atunci când ieşea, o făcea fără nici o plăcere. În carul său avea grijă să fie întuneric, peste tot erau trase draperii groase. Din când în când scotea capul să întrebe cât mai are de mers. Soldaţii ştiau că trântorului ăstuia nu-i plăcea să călătorească seara, iar

noaptea nici atât. Majoritatea erau tineri şi noi în slujba lui Flavius şi nu aflaseră prea multe despre el, dar bănuiau că mai demult a fost păţit, altfel nu s-ar feri chiar aşa.

Gay ştia că odată, demult, de-abia l-a scăpat garda dintr-o încăierare cu nişte răsculaţi. Alţii spuneau că era aşa din copilărie; nu suporta să fie linişte în jurul lui sau să rămână singur. E adevărat că nu dormea niciodată singur şi că, atunci când călătorea, câţiva soldaţi trebuiau să fie mereu lângă el, să-i simtă că sunt acolo. Cert este că nici unul nu-l iubea şi toţi îi executau ordinele fără plăcere.

Când în casa Guvernatorului se strângeau invitaţi ca Flavius, nu se sfârşea niciodată frumos. De aceea Gay era foarte îngrijorat.

Cu Flavius era şi nevastă-sa. Fuseseră invitaţi la sărbătorirea zilei de naştere a Guvernatorului. Ea era mult mai tânără şi se spunea că vine de undeva din Spania, dar, dacă o priveai mai atent, înţelegeai repede că nu e aşa. Despre tatăl ei ştia că a fost un „comandant" – atât îi spusese în copilărie mama ei şi mai mult nici n-a interesat-o. A ajuns soţia unuia ca Flavius pentru că era frumoasă, şi pentru că, dintre toate frumoasele pe care le-ar fi atras averea lui, a fost prima care a înţeles că nu trebuie să-i aştepte moartea ca să-i risipească banii după bunul plac. De fapt, tot timpul făcea numai ce o tăia capul. Viaţa nu i se schimbase cu nimic după ce s-a măritat, îşi alegea bărbaţii pe care îi voia şi pentru asta nu trebuia să caute. Singurul lucru pe care şi l-a impus a fost să-i dea dreptate întotdeauna lui Flavius în ce priveşte deciziile politice sau în cazul în care era pe aproape când acesta discuta cu cineva. De cele mai multe ori poza într-o femeie leneşă, complet dezinteresată de tot ce se întâmplă în jurul ei. Nu aducea cu nimic a nevastă de demnitar roman. Dar astea la prima vedere, căci pentru cei care trăiau în jurul lui Flavius era clar cine se află în spatele hotărârilor importante. Dacă Flavius ordona să se construiască ceva, ea spunea cum şi în ce fel, dacă mergeau la petreceri, ea hotăra la cine se vor opri data următoare şi pe cine nu vor mai frecventa, dacă trebuia sprijinit vreun senator, ea alegea pe care; la fel dacă unul trebuia să cadă mai repede. Se vorbea că are mai multă influenţă chiar decât Flavius şi că de fiecare dată îşi descoperă câte o cunoştinţă plasată ideal pentru a-i servi interesul. Cei mai vechi în gardă ştiau, iar cei mai noi aflau repede şi de obicei pe pielea lor, că soţia lui Flavius era în primul rând o desfrânată. Şi, pentru că era într-o poziţie din care putea cere tot ce voia, nu se dădea înapoi de la nimic. Din cauza ei, mulţi soldaţi buni s-au trezit aruncaţi într-o garnizoană de la marginea imperiului, unde se

murea pe capete. Flavius nu numai că ştia, dar se şi amuza de ce poate să facă „femeia lui" cu „jucăriile" ei. Când era beat, îi plăcea chiar s-o privească distrându-se. Se aflase că acum Guvernatorul a organizat ceva special anume pentru ea. Din acest motiv, Gay nu putea nici măcar să o privească. Este uşor de înţeles de ce nimeni nu-i iubea pe Flavius şi pe nevastă-sa. Soldaţii tot sperau că se va găsi unul mai curajos sau mai nebun să scoată sabia şi să cureţe odată ciupercile astea de pe faţa pământului. Uneori doreau ca răsculaţii de care se temea Flavius să existe cu adevărat şi să-i atace într-o zi. Ştiau şi ei că oamenii care îşi ridică mânia spre câte unul putred de bogat nu o fac degeaba şi apoi mai auziseră că nu ţin să-i ucidă pe soldaţi; ei ţintesc de obicei sus de tot.

Acum se îndreptau spre reşedinţa Guvernatorului. Mai aveau cale de două ceasuri până să ajungă, iar soarele, mare şi roşu, se lăsase înghiţit pe jumătate de orizont. Pământul devenise dintr-o dată negru. Picioarele dezgolite ale soldaţilor şi braţele parcă erau mânjite de sânge. Apoi s-a lăsat frigul. Soarele nici nu dispăruse cu totul, când din spatele draperiilor şi-a făcut apariţia capul guşat al lui Flavius. Voia să ştie cât mai e de mers.

– Vreo două ceasuri, îi răspunse un soldat.

Flavius nu comentă. Cel ce-i răspunsese era altfel îmbrăcat decât soldaţii lui. Acesta şi încă unul erau trimişi de Guvernator să-l însoţească pe oaspete. Apăruseră dimineaţă şi acum mergeau tot timpul lângă car. Cel care îi răspunsese era Gay.

După o jumătate de oră s-a pornit vântul. Bătea din faţă. După încă o jumătate de ceas, cerul era acoperit.

Erau nevoiţi să meargă mai încet, iar cei doi soldaţi ai Guvernatorului se temeau să nu găsească drumul blocat de vreun copac căzut în pădure. Cel mai vârstnic se întoarse către comandantul gărzii lui Flavius:

– Aveţi frânghii?

– Nu, n-avem nimic în afară de arme.

– O să fie furtună – vorbea greu din cauza rafalelor ce-l izbeau în faţă – şi, dacă se dărâmă vreun copac, vom avea greutăţi.

Frunzele uscate smulse de vânt erau purtate pe sus şi se lipeau de haine. Praful intra peste tot, iar caii erau din ce în ce mai agitaţi. Deşi nu era încă timpul, se făcuse întuneric şi către orizont se vedeau primele fulgere. Apoi, târziu, le însoţeau bubuituri surde.

Comandantul gărzii o luase înainte cu soldatul mai tânăr al Guvernatorului. Voiau să vadă dacă e liber drumul. Putea să trimită pe

altcineva, era chiar regulamentar să facă aşa, deoarece n-avea voie să lase garda fără comandă -dar el înadins plecase, pentru a scăpa de întrebările trântorului. Când l-au văzut depărtându-se, soldaţii au înţeles că o să întârzie cât poate de mult. Îl lăsase pe celălalt – pe care l-a trimis Guvernatorul – să dea explicaţii.

Femeia adormise, dar bubuiturile au trezit-o.

– Mai avem mult? întrebă ea, miorlăindu-se către soldat. Nu rata niciodată ocazia de a-şi etala talentele în faţa unui bărbat apărut de curând în preajmă.

– Mai avem! răspunse acesta sec. Ştia ce „poamă" are în grijă şi mai ales ştia unde o duce.

Reşedinţa de iarnă a Guvernatorului – cea spre care se îndreptau acum -era locul unde acesta organiza chefurile mai deocheate, iar când aici se dădea o petrecere, erau invitaţi numai putregaiuri de teapa trântorului şi a nevesti-sii.

– Aveţi probleme? întrebă din nou Flavius, văzând că înaintează foarte încet.

– Deocamdată nu, dar va fi furtună; o să ne prindă înainte să ajungem.

– Bine, daţi-i bătaie, că se îngrijorează Guvernatorul. Guvernatorul nu se îngrijora, dar se vedea că Flavius se schimbase la faţă. Soldatul nu putu să-şi reţină un zâmbet.

Fulgerele erau acum foarte aproape. Se îndoiau şi se desfăceau pe tot cerul, ca o pânză mare de păianjen. Câteva clipe mai târziu se prăvăleau tunetele de peste tot parcă. La început erau ca zgomotul făcut de un copac ce se crapă, ca o stofă groasă ce se sfâşie încet, iar apoi se spărgeau bubuind asurzitor, întotdeauna aproape.

Caii îşi ieşiseră din minţi. Ai soldaţilor erau mai uşor de strunit, dar cu cei de la car era prăpăd. Comandantul l-a lăsat pe al său în grija unui soldat şi a sărit pe primul cal al carului. Aşa era mai bine. Mai aveau puţin şi intrau în pădure. În spatele lor, la câteva sute de paşi, un copac ardea ca o torţă.

Flavius a mai scos o dată capul, dar n-a întrebat nimic. Era cuprins de panică. Fulgerele se izbeau unele de altele, umplând cerul cu ţesătura lor. În spatele carului, unde nu-i auzea nimeni, doi soldaţi comentau:

– Asta e pentru Guvernator şi pentru „petrecerea" lui...

– Măcar de le-ar cădea unul în cap, să ardă şi să nu mai facă umbră pămîntului. Mi se face greaţă numai când mă gândesc ce-a fost data trecută.

– Ai fost?

– Am fost. Am văzut-o şi pe asta... şi arătă cu capul spre draperiile carului, că până atunci auzisem numai vorbe.

Făcu o pauză din cauza bubuiturilor şi apoi continuă:

– Tot mai bine-i într-o garnizoană. Te baţi cu străini, faci de pază, duci câte o căruţă cu mâncare de ici până colo, dar nu stai toată ziua după scârbele astea.

De câteva ori trăznetul s-a spart foarte aproape şi femeia lui Flavius ţipă, de s-au speriat caii mai ceva ca de bubuit. Gay, comandantul trimis de Guvernator să-i însoţească, se străduia din răsputeri să ţină caii. Era lac de sudoare; se vedea cum îi luceşte pielea când lumina fulgerelor cădea peste el. Avea toţi muşchii încordaţi.

De la ieşirea din pădure se vedea fortăreaţa. Era mai jos de ultimii copaci şi până acolo drumul cobora uşor. Vântul a slăbit şi a început ploaia. Soldaţii se bucurau că scapă de praful adunat o zi întreagă, dar stăteau cu inima strânsă încă. Nu se opriseră fulgerele şi până la conac mergeau în câmp deschis, unde nu era nimic mai înalt care să-l apere de trăznete.

* * *

Guvernatorul îşi aştepta invitaţii îmbrăcat într-o pânză albă, înfăşurată de mai multe ori în jurul trupului. Era mai înalt decât Flavius şi mai gras. Avea faţa oacheşă şi privirea rea. Nu puteai spune că ochii lui aveau o culoare; erau mereu altfel, dar de fiecare dată răi. Se născuse în imperiu, dar era mai mult grec.

Aici, în reşedinţa de iarnă, îşi chema prietenii de teapa lui Flavius. Petrecerile erau de fapt nişte orgii care se încheiau de obicei cu bălţi de sânge. Destul de rar se distra privind lupte de gladiatori. Cel mai des organiza vânători de oameni. Se folosea de câţiva nemernici adunaţi din ţările pe unde-l purtase slujba până să ajungă Guvernator, îi târâse după el peste tot şi erau singurii în care avea încredere. Le făcea toate poftele. Îi lăsa să ucidă şi să siluiască pe cine voiau. Când ajungea câte un comandant la el, plângându-se că are probleme cu hoarda lui de protejaţi, se prefăcea furios şi-i arunca în temniţă. O zi; până pleca comandantul, apoi îi scotea şi o luau de la capăt. Ei erau şi cei care îi aduceau sclavi pentru petreceri.

Noii sosiţi aveau pregătite băile, după care erau aşteptaţi în sala unde avea să înceapă ospăţul.

Soldaţii lui Flavius au fost conduşi de Gay la locul rezervat lor, cu paturi

din lemn şi pături pentru fiecare. Câte o grupă de douăzeci-treizeci de ostaşi, cu un comandant, însoţea pe fiecare invitat al Guvernatorului ş; urmau să rămână aici până la sfârşitul sărbătorii. Paza fortăreţei era asigurată, iar datoria lor era acum să-şi cureţe armele şi să se plictisească până va veni timpul să se întoarcă.

Comandantul gărzii lui Flavius, Satos, ajunsese până la acest grad doar pentru că era un luptător foarte bun. Ştia să conducă o armată întreagă, nu doar o grupă de câteva zeci de oameni. Dar, pentru că era grec de origine, avansa greu. Poate că atinsese cel mai mare grad pe care avea să-l aibă vreodată. De când l-a văzut pe Gay, a înţeles că acesta nu e un soldat oarecare, iar în ultimele ore – pe furtună – l-a urmărit în fiecare clipă. Oricare altul în locul lui ar fi fost vlăguit. Când ţii un cal speriat, sunt suficiente câteva clipe ca să te lase fără putere. Ori Gay îşi vedea de treabă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

S-a îndreptat spre el şi l-a prins de umăr.

– Stai! Vreau să-ţi vorbesc.

Gay nu era surprins. Îi simţise privirea şi se aştepta la asta.

– Spune, Satos!

– Ce vor să facă ăştia aici?

Deşi vechi în armată, Satos era doar de puţin timp în garda lui Flavius. Aici venea pentru prima dată.

– O petrecere în cinstea Guvernatorului, îi răspunse Gay.

Ştia că n-are de ce să se ascundă de celălalt, dar în acel moment ezitase să-i dea amănunte.

– Asta văd şi eu şi dacă ţi-e teamă de mine nu-mi răspunde! şi se întoarse să plece.

– Ai auzit de creştini? reluă Gay. Satos se opri şi se întoarse încet.

– De creştini ai auzit?

– Foarte puţin... zise Satos cu o privire ce-i trăda nerăbdarea şi curiozitatea.

– Aici o să fie o vânătoare de creştini. Guvernatorul îi urăşte. Nu ştiu de ce. Probabil nu pentru un motiv. Dar are nevoie de o regulă după care să-şi separe duşmanii de prieteni şi a găsit-o pe asta. Iar nevestei lui Flavius îi plac asemenea petreceri.

– Şi când va avea loc vânătoarea?

– Mâine, dacă se opreşte ploaia.

– Şi oamenii ăştia nu pot fi avertizaţi să se ascundă? Gay tăcu o clipă,

apoi îşi ridică privirea. Înţelesese că cel din faţa lui bănuia că vor da iama prin sate în căutare de creştini.

– Nu se mai poate!

– De ce? Avem o noapte întreagă înainte. Afară plouă, nu ne vede nimeni. Oamenii mei nu-l iubesc pe Flavius şi ar face bucuroşi asta. Satos se înfierbântase. Îl bucura ideea că ar putea dejuca planurile diabolice ale unor descreieraţi.

– Nu se mai poate, omule! Creştinii aleşi pentru sacrificiu sunt deja în beciuri. Mâine le vor da drumul pe câmp şi-i vor alerga cu carele de luptă nemernicii ăştia. Au să-i toace până la unul.

Satos era descumpănit. Până acum luptase numai cu soldaţi, iar când lua prizonieri îi folosea la muncă. Nu avusese de-a face cu femei, copii, bătrâni. Era sub demnitatea lui de soldat să alerge nişte neputincioşi şi să-i omoare doar pentru distracţie. Auzise de petreceri, de gladiatori, de orgii cu băutură şi femei care- şi pierd minţile, dar nu văzuse niciodată aşa ceva. Soldaţii lui din gardă i-au povestit ce face nevasta lui Flavius, dar mai mult decât atât nu cunoscuse personal.

– Sunt şi copii? se mai interesă el.

– Femei, bătrâni, copii... familii întregi, răspunse Gay.

– Gay, tu eşti de acord cu ce fac ăştia aici?

– Are vreo importanţă părerea mea?

– Ai dreptate... Stătu o clipă pe gânduri şi apoi continuă: dacă n-ai nimic de făcut, vreau să vorbim.

– Hai la mine! Oamenii tăi n-au nici o treabă până plecaţi de aici. Poţi să-i laşi de capul lor.

Gay avea o mică odaie deasupra camerelor unde dormeau soldaţii. Era unul dintre comandanţii gărzilor Guvernatorului, dar se apropia rar de acesta. Pe masă câteva pene de scris şi suluri de hârtie. Satos holbă ochii spre ele.

– Ştii să scrii?

– Da, am învăţat mai demult... nu aici... În altă parte. Nu prea voia să dea explicaţii.

– Eu ştiu doar cifrele, zise Satos oarecum cu părere de rău.

– Hai să lăsăm asta, n-are nici o importanţă acum.

– Aşa e! Eu voiam să-mi spui ce-i cu creştinii ăştia şi ce are lumea cu ei. L-am auzit şi pe Flavius odată vorbind, dar până atunci nu ştiam nimic.

– Au credinţa lor, cu un Dumnezeu...

– Şi din ce neam sunt?

– Orice neam.

– Cum aşa? Şi cine e zeul lor?

– Pe acesta l-au răstignit acum vreo patruzeci de ani. A murit şi a înviat după trei zile. Aşa mi-au povestit.

– Ai vorbit cu ei?

– Da.

– Şi ce are Guvernatorul cu creştinii? Au stricat cuiva ceva?

– Nu, n-au stricat, dar animalul ăsta urăşte tot ce nu poate să supună.

– Cum adică?

– Un creştin, dacă-l pui la muncă, munceşte şi nu se plânge. Ori ăsta vrea să le vadă suferinţa în ochi. Şi, pentru că n-o vede, îi urăşte. Oamenii pe aici sunt altfel. Nu i-a îngenunchiat nimeni; poţi să-i pui la muncă sau să-i omori – mai mult nu. Eu păzesc fortăreaţa şi nu ies prea des în sate, dar am început să-i cunosc. Iulius înnebuneşte cînd îi vede râzând. (Iulius era Guvernatorul). Sunt oameni liberi, oricâte lanţuri ai pune pe ei. Ai să-i vezi mâine, dacă ţii neapărat.

– Şi ce rezolvă dacă-i omoară?

– Plăcerea lui! Vrea să-şi arate în fiecare zi că e stăpân. La toate orgiile lui sunt aduse sclave, dar nici una nu e de pe-aici. Sunt femei pierdute culese de la Roma, sau, dacă nu, de prin sud. Nu mai e una întreagă la minte. Apoi vine şi câte unul ca Flavius al tău cu nevasta sau cu sclavii după el şi uite aşa iese dezmăţul.

– Şi creştinii?

– Ar vrea el! Nu ţi-am spus că de pe-aici nu aduce pe nimeni? Femeile şi fetele lor se omoară pe drum. N-a ajuns una în braţele lui Iulius. De ce crezi că-i urăşte atât? Au fete frumoase, dar, dacă cineva vrea să se atingă de una, o vezi cum scoate un cuţit dintre haine şi, cât ai clipi, îşi ia zilele. Când şi-a dat seama că nu poate să le aibă, s-a înverşunat şi mai tare şi a început măcelul.

– Acum câţi a întemniţat pentru mâine?

– Aproape o sută.

Urmă o pauză mai lungă, după care grecul schimbă vorba:

– Gay, tu nu eşti roman!

– Ce-ţi veni? Cum nu sunt roman?

– Numele tău nu-mi spune de unde vii, dar nu asta m-a făcut să-ţi spun ce ţi-am zis.

– Dar?

– Eşti... eşti, hai să zicem satisfăcut că Iulius nu i-a supus niciodată pe creştini. Te bucură asta într-un fel anume şi nu doar pentru că te dezgustă Iulius. Simt eu că e şi altceva...

Gay tăcea. Ar fi putut să eschiveze, dar, dacă n-a făcut-o în prima clipă, n-avea rost să mai încerce acum.

– Poate că ai dreptate, începu el.

– Şi ce eşti?

– Te interesează povestea mea?

– Să zicem.

– Bine, atunci am să-ţi spun câte ceva. Tatăl meu nu a fost roman. Era de undeva din nord şi a căzut prizonier. Fiind un luptător foarte bun, a ajuns gladiator. Cu toate că nu avea nici douăzeci de ani când l-au prins, timp de cincisprezece ani nu l-a învins nimeni. Aşa şi-a câştigat libertatea şi, odată cu aceasta, a ajuns să pregătească el însuşi gladiatori. N-a mai trebuit să iasă în arenă, într-o zi i-a fost adus un luptător nou. Era fiul căpeteniei poporului său; devenise sclav gladiator. Împreună s-au hotărât să fugă în ţara lor. Tata plănuia demult asta, dar aştepta o expediţie mai apropiată de hotare. Voia să fie sigur de reuşită. Acum n-a mai aşteptat nici o zi. Cineva le-a aflat planul şi i-a trădat. Prietenul lui a fugit singur şi nu s-a mai ştiut nimic de el. Poate a scăpat. Tata a fost rănit, dar a reuşit să ajungă într-un oraş de la ţărmul mării. L-a salvat o fată care l-a ţinut apoi ascuns la ea multă vreme.

– Mama ta?

– Exact! L-a îngrijit până s-a vindecat şi, cât timp a stat acolo, el i-a povestit toată viaţa sa de până să cadă prizonier. După doi ani a aplecat. Avea o datorie faţă de ai lui. I-a mai spus că, dacă scapă viu, se întoarce într-o zi şi o ia şi pe ea. L-a crezut. Mama n-a avut alt bărbat şi s-ar fi dus după el până la capătul lumii.

Eu m-am născut după plecarea lui. Nu-i spusese de mine, de teamă să nu-i schimbe hotărârea. L-a aşteptat până în ziua când s-a stins. Toată viaţa mi-a povestit despre el şi niciodată nu-mi repeta aceleaşi lucruri. I-am spus într-o zi, când mă făcusem mai mare, că n-are rost să-l mai aştepte, el poate a şi uitat-o. Atunci s-a supărat foarte tare şi mi-a zis că n-am priceput nimic din tot ce m-a învăţat. Spunea că, de fapt, tot ce aflasem de la ea tot tata îi dezvăluise înainte de a pleca. Era atât de sigură că a murit pe drum! „Altfel s-ar fi întors", zicea. „El nu minţea". Acum cred şi eu la fel. De-asta nu sunt roman.

– Şi tatăl tău de unde era?

– De prin părţile astea. Poate mai de la nord, de dincolo de hotare. Nu ştiu.

– Tu ai cerut să vii în provincia asta?

– Da. Dar acum hai s-o lăsăm. Trebuie să văd gărzile. Dacă stă ploaia, ăştia beţi o să vină cu făcliile pe afară şi o să facă iarăşi tărăboi.

Au ieşit amândoi. Afară ploua mărunt şi dinspre casa Guvernatorului se auzeau muzică şi râsete. Făcură un ocol pe la toţi soldaţii ce făceau de pază.

– Spune, de când eşti aici nu i-a trecut nimănui prin cap să-l „scape" pe Iulius de adunătura asta de criminali?

– Mi-a trecut mie, în prima săptămână. Apoi mi-am dat seama că-şi găseşte alţii, fără bătaie de cap.

Gay şi Satos treceau scârbiţi printre trupurile dezgolite ce zăceau prăbuşite în sala de ospeţe. Erau peste o sută, bărbaţi şi femei, într-o împletitură animalică. Câte unul horcăia în somn. Vinul era vărsat peste tot şi se amestecase cu fructele şi mâncarea.

Soarele urcase de mult pe cer şi lăsa acum câteva raze să pătrundă prin ferestrele înguste ale sălii. Câteva sclave se treziseră şi-şi căutau hainele printre trupurile adormite.

– Hai, Satos, ai văzut destul. Într-o oră se trezesc toţi şi o iau de la capăt. Îţi ajunge pentru o viaţă.

Gay îl adusese pe grec să vadă ce fel de sărbători organizează Iulius. Satos n-a scos nici un cuvânt de când au intrat. Pe măsură ce înaintau printre trupuri şi-i recunoştea pe cei pe care îi văzuse cu o zi înainte, chipul i sc împietrea. Era alb ca varul, iar ochii aveau o căutătură rătăcită.

La ieşire, s-a sprijinit cu mâna de o lespede şi a început să verse.

– Iartă-mă, Gay! articula el când s-a mai liniştit.

– Aşa am păţit şi eu prima dată; acum m-am obişnuit. Ştii cum am făcut?

– Nu.

Satos era vlăguit. Mergea împleticindu-se.

– Am început să-mi închipui că păzesc o turmă de porci. Am reuşit asta şi de atunci pot să văd fără să mi se facă rău. N-am putut în schimb să mă împac cu ce vor să facă astăzi.

– Creştinii?

– Da. Ei îl incită cel mai tare pe Iulius, pentru că nu protestează, nu se văietă şi, înainte să moară, râd.

– Cum?

– Da. Eram sigur că nu ştiai. Aşa e neamul ăsta de pe aici: râd în faţa morţii, iar Iulius înnebuneşte când îi vede. Oricât i-ai chinui, oricât i-ai bate -orice le-ai face, înţelegi? Orice. Suferă ca fiecare om, dar, când îşi dau duhul, râd. Sunt momente când el şi-ar da şi viaţa, numai să le şteargă zâmbetul de pe feţe.

Satos era îngândurat; încerca să găsească în toată experienţa lui ceva care să semene cu ce a auzit.

– Tatăl tău era ca ei?

– Da! Gay nu şi-a ascuns deloc satisfacţia. Era anormal ca un roman să fie mândru că se trage dintr-un barbar, chiar şi din unul mai răsărit, dar Satos începea să înţeleagă că aceştia nu erau chiar nişte animale părăsite la marginile imperiului, cum ştia el.

– Şi de asta îi iubeşti?

Gay nu spusese până atunci că-i iubeşte pe barbari, fie că erau creştini sau nu.

– Am încercat să-i înţeleg şi am văzut că sunt altfel de cum am învăţat.

– Şi de asta îi iubeşti? repetă Satos întrebarea. Era ceva cald în vocea lui, altfel Gay nu ar fi acceptat să-i răspundă.

– Şi de asta, aruncă el scurt, apoi continuă: şi mă gândesc acum că n-o să mă dai pe mâna Guvernatorului pentru simpatiile mele.

– „Şi de asta", repetă Satos, – înseamnă că mai e şi altceva.

– Cam atât ar fi, se eschivă Gay.

– Nu, nu, mai e ceva; nu mă duci pe mine, băiete! Am şi eu nas şi te-am mirosit. Hai, spune, ce mai e? Grecul era doar amuzat că a fost atât de isteţ să intre în intimitatea celuilalt şi să-i descopere un secret.

Pentru Gay era clar că Satos nu are de gând să-l dea pe mâna lui Iulius, se distra numai, dar, dacă i-ar fi povestit, ar fi făcut- o doar ca să-l câştige pe celălalt de partea lui. Altfel n-avea nici un rost. Se gândea acum dacă n-a mers prea departe cu sinceritatea faţă de un străin. Dar nu. Nu-l înşelau pe el ochii. De aceea şi discutase cu grecul toată noaptea.

– Hai, îmi spui tu sau îţi spun eu? insistă Satos.

– Ce să-mi spui tu? Gay era puţin surprins.

– Eşti creştin. Nu te uita aşa la mine, că nu-i spun lui Iulius. Nu poate să fie altfel. Mai am impresia că nici nu stai cu mâna în sân în ce-i priveşte pe eroii noştri.

Gay încerca să pară vesel.

– Şi ce impresie mai ai tu, hai să auzim.

– Ha, ha! Te-am prins! Ăsta îmi eşti, se vede pe faţa ta. Ţi-am spus eu că am nas.

– Cum adică nu stau cu mâna în sân? Ce vrei să spui?

– Păi, s-o luăm de la capăt: eşti creştin! Bine! Dacă eşti, nu poţi să-i laşi pe nevinovaţii ăştia să moară ca vitele, deşi în situaţia asta nu prea văd ce o să mai faci. Dar, înainte să fie prinşi, poţi să-i avertizezi. De unde ştiu toate astea?

Tu eşti comandantul gărzilor. Soldaţii te iubesc pentru că nu eşti aspru cu ei când nu e nevoie şi nu-i bagi la necaz degeaba. În plus, eşti primul peste tot. În fiecare zi în picioare, iar noaptea trebuie să faci controlul posturilor. Numai că tu nu-l faci.

Gay deschise gura să zică ceva, dar celălalt îl opri cu un gest şi continuă:

– Ascultă-mă bine: tu nu faci controlul. Soldaţii te respectă şi te lasă liniştit să dormi. Se schimbă singuri când trebuie sau când se înţeleg ei şi treaba merge strună. De unde ştiu asta? Îţi spun dacă vrei. Când am trecut noi aseară pe la posturi era ora de control, iar soldaţii tăi s-au mirat să te vadă. Am dreptate? Am! Asta n-ar fi nimic, se mai întâmplă, dar tu nu dormi noaptea. Dacă dormeai, erai mai rotund, mai gras, am vrut să zic, că doar stai toată ziua în garnizoană, nu eşti ca alţii, în campanie. Deci noaptea tu faci altceva. Ce faci noaptea? M-am gândit şi la asta. Îţi iei calul şi dai o fugă până în primul sat sau poate chiar mai departe şi-i anunţi că s-a încins sângele în Guvernator şi plănuieşte o nouă orgie sau că vin soldaţii să strângă mâncare, aur, vite şi ştiu eu ce... Iar ei ce trebuie să facă? Să pună de-o parte ce au de dat la stăpânire şi să-şi ascundă fetele şi femeile, că soldatul, atunci când vine, face şi ce-i place lui, nu numai ce i-a ordonat comandantul. Am dreptate? Am! Pe asta de unde o ştiu? O ştiu, pentru că rar un om ca tine, care nu face altceva decât să comande, să ţină la tăvăleală ziua şi noaptea fără să dea nici un semn de oboseală. Te-am văzut pe cal aseară, pe furtună; în acele două ceasuri eu muream de o sută de ori. Am urcat şi eu odată pe un cal ieşit din minţi şi ştiu ce înseamnă. Tu nu o făceai pentru prima oară. Şi-apoi, aici la voi se mănâncă bine. N-ai avea faţa asta numai oase. Mă gândeam chiar că tu ai fost gladiator, nu taică-tău.

– De fapt, ce vrei? zise Gay. Cuvintele acestea erau o confirmare suficient de clară pentru tot ce spusese Satos.

– Ha, ha, te-am nimerit, nici eu nu mă aşteptam să fie chiar aşa. Mă bucur tare mult că te-am cunoscut. Dar, dacă tot e cum am zis, povesteşte-

mi şi mie de creştini.

Sau... iartă-mă! Cine sunteţi voi, creştinii? Şi făcu un gest larg cu braţele. Ce vreţi voi? Ce face zeul vostru? Hai, ţi-am zis că nu vorbesc cu nimeni!

– Ştiu! Gay vorbise de parcă acum era mai sigur chiar decât grecul că acesta nu-l va trăda.

– De unde?

– Dacă nu ştiam, nu te lăsam să afli ce sunt de fapt.

– Adică?...

– Da! Eu te-am lăsat să vezi că-i simpatizez pe creştini şi aşteptam să mă întrebi.

– De ce ai făcut-o?

– E mai bine pentru tine să ştii cum c un creştin înainte să ridici sabia asupra lui. Măcar atât. Gay era grav şi dovedea acum că n-a fost un naiv când a început să stea de vorbă cu grecul.

Satos se simţi câteva clipe ca un copil în faţa unui bătrân învăţat. Încerca să-şi revină şi zise:

– Şi ce ar trebui să ştiu?

– în primul rând că nu noi, romanii, suntem mai marii lumii, nu oamenii sunt stăpânii ei, apoi...

Timp de două ore Gay îi vorbi grecului despre credinţa lui şi poporul din care se trage, despre lumea de dincolo de moarte. I-a povestit totul ca pe o istoric în care el nu se implica cu nimic şi, mai mult, n-a făcut nimic ca să-l convingă pe Satos că e adevărat ce spune.

Grecul era soldat, nu crezuse în viaţa lui în zei.

– Şi eu ce trebuie să fac? mormăi la un moment dat.

– De ce „trebuie"? Eşti bărbat, omule! Faci cum te taie capul.

– Acum pricep. Tu noaptea te duci să te întâlneşti cu ai tăi şi discutaţi, cum ai făcut acum cu mine.

– Nu e necesar, dar uneori se întâmplă şi aşa.

– înţeleg că nu te interesează ce va fi cu tine când vei termina cu viaţa de soldat?

– Aşa e!

– Şi ce-ai să te faci?

– Am să văd atunci.

– Dacă nu te-aş avea în faţă, n-aş crede o boabă din toate astea.

– Aşa îţi place ţie să-ţi spui, dar ai să crezi până la ultimul cuvânt tot ce

ai aflat acum şi asta în scurt timp.

– Nu mai spune?!

– Ai să vezi, cu cât te înverşunezi mai tare acum să-ţi zici că nu e adevărat, cu atât mai puternic vei crede mai târziu.

– De unde ştii?

– Ştiu!

Satos se opri o clipă. Afirmaţia seacă şi sigură a lui Gay îl înfiora. N-avea timp să se gândească la ce i-a spus „barbarul", dar era suficient că-l vedea în faţa lui în carne şi oase.

Un soldat veni în fugă să-l anunţe pe comandant că a ieşit Guvernatorul şi începe vânătoarea.

– Te duci? întrebă Satos. Nu eşti obligat. Poţi să rămâi în garnizoană.

– Ba am să merg şi ai să vii şi tu cu mine.

– Nu te mai înţeleg. Îţi place să vezi cum îi toacă de vii?

– Nu!

– Şi atunci? Sau pe ăştia nu-i cunoşti?

– Poate nu i-am mai văzut până acum, dar de cunoscut îi cunosc pe toţi.

S-au îndreptat spre locul unde ţineau caii. Pe drum s-au întâlnit cu o namilă de om care l-a salutat pe Gay. Era echipat ca gladiator. După câţiva paşi, comandantul se întoarse şi-l strigă:

– Arak!

Uriaşul se opri şi se întoarse.

– Spune-mi, continuă Gay, vor fi şi lupte?

– Da, dar nu cu oamenii mei. Chipul i se întrista. Avea o voce care, dacă ar fi vorbit mai tare, ar fi dat jos un om zdravăn. Vor fi cu animale..., continuă el.

– Bine, mulţumesc!

– Cine era? se interesă Satos.

– Arak, un fost sclav. De curând şi-a câştigat libertatea, iar acum pregăteşte gladiatori.

– Nu asta voiam să ştiu. I-ai mulţumit.

– I-am spus „mulţumesc" pentru că erai doar tu de faţă.

– Eram sigur, eram sigur de când l-am văzut. Are ochii ca ai tăi. Se uită la fel ca tine. E de-al vostru.

„Ciudat se comportă comandantul ăsta", gândi Gay, „descoperă o conspiraţie creştină în coasta Guvernatorului şi se bucură ca un copil, de parcă datoria nu l-ar obliga să o trădeze imediat".

– Şi ce-i cu asta? continuă el cu voce tare.

Satos se opri, cu zâmbetul îngheţat pe buze. Adică ce aflase nu avea nici o valoare? Se simţea prost, în adevăratul sens al cuvântului:

– Spune-mi, continuă el, toată garnizoana e plină de creştini? Aici coborâse vocea, ca să nu-l audă cineva. Poate că şi Iulius era creştin?!

– Termină! i-o tăie Gay. Ia-ţi calul şi hai! Grecul îl ascultă. Îşi puseră pelerinele de comandanţi şi coifurile şi ieşiră în galop pe poartă. Mai încolo, pe o culme de deal netedă, se organiza marele spectacol. Astăzi erau prezenţi cam toţi cei ce se aflau în garnizoană. Invitaţii lui Iulius erau aşezaţi mai sus decât ceilalţi, la loc de cinste. Pentru ei fuseseră montate din timp tribune de lemn şi jilţuri largi, după funcţia fiecăruia. Într-o parte, locul pe care urmau să se desfăşoare luptele dădea spre râu şi spre pădure, dar era închis cu garduri înalte din lemn ce se puteau deschide. În rest, spaţiul era înconjurat de pereţi din lemn proptiţi cu buşteni groşi şi undeva la mijloc, sub tribuna lui Iulius, se afla poarta pe unde intrau animalele. Oamenii urmau pur şi simplu să fie aruncaţi în arenă.

Cei doi comandanţi s-au îndreptat spre locul de unde puteau privi fără să coboare de pe cai.

Toată lumea era prezentă, mai puţin Guvernatorul. Când a apărut, mulţimea a izbucnit în aplauze. Avea faţa trasă, iar Gay şi Satos vedea de la distanţa la care se aşezaseră că nu e încă dezmeticit. Ceilalţi care-i ţinuseră isonul cu o noapte înainte nu arătau mai bine.

– Ce-or să facă acum?

– Aşteaptă! Gay nu voia să vorbească şi Satos simţi că trebuie să-i respecte tăcerea.

Când încetă hărmălaia, Iulius, tolănit într-un jilţ, făcu semn să înceapă.

Doi bărbaţi fură aruncaţi în arenă. Erau încălţaţi cu opinci. Unul era dezbrăcat până la brâu şi se vedeau de departe urmele roşii ale loviturilor de bici, iar celălalt avea o cămaşă mai mult ruptă. După un minut se deschise poarta de sub tribuna cea mare şi apăru un urs. Sângera din mai multe locuri. Cei doi nefericiţi n-aveau nici un fel de armă.

Ursul s-a îndreptat spre ei clătinându-se.

– E rănit, şopti Gay.

– L-au tăiat ca să-l întărâte. Altfel n-ar ataca oamenii, cu hărmălaia pe care o fac.

– Da, dar e mai grav. Uită-te cum merge.

– Nu te înţeleg.

Gay se lumină deodată:

– Arak!

– Ce e cu Arak?

– El deschide poarta animalelor.

– Şi?

– I-a cârpit un lemn pe spate, sau poate chiar în cap, înainte să-i dea drumul, ca să-l slăbească. Poate că a rupt ceva în el.

Lupta începu. Ursul s-a repezit spre cei doi bărbaţi şi l-a culcat la pământ pe unul din ei. Celălalt i-a sărit în spate şi a început să-l strângă. Îi trecuse mâinile printre labele din faţă şi-l apăsa cu palmele pe ceafă. Ursul şi-a lăsat victima şi a început să se răsucească în loc, încercând să scape de apăsare. Totul a durat câteva secunde. Cel de jos s-a ridicat, şiroind de sânge, a prins o piatră marc şi a început să lovească animalul în moalele capului. Ursul a cedat repede – prea repede...

Mulţimea era în delir, însă Guvernatorul tăcea încruntat. Nevasta lui Flavius dădea nemulţumită din cap, privind spre Iulius.

În arenă cei doi se sprijineau unul pe celălalt. Primul n-avea şanse să trăiască, fusese sfârtecat, iar cel de-al doilea îi ţinea capul sprijinit pe piciorul său. N-avea cu ce să-l ajute, iar victoria nu putea să le folosească la ceva. Urma altă luptă şi până la sfârşit oricum pierdeau.

La un semn al lui Iulius încă trei bărbaţi au fost aruncaţi în arenă şi uşa de lemn s-a deschis, lăsând să iasă ursul. Acum puteau lupta mai mulţi, dar animalul era zdravăn. Nu mai mare decât primul, era însă sprinten.

– N-a mai reuşit, murmură Gay.

Satos a înţeles cine şi ce n-a reuşit şi a tăcut.

Dar ursul n-a atacat. Trei bărbaţi stăteau nemişcaţi în picioare lângă cel rănit, poate deja mort, iar fiara nu se apropia. Lumea care asista făcuse linişte. Se auzea din când în când scârţâitul bârnelor de lemn de la tribunele mai mici, unde se înghesuiseră cei mai mulţi. Un minut, două cu ursul faţă în faţă, privindu-se fără să se mişte. Apoi animalul s-a întors. Mulţimea a izbucnit în urlete. Ursul căuta leneş o ieşire, însă poarta pe unde venise era închisă.

Flavius cu femeia lui erau plictisiţi şi îi arătau asta lui Iulius.

Acesta se ridicase din jilţ pe jumătate. Era nervos. A mai făcut un semn şi zece creştini, bărbaţi şi femei, au fost aruncaţi în arenă. Restul, înşiraţi pe margine, erau obligaţi să privească.

Prin poartă a intrat un taur. În tribune s-a aşternut tăcerea. Acesta s-a

oprit şi a început să privească în jur. Nu văzuse ursul şi s-a trezit prea târziu că este acolo. Urcată pe spatele lui, fiara îi înfipsese deja colţii în grumaz. Sărise ca o pisică. Oamenii s-au retras lângă pereţii arenei şi urmăreau tăcuţi lupta. Îşi cunoşteau soarta. Până la urmă aveau să moară cu toţii. Taurul a început să se scuture, încercând să scape de fiara din spate, dar în zadar. Ursul se prinsese cu toate ghearele de trupul lui şi îi smulgea cu dinţii bucăţi din spinare. Sângele curgea în valuri şi se amesteca cu ţărâna. Încet, rezistenţa taurului a început să slăbească. Se proptise cu copitele depărtate şi sufla greu. Avea botul deschis şi plin de spume. După încă un minut a căzut în genunchi.

Spectatorii erau în delir. Doar creştinii tăceau. Ursul nu dădea semne că ar vrea să atace şi oamenii. Un semn şi în arenă s-au repezit trei gladiatori înarmaţi cu suliţe şi plase de luptă. Au omorât ursul şi l-au târât împreună cu taurul prin poarta animalelor.

Iulius era furios. Nu văzuse ce i-ar fi plăcut, iar musafirii erau nemulţumiţi. La semnul său, toţi creştinii fură împinşi în arenă. El a coborât în spatele tribunei. Când a ieşit pe poartă în carul său de luptă, toată lumea era în picioare şi urla. Pentru prima dată Guvernatorul cobora în arenă. Toţi l-au simţit turbat de furie. Voia să ucidă cu mâna lui. Ţinea un bici lung şi gros, iar în coşul carului avea toate armele pe care le foloseşte un soldat. Creştinii se adunaseră în centrul arenei. Cu biciul ridicat deasupra capului, Iulius şi-a mânat caii spre grupul lor. Când a ajuns, aceştia s-au împărţit în două. În spatele carului, pentru protecţia Guvernatorului călăreau doi soldaţi. Nu aveau armele scoase. La prima trecere, biciul a pleznit în plin. Când s-a întors, unul dintre cei ce stătuseră în faţă cu ursul, a prins cureaua biciului şi a tras cu toată puterea. Iulius s-a dezechilibrat şi a căzut. Puţin a lipsit să nu-l caice caii ce veneau din spate. A stat câteva clipe lipit de pământ, apoi s-a ridicat cu greu; mai ţinea încă legat biciul de încheietură. În faţa sa, un bărbat cu hainele zdrenţuite de la bătăile din temniţă îl privea liniştit.

Cei doi călăreţi stăteau lângă Guvernator şi aşteptau un ordin. Dar cine să-l dea: Iulius gâfâia şi făcuse spume. Semăna acum cu taurul răpus mai înainte. Privirea îi era pierdută. Aşa ceva nu mai păţise: în faţa invitaţilor să fie atât de umilit... I-ar fi ucis pe creştinii ăştia – de o sută de ori pe fiecare şi tot n-ar fi fost satisfăcut. Ridicolul situaţiei sale creştea cu fiecare clipă. Cineva din tribună a dat semnalul de începere a vânătorii; Iulius nu mai era in stare.

Porţile dinspre râu ale arenei au fost deschise. Condamnaţii au înţeles şi

au luat-o la fugă. În urma lor veneau călare prietenii lui Iulius. Îi lăsau să se depărteze, apoi îi alergau şi îi omorau. Primii căzuţi nici nu apucaseră să iasă din arenă. Ceilalţi s-au răspândit care încotro.

Gay, care asistase mut la tot spectacolul, a luat o lance din mâna primului soldat şi a pornit şi el în urmărirea fugarilor. A mai apucat să-i strige peste umăr grecului:

– Vino după mine!

Fără să aştepte mult, Satos a întors calul şi a pornit în goană să-l prindă pe Gay. Când l-a ajuns, a început să urle:

– Ce faci, smintitule, îţi omori oamenii?

– Taci şi vino!

Gay nu lovise încă nici un fugar. S-au învârtit de câteva ori să facă impresie şi au luat-o spre râu. Bărbaţii în putere care erau prinşi din urmă de câte un călăreţ se întorceau brusc şi se repezeau în picioarele cailor cu braţele deschise, apoi se răsuceau într-o parte. Majoritatea reuşeau să răstoarne calul cu tot cu călăreţ. Care mai era întreg o lua din nou la fugă. Femeile şi copiii au murit primii. De lângă râu nu se mai vedeau tribunele cu spectatori. Gay şi Satos galopau în spatele unui grup compact de creştini. Acum a înţeles grecul de ce s-au aruncat şi ei pe urmele fugarilor: cei pe care-i urmăreau aveau şanse să scape dacă nu apărea altcineva, să-i „ajute" la căsăpit. Dar nu venea nimeni – i-au văzut că sunt doi şi li s-au părut de ajuns pentru o mână de barbari obosiţi. Gay ţinea lancea deasupra capului ca şi cum ar fi fost pregătit să-l străpungă pe primul ce-i ieşea în cale. Cineva din urmă n-ar fi bănuit nimic. Acum alergau pe malul râului, printre copaci. Nu-i mai vedea nimeni. Când s-au depărtat suficient, Gay le-a strigat ceva celor din faţă, într-o limbă pe care grecul n-o cunoştea.

Creştinii s-au oprit ca trăzniţi. Gay le arăta cu mâna spre râu şi continua să vorbească. Satos holba ochii fără să priceapă, iar fugarilor le-au trebuit câteva clipe să înţeleagă, apoi au luat-o în direcţia arătată de comandant. Ultimul s-a oprit şi le-a spus ceva pe aceeaşi limbă, după care s-a întors şi a plecat cu ceilalţi.

– Ce le-ai zis? întrebă Satos curios.

– Să intre în apă şi să treacă dincolo, unde nu-i mai urmăreşte nimeni.

– Şi ci ce-au zis? Ce-a zis ultimul?

– S-a rugat la Dumnezeu să ne ajute, – pe mine şi pe tine. Vino acum, mi-a venit o idee!

Au plecat pe urmele fugarilor şi i-au ajuns înainte ca aceştia să intre în

apă. Gay şi-a scos pelerina şi a întins-o unuia dintre ei, iar altuia i-a dat lancea. Le-a mai spus ceva, apoi a intrat cu calul în apă.

– Vino cu mine, strigă el.

Satos făcu întocmai. Într-un minut se vedeau la suprafaţă doar capetele cailor. Ei se ţineau de cozi, înotând tot timpul la vale şi pe lângă mal. După vreun sfert de ceas au ieşit. Creştinii nu se mai zăreau; reuşiseră să treacă dincolo şi erau scăpaţi.

Când au ieşit afară, erau murdari de nămol peste tot. Acum era clar pentru oricine că participaseră cu sârg la măcel. S-au întors ultimii. „Spectacolul" se terminase.

Arak şi câţiva gladiatori se învârteau pe lângă râu, în locul unde începuseră ci urmărirea. Gay l-a luat imediat la rost:

– Ţi-a scăpat vreunul?

– Nu cred, mormăi uriaşul, doar câţiva care s-au înecat.

– Câţi s-au înecat?

– Patru sau cinci am văzut eu...

Satos a priceput că „înecaţii" erau de fapt cei care apucaseră să intre în râu, salvându-sc, dar acum Gay trebuia să fie „dur". Gladiatorii s-au îndreptat fără grabă spre garnizoană. Iulius fusese cules de ai lui şi dus acasă – n-avea să uite niciodată ziua în care a fost răsturnat din carul de luptă de un barbar lipsit de apărare. Peste tot pe câmp zăceau cadavre. În afară de ei doi şi Arak, nu mai era nimeni lângă râu. Uriaşul îşi făcea de lucru cu hamurile calului său, întârziind înadins. Gay a priceput ceva şi i-a zis:

– Ce e, Arak?

– Nimic, repar aici şi vin şi cu.

Lângă el zăcea un bărbat. Părea mort, dar nu i se vedea nici o rană pe corp.

– E viu? îl întrebă comandantul şi-i făcu un semn ca să înţeleagă că n-are de ce să se teamă.

– Da, are piciorul scrântit.

Gay se apropie călare de creştinul culcat la pământ şi, fără să se uite la el, începu să-i vorbească pe limba lor. Nefericitul s-a răsucit pe o parte, a dat afirmativ din cap şi s-a culcat la loc cum fusese.

– Să mergem! ordonă comandantul. Pe rănit l-au lăsat acolo, nemişcat.

– Cum a scăpat? lui Satos nu-i venea să creadă că se întâmplase asta.

– A scăpat, ce mai contează cum? I-am spus să nu se mişte până se lasă întunericul, iar apoi să se ascundă în stuf; va veni cineva să-l ajute.

– Cine o s-o facă?

– Tu, de exemplu!

– Eşti nebun?

– Mă gândeam şi eu. Credeam că ai sânge de bărbat în tine. Nu te speria, are cine să se ducă.

Satos era complet dezorientat. Nu pricepea ce se petrece Iulius ucidea creştinii pe capete, dar creştinii se plimbau pe sub nasul lui şi pe deasupra îi asigurau şi paza. Asta mai putea s-o creadă, dar nebunii ăştia parcă strigau în gura mare cine sunt.

– Gay, vouă nu vă e teamă că o să fiţi descoperiţi într-o zi?

– De cine? Nu ştie nimeni.

– Cum?! Eu sunt venit doar de ieri, am văzut tot şi tu îmi spui că nu ştie nimeni...

– Nu ştii chiar tot, zise comandantul, şi-apoi, aici, cei care ştiu sunt creştini.

– Dar eu?

– Aşa zici tu... Aşteaptă! – Iar tu nu ne trădezi!

– Nu-nţeleg de ce eşti aşa sigur! Şi dacă vă trădează unul de-al vostru?

Gay se privi cu Arak, apoi spuse:

– Cine-e făcut să trădeze nu e dintre noi.

– Să fie aşa cum spui, dar odată şi odată o să se nască unul şi dintre voi.

– Dumnezeul vostru cum a murit?!

Gay tăcea, cu privirea aţintită într-un punct de pe orizont. Când s-a întors către grec, avea altă privire şi altă voce. Era calm şi vorbea rar.

– N-o să trăim altfel decât până acum, doar pentru că într-o zi va fi unul printre noi care ne va vinde pentru un pumn de aur. Pe noi nu ne poate vinde nimeni, romanule! Existăm atât cât avem credinţa. Cine o să-ndrăgească aurul pământului ne va ucide doar trupurile, care sunt tot ale ţărânei. Nimeni nu poate să vândă ce nu este al său. Noi nu putem ti vânduţi, căci nu suntem ai pământului. Să ţii minte! Aşa suntem liberi, oricâte lanţuri ne-ar pune Iulius şi ai lui – şi de asta ştim să râdem de moartea pe care ne-o daţi.

Satos era cutremurat. Gay i se părea acum un uriaş, iar Arak – un munte pe care n-ar fi putut să-l mişte nimic pe Pământ.

Soarele se apropia de orizont. Cei trei bărbaţi călări erau ultimii care treceau pe lângă arenă. Leşurile înşirate pe deal îi inspirau grecului un respect pe care avea să-l înţeleagă mai târziu. Nici nu-i trecea prin cap cât de

puţin mai era până în ziua când va înţelege.

* * *

În casa Guvernatorului era agitaţie. Se pregătea a doua seară de ospăţ în cinstea lui Iulius. Toţi se mişcau cu teamă. Stăpânul era mai nemulţumit ca niciodată şi nimeni nu ştia la cc să se aştepte.

Cei doi comandanţi se plimbau prin garnizoană de la un post la altul şi trăncăneau plictisiţi. Nu aveau nici o obligaţie când se pregăteau ospeţele lui Iulius.

– Cc zici, grecule, te descurci cu un armăsar pe care nu s-a mai pus şaua? întrebă Gay.

– Ce să zic, „gladiatorule", nu sunt îmblânzitor, dar cred că mă descurc.

– Bine, atunci hai pe deal să văd de ce eşti în stare. Am unul pregătit deja. Nu l-a încălecat nimeni până acum.

Se îndreptară spre grajduri. Acolo, ca din întâmplare, aştepta un cal gata înşeuat, cu o pătură făcută sul şi legată de şa. Un soldat meşterea ceva la ham. Gay se duse la el şi, când era destul de aproape, îi spuse suficient de tare ca să audă şi alţii:

– Am nevoie de calul tău două ceasuri. Ies puţin pe afară şi nu mai pun şaua pe al meu.

Soldatul se supuse. Au scos încă unul gata înşeuat şi pe cel „năzdrăvan". Satos a văzut zâmbetele soldaţilor de la porţi când au ieşit şi s-au îndreptat spre râu. Toată lumea bănuia ce va păţi „musafirul" cu armăsarul ăsta nărăvaş.

Pe drumul spre râu, Satos şi-a adus aminte de creştinul cu piciorul scrântit şi a înţeles imediat manevra „gladiatorului". Când i-a spus Gay că el, Satos, îl va ajuta pe bietul nefericit, n-a vrut să-l creadă. Îşi aruncă o clipă privirea spre pătura din spatele şeii. Abia acum vedea că formează un sul mai mare decât ar fi fost normal. Din nou îi trecu prin cap că toată garnizoana e înţesată de creştini.

Aproape de apă, Gay fluieră scurt şi, chiar in faţa lor, stuful începu să se mişte. Au sărit de pe cai şi l-au prins pe rănit de subţiori. Era destul de grav: nu putea să calce, în pătura din spatele şeii comandantului erau înfăşurate haine şi mâncare. I-au dat fugarului să-şi potolească foamea, apoi l-au urcat pe calul lui Gay.

– Mergem pe lângă râu până în primul sat, explică el scurt, apoi se

aruncă pe armăsar.

Satos se uita mai mult la comandant. Îl vedea încordat, cum strânge cu picioarele burta armăsarului. Nu înţelegea de ce n-a luat alt cal şi s-a folosit de sălbaticul ăsta, riscând un tărăboi.

Ea o jumătate de ceas de garnizoană, pe marginea râului era un sat ascuns între două păduri. Aici l-au dus pe rănit. Cei doi soldaţi au rămas în pădure, iar el a plecat mai departe călare. Grecul se uita speriat:

– „Gladiatorulc", – ce facem cu calul?

– Aşteaptă! Gay era liniştit.

După un sfert de ceas s-au pomenit cu un călăreţ venind dinspre râu. Era un copil. Nu părea speriat că îi vede îmbrăcaţi în soldaţi. A coborât şi a început să le vorbească. Grecul nu pricepea nimic. De-abia când copilul a plecat pe jos, a înţeles şi el că le adusese calul.

– Ce a zis?

– Vor avea grijă de el şi, când se va face bine, o să-l ajute să se întoarcă la ai lui. Hai să mergem, că se face târziu!

Au făcut amândoi tot drumul prin pădure, apoi Satos, curios, a început din nou cu întrebările:

– Spune-mi, „gladiatorule", de unde le ştii limba?

– E limba mea, omule. Se uită la el zâmbind cu prietenie şi continuă: am învăţat-o de la ei.

– Când?

– Am căzut odată prizonier. Am stat trei ani.

– Prizonier, tu?

– Te miră?

– Puţin.

– Şi ţi-au trebuit trei ani ca să scapi? Gay îl privea amuzat.

– Nu mă crezi?

– Te cred pentru că ştiu că voi nu minţiţi, dar...

– Ţi-e teamă că m-am lăsat prins? Asta nu, dar, după ce m-au luat, n-am mai vrut eu să plec de acolo. Am fost în nord. Nu am muncit ca sclav. Eram liber să fac cc voiesc. Le-am spus de tatăl meu.

– Te-au crezut?

– Ei ştiu mai bine ca mine dacă cineva minte sau spune adevărul.

– Şi de ce te-ai întors?

– Tu ce crezi?

Satos se gândi câteva clipe şi apoi vorbi.

– Ai dreptate, aici poţi să faci mai mult pentru ei... Garnizoana se profila după următorul cot al râului.

– Mai avem puţin şi ajungem; va trebui să facem şi ce ne-am propus.

– Adică?

– Să-l îmblânzeşti pe năzdrăvanul ăsta! şi arătă cu mâna spre armăsarul ce venea în urma lor. Hai, să te văd!

Gay începuse deja să râdă la gândul că Satos o să cam „zboare". Se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă venea acum cineva din garnizoană şi îi găsea pe deal râzând, ar fi crezut că sunt doi soldaţi beţi ieşiţi noaptea să se întreacă la călărie.

Satos sări pe spinarea „năzdrăvanului" dar n-apucă să-şi pună picioarele în scări, că se trezi în noroi. „Năzdrăvanul" fornăia şi se învârtea în jurul lui, atât cât îi permiteau hăţurile – care mai erau încă în mâinile grecului. Gay râdea de se cutremurau văile:

– Hai, viteazule, mai încearcă o dată!

Satos se ridică ţinându-se de şale şi măsură cu privirea animalul. Nu putea să încheie totul atât de ruşinos. Se urcă în şa, dar de data asta cu mai multă grijă. Nici n-a trebuit să sară armăsarul, ca el să transpire toi. Era răvăşit ca după o bătălie. Încet, încet, a învăţat să-l strunească. Până au intrat pe poarta garnizoanei, mai căzuse de trei ori. Nu se ştia unde se termină noroiul şi unde încep hainele. Guy nu mai avea lacrimi de atâta râs; venea în urmă cu ceilalţi doi cai.

În garnizoană Satos a fost felicitat de toată lumea cu care s-au întâlnit.

* * *

A doua zi cei doi se despărţeau. Satos cu oamenii lui şi cu Flavius luau drumul înapoi, spre apus. Arak a venit la el când îşi pregătea calul.

– Poate că într-o zi am să vreau să fiu ca voi, zise grecul!

Uriaşul zâmbea. N-a zis nimic, doar i-a întins mâna şi a plecat. Lângă stâlpul unde erau legaţi caii comandanţilor stătea un soldat. N-avea nici o treabă acolo. Când a trecut pe lângă el şi l-a amintit. Era cel cu calul, îl recunoscuse după ochi – o privire ca a lui Gay şi a uriaşului. Atât! Acesta i-a fost salutul de rămas bun. Gay i-a condus până la marginea pădurii. Au mai vorbit pe drum:

– Ziua când ai să crezi tot ce ţi-am povestit, îi spuse Gay la despărţire, să o ţii minte şi să te bucuri în fiecare an de ea. Va fi ziua ta de naştere.

* * *

În ultimele săptămâni noaptea se lăsa frig. Copacii erau pe jumătate ruginiţi, iar ploile se ţineau lanţ.

Ramis nu avea decât un singur gând: să reziste până dimineaţa. Era vlăguit, nu mâncase de trei zile, iar bătăile din ultima săptămână îl slăbiseră mult. Ceilalţi doi nu o duceau nici ei mai bine. Gesis şi Orma erau fraţi. Căzuseră prizonieri încercând să scape o femeie din mâinile romanilor. I-au luat atunci pe toţi trei. Femeia şi-a curmat zilele în drum spre garnizoană, să nu o siluiască un roman. Ei nu puteau face nimic, erau în lanţuri. Orma era cel care îl răstumase pe guvernator din carul de luptă. Era cel mai în putere dintre ei şi, deşi fusese biciuit, se ţinea încă destul de bine.

Mergeau fără o ţintă anume. O luaseră spre nord şi nu trebuiau să se oprească, să nu îngheţe. Dacă răsăritul îi prindea în viaţă, erau scăpaţi.

Gesis era mai tânăr şi mergea cel mai greu. Pe el îl bătuseră la tălpi, iar acum fiecare pas era un chin. Picioarele, umflate până aproape de genunchi, arătau ca doi butuci. Nu se plângea. N-ar fi avut cine şi cum să-l îngrijească. Trebuia să reziste. Dacă s-ar fi oprit, ar fi degerat. Dar mai puteau oricând să dea peste o aşezare păzită de romani şi atunci chiar că nu mai aveau nici o şansă. Se rugau la Dumnezeu să nu fie aşa. Dacă ar fi dormit, Doamne, dacă ar fi dormit măcar un ceas... Apoi ar fi putut să se gândească. Gesis nu îşi mai simţea picioarele de la genunchi; se împiedica de rădăcinile copacilor, rănindu-se. Crengile subţiri îl plezneau şi nu mai era în stare să se ferească. Nu putea să-şi spună de ce continuă să meargă. Voia să doarmă, atât! De ce nu se lăsa jos? Ar fi închis ochii. Măcar câteva clipe...

Ramis nu mai raţiona; bătăile îl înnebuniseră. Se pregătise să moară şi nu mai avea forţă pentru mai mult. Acum îşi fixase ultima voinţă pe răsăritul soarelui. Trebuia să-l prindă. Se gândise mai devreme că, dacă rezistă până dimineaţă, este salvat. Acum îi treceau prin faţă imagini cu mult soare, un izvor, căldură, peste tot cald şi soare... Căzu. Nu-şi mai dorea să se ridice, vedea un soare mare şi fierbinte. S-a trezit în picioare -- îl sculase Orma, singurul încă lucid. Apoi s-a terminat pădurea; începea o pajişte cu iarbă mare. Au urcat panta până în vârf. Dincolo erau o vale şi un râu. Cerul se înroşise spre răsărit. Văile se întindeau ca nişte limbi de umbră peste tot. De unde erau ei, se vedea până departe. Era frig şi până răsărea soarele mai erau încă două ceasuri. Gesis se lăsase în genunchi; iarba îi venea până

aproape de piept. Ramis privea spre răsărit cu ochi pierduţi. Orma şi-a dat seama că nu se mai poate merge mai departe. Aveau la ei pelerina romanului şi, înghesuiţi, puteau să încapă sub ea. S-au ghemuit cu toţii dedesubt. Gesis era la mijloc. Ramis începuse să vorbească singur.

Când s-au trezit, soarele era trecut de amiază. Le-a trebuit mult până să se ridice în picioare. Scăpaseră! Era cald şi erau încă vii. Romanul le-a spus că n-o să-i urmărească nimeni. Când trecuseră râul pe lângă garnizoană, erau şase.

Ceilalţi trei mai în vârstă au luat-o pe lângă apă la vale. Sperau să găsească un sat. Ei porniseră spre nord. Satul lor nu mai exista. Douăzeci de case, toate fuseseră arse, oamenii omorâţi sau luaţi robi şi apoi ucişi. Cine ştie dacă o mai fi scăpat vreunul. Când i-au luat pe ei, cam toată lumea era pe-acasă. Cine fusese în pădure cu treabă a scăpat. Oricum, n-avea rost să se gândească acum. Satul lui era departe, iar el n-avea să se întoarcă. Se gândea să se ducă în munţi. Auzise de oameni care fugiseră de romani şi trăiau acolo sau trecuseră graniţa înspre miazănoapte.

Acum cel mai important lucru era să găsească de mâncare. Ramis îşi mai revenise, dar picioarele lui Gesis erau de nerecunoscut. L-au purtat pe braţe până la râu şi l-au obligat să le ţină în apă. La început durerile erau şi mai mari, dar Orma i- a promis că-i va ti bine. Ar fi putut încerca să prindă peşte cu mâna printre ierburile de lângă mal, dar apa era prea adâncă şi, vlăguiţi cum erau, puteau să se înece. Singura şansă era să întâlnească un sat. Nemâncaţi nu mai puteau merge. Au mai stat un ceas. Ramis a găsit nişte rădăcini moi în nămolul de la marginea râului. Aveau un gust rău, dar tot era mai mult decât nimic. Apoi au început să coboare pe lângă apă. Orma a înţeles că, în halul în care se aflau, nu ar fi fost în stare să treacă râul, chiar printr-un vad mai puţin adânc – de-abia se ţineau pe picioare, iar Gesis nu făcea nici un pas nesprijinit. Trebuiau neapărat să găsească ceva până la lăsarea serii. O noapte în plus însemna sfârşitul.

Pe câţiva zeci de metri de o parte şi de cealaltă a râului creştea stuful. Dar se putea înainta destul de uşor prin pădure. Într-un târziu, au auzit sunet de clopot. Ca la un semn, toţi trei s-au culcat la pământ; puteau fi turme mari de vite păzite de romani. Se întâmpla des lângă satele lor înstărite. Adunau animale de la oameni şi, pentru că nu puteau să le taie pe toate odată, puneau câte doi soldaţi să le păzească la păscut.

Stăteau nemişcaţi de un timp. Nu se auzea voce de om, dar era cineva acolo – nu puteau să lase vitele la marginea pădurii fără pază.

Gesis gemea de durere, iar Ramis începuse să tremure ca prins de friguri. Nu aveau de ales. Trebuiau să vadă cine e dincolo de copaci şi dacă pot primi vreun ajutor. Orma se ridică pe jumătate, înălţându-şi capul deasupra ierburilor.

– Se vede ceva? întrebă tremurând Ramis.

– Nu încă. Staţi aici până mă întorc. Să nu faceţi zgomot.

Se răsuci şi porni târâş înapoi, apoi coti spre râu. Cei doi îl priveau nedumeriţi. Încă nu pricepeau ce are de gând. Dar, când au văzut stuful mişcându-se în direcţia de unde venise sunetul, au înţeles. După vreun ceas de aşteptare au auzit zgomot de copite chiar în faţa lor. Nu îndrăzneau să ridice capul prea mult. Dacă erau romani, puteau să treacă fără să-i vadă...

Era Orma cu un băiat de vreo cincisprezece ani. Duceau de căpăstru un cal fără şa, doar cu o pătură aşezată pe spinare.

– Haideţi, fraţilor, suntem salvaţi! strigă Orma.

Gesis a fost ajutat să se ridice, apoi urcat pe cal. Ceilalţi mergeau pe jos. După nici o sută de metri se termina pădurea şi începea o păşune întinsă. Băiatul era singur, cu vitele. Satul se afla mai la vale, dar el îi sfătui să nu coboare. Treceau des romani pe acolo. Nu-i suferea; veniseră odată s-o ia pe soră-sa şi – ca să o scape – a trebuit ca un frate de-al lui să fugă în munţi cu ea. Orma nu i-a spus că ei sunt creştini. Era de ajuns că vrea să-i ajute.

L-au coborât pe Gesis şi l-au culcat lângă un copac. Nu voiau să iasă din pădure. Ar fi riscat să-i vadă cineva. Băiatul a plecat şi s-a întors cu o vacă.

– Asta-i a noastră. Putem să o mulgem.

Avea cu el doar o cană mică de lemn, dar era bine şi aşa. Într-o traistă îşi ţinea mâncarea.

– Asta-i pentru voi! zise el. Luaţi-o cu totul! Aveţi şi un cuţit acolo.

Orma se uita la copil. Nu ceruse decât nişte lapte, iar el le dădea tot ce avea.

– Ce-o să spună taică-tău, îi zise, după ce bău o cană de lapte. Ce-ai să-i spui?

– Am să-i spun ce a fost.

– Şi-o să te creadă? Băiatul se uită nedumerit.

– De ce să nu mă creadă? O să-i pară rău că n-a fost el să vă ajute.

Au băut lapte până s-au săturat. Acum singura problemă erau picioarele lui Gesis.

– Unde vreţi să mergeţi? întrebă copilul, în timp ce se uita cum se chinuie Gesis să se ridice singur.

– în munţi, n-avem unde în altă pane. Acolo am auzit că nu sunt încă romani.

– Aşa este! Şi fratele meu s-a dus – m-aş duce şi eu.

– Şi de ce stai?

– Dacă lipseşte cineva din sat o zi, află romanii şi pleacă să-l caute înspre nord şi, dacă nu-l prind, îi omoară familia şi îi ia tot. Fratele şi sora mea au scăpat fiindcă i-au crezut morţi când a ars o casă. Oamenii au spus că erau şi ei înăuntru. Pe voi nu vă mai caută nimeni, puteţi să fugiţi, dar mergeţi numai noaptea. Se uită la pelerina pe care se aşezase Gesis.

– Aţi omorât un roman?

– Nu! Era cât pe-aici să-i spună că acesta le-a dăruit-o, însă n-avea rost să-i mai explice copilului.

– Atunci?

– El ne-a dat-o! se trezi Ramis vorbind.

– Cum? Băiatul îi privea nedumerit pe fiecare în parte.

– Un roman, începu Orma rar, ne-a salvat viaţa. Ne-a făcut scăpaţi în loc să ne omoare şi ne-a dat asta.

Băiatul stătu câteva clipe pe gânduri.

– Bunicul mi-a zis că sunt şi printre ci creştini. N-am crezut, dar acum cred.

– Sunteţi creştini? îl întrebă Orma.

Copilul şi-a dat seama că spusese ceva ce nu trebuia şi acum făcea feţe-feţe. Nu-ţi fie teamă, îl linişti el, şi noi suntem.

– Şi la noi sunt, toţi sunt, dar nimeni nu vorbeşte. Romanii sunt prea aproape şi, dacă simt ceva, ne omoară şi dau foc satului.

– Ştiu, băiete, murmură Orma privind în pământ; noi suntem ultimii din satul nostru. Restul au murit până la unul, iar satul e scrum.

Când au plecat, ciobănaşul le-a dat pătura lui şi cea de pe cal, cana, cuţitul şi burduful de apă.

– Ţine-ţi râul toată noaptea, le-a zis el, pe partea asta nu mai sunt sate, dar să nu mergeţi ziua, că mai umblă soldaţii.

Trecuseră două ceasuri de când s-a lăsat întunericul. Gesis mergea mai repede, dar picioarele îi erau la fel de umflate. Când au auzit tropot de cai, era prea târziu să se mai ascundă.

– Orma! Orma! era băiatul.

Din spate veneau doi călăreţi: băiatul şi celălalt care – aveau să afle apoi -era taică-său. Atlase de la copil povestea celor trei şi cu toţi ai lui au

adunat ce aveau pe acasă. Veniseră cu mâncare şi haine groase. Pentru Gesis au adus încălţări din piele de bou. Le-au mai dat o secure, cremene şi iască pentru aprins focul.

– Nu puteam să vă lăsăm caii, se scuză bărbatul. Sunt însemnaţi de romani. Ştiu exact câţi avem şi, dacă află că am ajutat fugari, pun foc satului.

– îţi mulţumesc, omule, n-o să uităm ce ai făcut pentru noi!

– Mergeţi sănătoşi şi să vă ajute Dumnezeu! încălecaseră şi, înainte de a pleca, au mai întrebat:

– E adevărat că v-a scăpat un roman?

– Adevărat! Era chiar un comandant. Celuilalt nu-i venea să creadă.

– Dumnezeu vi l-a trimis. Înseamnă că are nevoie de voi aici, pe Pământ. Acum sunt sigur c-o să scăpaţi cu bine. Câteva clipe tăcu. Voia să mai zică ceva.

– Faceţi focul dimineaţa, cât c frig, până răsare soarele, apoi acoperiţi-l cu pământ, să nu se cunoască locul şi dormiţi ziua. Drum bun!

Dădură pinteni cailor şi se pierdură în beznă. Cuvintele bărbatului îi sunau lui Orma ca o prorocire: „...înseamnă că are nevoie de voi aici, pe Pământ"...

„Dumnezeu vi I-a trimis..."

În ultimele zile toate veniseră peste ei ca un vârtej: romanii descoperindu-i că sunt creştini, atacul, focul, femeile tinere ce-şi luau zilele în pragul casei, înainte să le atingă vreun soldat, tinerii în lanţuri şi biciuiţi, drumul istovitor până la garnizoană, bătăile cu biciul pe spinare până la leşin, apoi privirile pline de ură ale Guvernatorului venit să-i vadă cum suferă, arena cu urşii şi urletele animalice ale romanilor când îi vedeau cum mor, Guvernatorul căzut cu faţa în ţărână. Acum se gândea că nu simţise nici o satisfacţie când l-a răsturnat din carul de luptă. Ei oricum mureau; nici unul nu se gândise că există o şansă de scăpare, iar ce făcuse nu putea decât să le înmulţească suferinţele. Apoi fuga şi romanul care îi salvase. Abia acum simţea că a trecut prin iad. Un înger a băgat mâna în adâncul iadului şi i-a tras de acolo. Poate că avea nevoie de ei în continuare, cum spunea tatăl copilului; prea se leagă multe. Începea să creadă că asistase la un miracol. Dacă cei doi, tată şi fiu, s-au mirat atât doar când au aflat că au fost salvaţi de un comandant roman, ce ar fi zis dacă le-ar mai fi povestit şi de Guvernator, de urşi, de vânătoare?

Mergeau spre munţi, ţinând mereu malul râului. Nu ştiau cât mai au. Gesis se chinuia din răsputeri să nu fie o povară, dar tot înaintau încet. Spre

dimineaţă, când s-a lăsat din nou frigul, s-au oprit. Rănitul a rămas cu desagii, iar Orma şi Ramis au plecat să adune vreascuri, într-o jumătate de ceas, făcuseră focul. Primele ore ale dimineţii erau cel mai greu de îndurat; atunci frigul se înteţea, iar hainele şi păturile pe care le aveau nu le erau suficiente. Ar fi trebuit să mănânce bine câteva zile, să se întremeze, dar, în afară de ce era în desagi, nu aveau altceva. Toată ziua următoare au dormit. Doar Orma s-a sculat după-amiaza şi a intrat în râu. Până seara prinsese cu mâna numai doi peşti, printre ierburi. I-a curăţat şi i-a pus în desagi să-i mănânce la următorul foc.

Aşa au trăit şi au călătorit patru zile. Ziua dormeau sau prindeau peşte, noaptea mergeau, iar dimineaţa făceau focul. În munţi au început să meargă şi ziua. Gesis era mai sprinten acum; avea picioarele încă umflate, dar tălpile nu-l mai dureau aşa tare. Nu întâlniseră oameni. La început se feriseră ei. Acum, de când umblau ziua, ar fi trebuit să-i afle.

Mâncarea se sfârşea şi sus noaptea era mult mai frig. De data asta făcuseră un foc mare şi se culcaseră lângă el. Visau la un sat unde să rămână, un loc unde să nu mai audă vreodată de romani. Aţipiseră şi mai aveau puţin până să adoarmă, când lângă foc a apărut un glob de lumină albă şi foarte strălucitoare. Au văzut-o toţi trei deodată. Strigaţi parcă de cineva, au sărit în picioare, întâi s-au speriat, dar dinspre globul ce plutea acum în faţa lor venea ceva ca o adiere care le dădea încredere. Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic. Apoi lumina a început să plutească în susul râului, cam la înălţimea unui copil.

Fără să ştie de cc, au urmat-o. Îi atrăgea cu o forţă pe care ei n-au încercat măcar să şi o explice. Mergeau pur şi simplu în urma ei. După un sfert de ceas au ajuns la un pârâu învolburat ce se vărsa în râul cel mare. Lumina „urca" acum pe malul acestuia. Uitaseră de oboseală, de bătăi şi dureri. Orma a auzit, intr-o străfulgerare, cuvintele omului din vale: „Dumnezeu vi l-a trimis. Înseamnă că are nevoie de voi aici, pe Pământ. Doar lumina şi ei, urcând tăcuţi, fără să se gândească la ceva. Nu ştiau de cât timp erau plecaţi. Într-un târziu au ajuns în faţa unei cascade. Un perete mare de stâncă bloca trecerea şi de deasupra lui apa pârâului se prăvălea într-un mic lac, pentru ca apoi să se rostogolească printre pietre spre râul din vale. Erau sus. De aici se vedeau toate vârfurile şi crestele din jur. Lumina s-a oprit o clipă. Parcă-i aştepta, apoi a intrat în apa cascadei. Cei trei s-au oprit nedumeriţi. Câteva clipe n-au mai văzut-o. S-au întrebat: ce caută ci acolo? Lumina a ieşit din nou, a aşteptat puţin şi a intrat. Oamenii nu înţelegeau.

Când a ieşit a treia oară, s-au simţit chemaţi şi au intrat in apă. Era rece ca gheaţa şi le trecea de brâu. Ajunşi dincolo, s-au căţărat pe pietre şi au păşit cu mâinile deasupra capului în jetul cascadei. Aveau să-şi amintească mai târziu că nici un gând nu le-a trecut atunci prin minte. Au înaintat şi au văzut lumina cea albă. Nu era nici o stâncă; în faţa lor se deschidea gura unei peşteri. Globul de lumină a intrat.

Iar ei l-au urmat ca şi până atunci. Peştera sc lărgea încet, iar la un moment dat pereţii i se pierdeau în beznă. Lumina s-a oprit în faţa lor şi a început să se mărească. A crescut până a ajuns de mărimea unui om. Treptat, în interiorul ei puteau distinge contururi – iar acum în faţa lor stătea drept un bărbat făcut din... lumină. Orma a căzut primul în genunchi, ceilalţi doi au dat să facă la fel, dar vocea „zeului" din lumină i-a oprit:

– Ridicaţi-vă şi ascultaţi mă! Ştiu cine sunteţi şi cât aţi suferit; cu v-am adus aici pentru că am nevoie de voi. Lucrarea pe care ani pregătit-o o voi începe cu braţele voastre.

Cei trei bărbaţi stăteau înţepeniţi. Buzele li se uscaseră şi nu puteau să scoată nici o vorbă.

– Aţi văzut cum sunt prigoniţi creştinii. Au murit mulţi şi vor muri încă şi mai mulţi. Voi veţi reface în munţii aceştia un castel, îl veţi săpa în piatră şi veţi păstra aici neschimbată învăţătura iubirii.

Orma dădu să spună ceva.

– Nu veţi fi singuri. Cum v-am adus pe voi, voi aduce şi pe alţii. Îi veţi cunoaşte la timpul potrivit. Datoria voastră şi a celor ce vă vor urma este să păstraţi neatinsă credinţa. Omenii cred, dar nu peste multă vreme vor pierde învăţătura. Voi să o ţineţi aşa cum v-a fost dată. Lumea vă prigoneşte acum, dar ştiu că astfel nu vă pot supune. Vor căuta să vă schimbe credinţa. O vor face încet şi nici voi n-o să vă daţi seama de asta. Se vor preface că sunt de partea voastră, îşi vor pune cruci şi vor construi lăcaşuri în numele lui Dumnezeu. Atunci însă, Domnul nu va mai fi de mult acolo şi nici în inimile celor care intră în ele. Când voi nu veţi mai fi prigoniţi, când femeile voastre nu vor mai fi ucise, când copiii voştri nu vor mai fi robiţi doar pentru că sunt creştini, atunci să ştiţi că lumea v-a învins şi voi v-aţi uitat credinţa. Când îi veţi vedea pe cei bogaţi făcându-şi cruce şi rostind numele lui Dumnezeu, în ziua aceea învăţătura Domnului a murit pe Pământ.

Pentru voi ziua aceea să nu sosească niciodată, dacă vreţi să nu fiţi pedepsiţi. Oamenii sunt slabi şi orbi şi n-or să vadă cum li se fură inima, dar voi să nu vă lăsaţi păcăliţi, pentru că nu veţi cunoaşte iertare. Când va veni

ziua, să arătaţi măcar ce vi s-a dat, aşa cum vi s-a dat. Atât, şi-L veţi cunoaşte pe Dumnezeu. Mult vi s-a dat, mult o să vi se ceară. Aveţi deci grijă cum păstraţi. Oamenii sunt şi vor fi ispitiţi până în ultima clipă. Iar voi veţi fi ispitiţi mai mult decât ei. Să nu vă pierdeţi. Să nu vă uitaţi la oameni şi să nu faceţi ca ei. Acum ucid pe cei ce cred în Dumnezeu, dar peste puţin timp îşi vor zice oamenii Domnului şi vor pomi să ucidă în numele Lui. La rău se ajunge mai uşor decât la Dumnezeu. Luaţi aminte.

– Doamne! grăi Orma.

– Nu sunt Dumnezeu, iar voi să nu mai spuneţi numele Domnului decât Lui. Vă voi trimite într-un loc unde cei ce-au trăit acolo în veacuri uitate şi-au lăsat bogăţiile. Doar voi îl veţi şti. Să luaţi doar atât cât vă trebuie şi nimeni să nu ştie ce faceţi în munţi. Soldaţii nu vor urca niciodată la voi; de ei am să vă apăr eu. Voi trebuie să vă apăraţi doar de slăbiciunea voastră. Numai ea vă poate învinge.

„Lumina" le-a mai vorbit încă multe ceasuri. Orma nu-şi aminteşte decât mâna omului din lumină făcând un semn ce a acoperit ca o perdea tot ce a urmat mai apoi.

– Acum plecaţi!

Era o poruncă şi cei trei bărbaţi n-au şovăit o clipă. Au trecut prin cascadă fără să se mai ferească şi – grăbindu-se – au ajuns pe celălalt mal. Lumina îi însoţea.

Hainele şiroind de apă li se uscară în câteva clipe. Gesis ar fi vrut să spună ceva, dar o mână parcă îi împingea de la spate. Era întuneric şi totuşi vedeau pietrele pe care trebuiau să păşească. Au coborât aşa până la râul din vale. Acolo s-au oprit. „Lumina" nu mai era cu ei. Au luat-o la fugă spre locul unde îşi lăsaseră desagii. Spre răsărit cerul se luminase, noaptea trecuse. Au început să simtă frigul. În vatră nu mai erau decât câţiva tăciuni. Au pus pe foc toate lemnele pe care le păstraseră pentru noapte, s-au învelit şi s-au culcat. N-aveau curaj să-şi vorbească; fiecare ar fi vrut să se ascundă în pătură, înainte ca limbile focului să-i lumineze faţa – plângeau. Gesis îşi pipăia picioarele; erau vindecate. A început să plângă în hohote.

Venea o nouă zi. Dar pentru ei era ca o naştere. Plânsul bărbătesc şi lacrimile grele ce le alunecau pe obraji însemnau noul început... Martore la toate acestea erau numai primele raze ale soarelui care-i mângâiau uşor, şi natura, şoptindu-le că tot ce auziseră rămâne ascuns veşnic în sânul ei şi numai Creatorul le poate pătrunde taina.

Păsările ciripind parcă le spuneau: „Aţi câştigat! Aţi câştigat! Aveţi

semnul lui Dumnezeu în inimile voastre. Fiţi fericiţi!"

CAPITOLUL 2 – Castelul

Focul nu mai ardea demult. Gesis ar fi vrut să rămână ascuns în pătura lui o veşnicie. Îi era teamă că, odată cu lumina soarelui, va uita visul cc-l răscolise. Acum îl năpădeau puzderie de gânduri şi imagini pe care se chinuia eu disperare să le alunge. Voia să nu cugete la nimic, să se ferească de tot şi de toate şi să rămână doar eu binecuvântarea zeului din peşteră.

Zgomotul râului ce se rostogolea printre bolovani răzbătea până la el. Se mai auzeau dinspre apă ţipetele unor păsări. Soarele îşi ridicase discul deasupra muntelui, iar razele lui năşteau mici curcubee deasupra vârtejurilor dintre pietre, acolo unde apa se ridica în picături nevăzute. Era frumos, ceva care-ţi făcea sufletul să ţipe de atâta libertate. Totul în jur se păstrase curat şi neatins de murdăria pe care numai oamenii au născut-o pe Pământ. Nu mai erau romanii, nu mai erau armele şi nici sclavii cu stăpânii lor smintiţi, nu mai era nimic din lumea aceea nebună. Amintirea lor – observă – bine ascunsă într-un colţ al minţii, nu mai avea puterea să-i apese inima. Cineva avusese grijă să o acopere şi să-i ia durerea acestei amintiri. Era liber şi ar fi trebuit să fie fericit, dar nici asta nu mai putea. Fusese atins de lumină şi acum era deasupra lui o mână care îl împingea înainte. Nu ştia exact ce însemna asta, dar era clar că există şi simţea că nu va mai putea de acum să se bucure sau să se întristeze, să se odihnească sau să muncească, să iubească sau să urască la fel ca oamenii. Era fericit şi nefericit în acelaşi timp; iubirea şi ura, tristeţea şi bucuria, oboseala şi forţa – le trăia pe toate deodată. Apoi simţea că nu mai are nimic, dar câ nu-i trebuie mai mult. Rămânea doar acel „ceva" de deasupra lui care nu-l părăsea şi îl îndemna înainte. Trebuia deci să afle încotro ducea acest „înainte". Când s-a ridicat dintre pietrele unde-şi făcuse culcuşul, s-a trezit că e singur. Desagii erau la locul lor, dar Orma şi Ramis lipseau. Undeva, în mijlocul râului, pe o lespede mare, ocolită de ape, îl văzu pe Orma. Stătea nemişcat, cu picioarele adunate sub el şi privea în depărtare. Nu ştia dacă să-l strige sau să-l lase în continuare cu gândurile lui. Nimic din ce era obişnuit să facă nu i se mai părea acum firesc. Îi era teamă să se gândească la ce i s-a întâmplat în ultimele ore. I-a trecut prin cap chiar că poate va uita noaptea ce trecuse, aşa cum i se întâmpla cel mai des cu visele. Dacă prima vorbă pe care ar rosti-o ar sparge vraja şi ar şterge tot? Dar nu, asta nu trebuie să se întâmple; îşi va aminti până la ultimul cuvânt. A

plecat cu securea în mână în josul râului. Abia după câţiva paşi şi-a dat seama că merge să caute lemne. S-a mirat „de ce oare am făcut asta fără să mă fi gândit s-o fac?" Aveau nevoie de lemne, dar n-apucase să-şi propună acest lucru, când se trezise pe drum. Era nefiresc ce se întâmpla, dar constata că mâna cea nevăzută îl călăuzea doar către lucruri bune. Într-o jumătate de ceas „istoria" s-a repetat de câteva ori: de fiecare dată se trezea că tocmai dusese la capăt o treabă necesară, dar pe care n-apucase să şi-o propună în gând. Când s-a întors cu lemnele, Orma era tot acolo. Probabil că în mintea lui se consumau aceleaşi întrebări. Ramis venea dinspre munte. Aducea mai mulţi peşti mari, atârnaţi într-un băţ lung şi ascuţit. Era ud din cap până în picioare.

– Trebuia să fac ceva, explică el, m-am trezit devreme şi simţeam că, dacă stau şi mă gândesc, o iau razna. Bl văd că a făcut tocmai pe dos, îndreptă capul spre Orma.

– Te-ai gândit că poţi să prinzi peşte în felul ăsta?

– Nu ştiu; m-am trezit pescuind printre bolovani. Nu m-am gândit... dar de ce mă întrebi?

– Aşa. Şi mie mi se întâmplă de când m-am sculat. Parcă mă împinge cineva. Iac un lucru şi apoi sunt surprins că l-am făcut.

Ramis se aşeză pe o piatră şi începu să cureţe peştii. Gesis tăia lemnele şi le aşeza în vatră. Nici unul nu îndrăznea să deschidă vorba despre ce li se întâmplase cu o noapte înainte. Voiau să creadă că n-a fost un vis, că tot ce au văzut a fast aievea şi nu se datora oboselii şi tensiunii în care trăiseră ultimele săptămâni. După ce a curăţat peştii, Ramis i-a pus pe fiecare într-o ţeapă din lemn. Gesis nu avea treabă şi nu găsea ce să mai facă. Ar fi vrut să zică ceva, dar îi era teamă că celălalt nu-l va înţelege. Nici nu era sigur că nu-l va lua de nebun dacă ii va povesti. Dacă nu-şi mai aminteşte? Se gândi atunci la picioarele lui ce arătau ca nişte butuci doar cu o zi înainte. Inima începu să-i bată mai tare. Îi era însă frică să spună în gura marc: „c adevărat!". Ar fi vrut să aibă ceva palpabil să le arate.

Ramis îşi continuă treaba, dar mult prea încet. Se gândea că după ce termină cu peştii trebuie să zică ceva. Dar ce putea vorbi cu ci până aseară acum i se părea inutil. Tot ce fusese înainte îşi pierduse însemnătatea într-o singură noapte. Să fi fost oare asta o dovadă că totul fusese real?

Orma s-a ridicat în picioare şi, păşind pe pietrele ce se ridicau deasupra apei, a venit lângă ei. Şi-a pus pătura pe umeri şi s-a aşezat în faţa focului. Tăcea. Ceilalţi doi îl aşteptau să spună ceva. Poate că le va întări cumva

convingerea că au trăit aievea.

– De ce vă îndoiţi? începu Orma fără să-i privească.

Luase un băţ lung şi subţire şi-l învârtea încet în flacără. Vorbise atât de direct şi terminase atât de repede, că după câteva clipe nu mai era nimeni sigur că vorbise el sau fusese o voce ce-i sunase fiecăruia în minte fără să fie auzită şi de ceilalţi.

– Ai fi putut să-ţi priveşti picioarele, necredinciosule, înainte să te gândeşti că ai visat! continuă el, îndreptându-şi privirea spre fratele său mai mic.

– Şi ce-o să facem acum? întrebă Ramis, nesigur pe el.

– Ce-o să ne îndemne inima. Şi, dacă nu ne îndeamnă la fel, va trebui să ne despărţim.

– Nu! Ceilalţi doi săriră ca muşcaţi de şarpe. Peştii spintecaţi ai lui Ramis se răsturnară de pe piatra unde fuseseră aranjaţi mai devreme, dar acesta nu-i mai băgă în seamă.

– Aşa ceva nu se poate! articula Gesis.

– De ce, frate? continuă Orma rar, privind cum i se aprinde nuiaua. Dacă nu avem toţi aceeaşi credinţă, de ce să mergem împreună?

Urmă o pauză în care nimeni nu spuse nimic, apoi Gesis îşi dădu drumul îndoielilor.

– Şi ce-o să facem de acum înainte? Unde să găsim locul? Cine o să ne ajute în pustietatea asta? Mâine, poimâine murim de foame.

Orma desena prin aer cu nuiaua aprinsă şi părea că nu-l ascultă pe fratele său.

– în fiecare zi se face mai frig, continuă Gesis, şi într-o lună va ninge în munţii ăştia. Suntem numai noi...

Mezinul obosea vorbind, şi-l vedea pe Orma că nu ia în seamă ce-i spune. Probabil nici el nu credea tot ce înşiră, dar spera să vină de la celălalt un cuvânt care să-i dea încredere că problemele acestea nu există sau că deja are el o cale să le rezolve.

– Ramis! Vocea lui Orma era puternică cum nu mai fusese până acum.

– Da!

– Câţi peşti ai prins astăzi?

– Treisprezece.

– Şi mâine poţi să faci la fel?

– Cel puţin tot atâţia! zise Ramis.

– Ai auzit, frate? se întoarse Orma către Gesis. Treisprezece peşti într-o

singură zi şi el e născut între dealuri. N-a pescuit niciodată cu mâna şi tu te gândeşti că ai să mori de foame? Dumnezeu ne-a adus aici şi noi vrem să plecăm, să nu ne prindă frigul. Ce aveam pe noi când am scăpat de Guvernator? Cine l-a trimis pe comandantul ăla să ne facă scăpaţi? Cine nea dat haine şi mâncare? Cine ţi-a vindecat picioarele? Unde ţi-e credinţa, omule? Sau, dacă n-ai credinţă, unde ţi-e mintea? Măcar atât!

Azi noapte a fost un vis? Fie ca tine! Ce ai visat? Că un înger al lui Dumnezeu ţi-a spus că vor mai fi omorâţi oameni, că lumea o să ne fure credinţa şi o să ne dea altceva în loc, că trebuie să facem ceva pentru cei ce au să vină după noi, ca să primească şi ei măcar atât cât am primit noi pentru a duce mai departe. Că va veni o /i când va trebui să dăm socoteală pentru ce am făcut şi pentru ce am fost leneşi sau fricoşi... Asta ai visat, da? Ai visat, pentru că ai uitat tot. Dacă nu uitai, nu era nevoie să-ţi mai spună cineva că aşa a fost. Celor slabi li se dau semne ca să-i întărească, să li se aducă aminte ce au de făcut. De prea răi ni sa dat un semn, nu de prea buni, Dacă noi uităm, cei ce vor veni peste sute de ani nici n-au să aibe de unde să audă. De asta suntem aici, să facem ca învăţătura ce-o avem noi să ajungă neschimbată peste secole. Ca să înţelegi asta, nu-ţi trebuie credinţă. E de ajuns să ai puţină minte. A ta unde e, frate?

Orma s-a oprit. Ceilalţi doi ţineau privirile aţintite în jarul din vatră şi nu aveau curajul să vorbească. Erau răvăşiţi. Credeau. Credeau poate mai mult decât orice om pe care-l întâlniseră până atunci, dar pe ei nu-i apăsa încă datoria ce-o aveau faţă de urmaşi.

– Eu, continuă Orma, ştiu că vom merge împreună; pentru asta suntem aici, dar mă rog la Domnul să vreţi şi voi asta şi cât mai repede... Dacă nu, El îşi va trimite încă o dată solul pentru credinţa voastră, iar, dacă va fi cum spun, aceasta nu va fi o binecuvântare, ci semnul neputinţei voastre de muritori nedemni. Din suflet vreau ca acea clipă să nu vină.

* * *

Trecuse de amiază. Ramis, pe jumătate dezbrăcat, se mişca încet printre bolovanii râului şi scotea din când în când câte un peşte pe care îl arunca pe mal. Gesis pregătea lemne pentru noaptea următoare, iar Orma se chinuia, cu gândul departe, să ascută pe o piatră singurul cuţit ce-l aveau cu ei. Hotărâseră să mai stea o zi acolo şi apoi să plece în căutarea templului ascuns. Tinerii încă se îndoiau că au cum să găsească templul despre care nu

ştiau decât că se află în acei munţi, dar se fereau să vorbească. Orma era trist, iar ci nu voiau să-l supere şi mai tare, mai ales că sperau să fie până la urmă cum spunea el.

Auziră venind din susul râului lătrat de câini. Până atunci nu simţiseră că ar fi oameni prin preajmă, dar prezenţa câinilor dovedea contrariul. Ramis a ieşit grăbit din apă şi s-a îmbrăcat repede. Gesis a lăsat lemnele şi în câteva clipe pusese tot ce aveau în desagi. Era pregătit să plece.

Orma se opri câteva clipe, îşi ridică puţin capul şi ascultă. Când s-a convins că a auzit bine şi că într-adevăr era lătrat de câini, s-a aplecat din nou asupra lucrului pe care îl începuse, la fel de liniştit ca şi până atunci. Ceilalţi doi, pregătiţi să plece, îl priveau nedumeriţi. Nu mai îndrăzneau să-i pună întrebări, dar ar fi vrut să înţeleagă ce are de gând. Dacă în susul râului erau oameni, ar fi trebuit să se ascundă măcar până află cine sunt şi ce vor. Nu puteau risca să întâlnească pe cineva care i-ar da pe mâna romanilor. Îl priveau pe Orma cum ascute liniştit cuţitul. Auzeau cum se apropie zgomotele ce veneau dinspre munte. Se distingea limpede lătratul multor câini. Ştiau că Orma auzise şi nu înţelegeau ce aşteaptă.

– Duceţi-vă! le zise el, fără să se oprească din lucru. Ascundeţi-vâ!

– Şi tu nu vii? Dacă sunt oamenii romanilor, te vor vinde.

– Oamenii romanilor nu vin aici.

– De unde ştii?

Orma tăcu şi cobori privirea. Era parcă mai adus de spate şi umerii ii erau mai căzuţi.

– De acolo de unde ştiţi şi voi, mormăi într-un târziu. Şi, dacă atât vă este credinţa, plecaţi!

Le vorbea fără să-i privească. Ramis şi Gesis erau din nou nedumeriţi; nu reuşeau să înţeleagă cum trebuie să fie ei ea să iasă bine. Credeau tot ce văzuseră şi auziseră eu o noapte înainte, dar când aveau de luat o hotărâre deveneau iarăşi nişte bieţi fugari. Până la urmă, fără să fie pe deplin convinşi că e bine ce fac, şi-au pus desagii şi păturile jos şi s-au aşezat din nou lângă foc.

– Azi noapte, le vorbi Orma, omul din lumină ne-a spus să ne ferim de un singur lucru: de slăbiciunea noastră. Ne-a mai spus că romanii nu vor urca niciodată în munţi, dar că vor veni alţi oameni, aduşi ca şi noi pentru aceeaşi lucrare. Ar trebui să vă bucuraţi când vine cineva, nu să fugiţi ca iepurii.

Dinspre munte, pe lângă râu, apăru o turmă de oi. Peste două sute. Erau mânate la vale de cinci câini mari, albi ca zăpada. Unul mergea în faţa

turmei şi, când i-a văzut, s-a repezit spre ei lătrând. S-a oprit la câţiva paşi de vatra în jurul căreia erau cei trei bărbaţi. Din urmă, printre oile care umpleau acum toată valea între râu şi pădure, se îndreptau spre foc o femeie şi un bărbat, fiecare pe câte un cal mărunt de munte. Trăgeau după ei alţi doi, încărcaţi cu poveri. Când au ajuns, bărbatul a fluierat scurt şi câinele s-a dat cuminte la o parte, lăsându-i să se apropie de oameni.

Gesis şi Ramis aşteptau în picioare, nerăbdători şi temători în acelaşi timp. Orma încă îşi mai ascuţea cuţitul.

Cei doi de curând sosiţi au coborât de pe cai şi au venit lângă foc. Atunci s-a ridicat şi Orma. Bărbatul avea mai mult de treizeci de ani. Era înalt şi osos. L-au măsurat de sus până jos până s-a apropiat. Când a ajuns lângă ei, a întins mâna fiecăruia şi a dat bineţe. La fel a făcut şi femeia, şi s-au mirat să vadă o femeie că salută astfel nişte bărbaţi.

– Ea e femeia mea, vorbi ciobanul. O cheamă Iana. Eu sunt Gurun.

– Gesis, Ramis şi Orma, zise cel din urmă, arătând pe fiecare dintre ei. Suntem creştini fugari. Toţi ai noştri au murit. Satul nostru e scrum. În locul ăsta am sosit abia ieri.

Gesis şi Ramis au încremenit. Nu se aşteptau ca tovarăşul lor să dezvăluie totul despre ei în câteva clipe, înainte măcar să fi aflat ceva despre ceilalţi.

– Am scăpat din garnizoana unde-şi avea reşedinţa Guvernatorul Iulius ajutaţi de un comandant roman, continuă Orma fără să ia în seamă agitaţia celorlalţi doi. De acum înainte vrem să rămânem aici, în munţi.

Gurun l-a privit în ochi tot timpul cât a vorbit, apoi s-a uitat o clipă la Iana, ca pentru a culege din privirea ei ceva de care avea nevoie pentru a le vorbi.

– Şi noi am fost fugari, începu el, şi sunt deja trei ani de când suntem în munţii ăştia. De atunci n-am mai văzut romani... Sus pe creste am mai întâlnit doar ciobani de dincolo de munţi, tot liberi.

– Nu coborâţi niciodată? se miră Gesis.

– Când ducem piei şi brânză. Sunt sate care au trebuinţă şi luăm în schimb ce ne lipseşte nouă aici.

– Şi romanii?...

– Urcă foarte rar în satele de munte, iar până la noi nici atât. Se opri câteva clipe, rotindu-şi privirea în jurul vetrei. Se opri la bagajele celor trei. Mă gândesc acum că asta e tot ce aveţi cu voi. Aşa-i?

– Da, asta e tot, răspunse Orma. Le avem de la oameni care ne-au

ajutat pe drum. Când am fugit, aveam doar nişte zdrenţe şi urmele de bici.

Gurun sc uită din nou la Iana şi apoi le zise:

– Ştiam c-o să veniţi!

Gesis şi Ramis erau din ce în ce mai surprinşi. Orma se uita în schimb liniştit la cel care-i vorbea.

– Mi-a spus Iana acum câteva săptămâni că vom întâlni trei fugari, mai spuse el. Doi sunteţi fraţi din aceeaşi mamă şi doi aveţi inima îndoită de ce vreţi să faceţi. Din nou Gesis şi Ramis fură nevoiţi să înghită un nod greu.

Orma, la fel de tăcut, se întoarse spre Iana şi-şi înclină uşor capul, încuviinţând-o parcă.

– Am putea să rămânem la voi un timp? întrebă el. Nu vrem să mai coborâm în vale şi-apoi... drumul nostru se opreşte în munţii ăştia.

De data asta Gurun nu şi-a mai privit femeia, s-a aplecat, a luat prima desagă de lângă foc şi a legat-o de şaua calului său. „Frumos fel de a spune da!" gândi Orma, in timp ce-şi îndesa lucrurile în desagă. Apoi, când începură să coboare, îi aruncă o privire lui Gesis. N-aveau să moară de foame şi nici îngheţul n-avea să-i prindă fără un acoperiş.

Oile îi depăşiseră demult, iar acum se mai auzea doar lătratul câinilor. Era uşor de înţeles că se descurcă şi că piuă acasă n-o să mai aibă de lucru. Bărbaţii mergeau pe jos, urmaţi de Iana pe calul ei. În locul lui Gurun erau acum o grămadă de pături şi desagii celor trei.

În timp ce mergeau, Orma le povestea istoria lor. Ce era mai important. Lăsase pentru mai târziu întâmplările din ultima noapte. Era firesc să înceapă ei să spună cine sunt şi de unde vin, chiar dacă înţelesese din prima clipă că Iana ştia mai bine decât toţi chiar şi ce urmează să facă ei în munţi. Dacă Dumnezeu făcuse în aşa fel încât ei să se întâlnească, atunci aveau să fie împreună de aici înainte.

Patru bărbaţi urmaţi de o femeie şi câţiva cai încărcaţi cu poveri urcau de-a lungul râului. Acum o jumătate de ceas nici nu ştiau unii de ceilalţi şi iată, deodată li se părea că merg împreună de o veşnicie. Pe Orma nu-l mai mira nimic; viaţa i se schimbase în asemenea măsură în ultimul timp, încât, dacă i-ar fi povestit cineva ce avea să i se întâmple, l-ar fi crezut nebun. Cu toate astea, înainte ca satul lui să ardă, Iana îi spusese lui Gurun că se vor întâlni. Ştia că sunt oameni care prezic viitorul, dar până la Iana el nu cunoscuse nici unul. I se părea acum că întâlnirea cu Gunin o mai trăise cândva, dar nu reuşea să-şi amintească mai mult.

Drumul lor părăsea la un moment dat râul şi ocolea în urcuş lin piciorul

împădurit al unui munte. Aici au dat de o potecă pe lângă care trecuseră când au urcat. Pe cealaltă parte a muntelui căldura soarelui se simţea până seara. Calul lui Gurun mergea înainte, fără ca nimeni să-i arate drumul. După un sfert de ceas au ajuns. Noii veniţi nu aveau curajul să scoată o vorbă. Orma, căruia îi trecuse prin cap că de acum înainte nu mai poate exista ceva care să-l mire, privea uimit paradisul ce i se desfăşura înainte. Avea să-şi aducă aminte de fiecare dată clipa când a ieşit dintre copaci şi a văzut locul dat de Dumnezeu lui Gurun să-şi ridice o casă. O clipă s-a simţit un pitic nimerit în mijlocul unei adunări de taină a uriaşilor. De jur împrejur se înălţau stânci înalte, cu marginile rotunjite, acoperite cu brăduţi mici şi deşi, al căror contur pe vârfurile stâncilor aducea cu nişte căciuli de ciobani. O adunare împietrită de ciobani bătrâni, bătrâni, cum el nu mai văzuse şi nu-şi închipuise vreodată. Brazii creşteau peste tot între uriaşii de piatră.

Întâlnirea cu fiinţa din peşteră i-a dat lui Orma certitudinea că în fiecare clipă este privit şi că tot ce face e cunoscut, iar acum simţea privirile bătrânilor din stâncă, în faţa lor nu-şi permitea nici un gest inutil. Dacă i-ar fi auzit vorbind sau i-ar fi văzut ridicându-se şi plecând din loc, nu s-ar fi mirat.

Între doi uriaşi ce se ridicau la miazănoapte apărea de sub stâncă un izvor care se vărsa în mijlocul adunării bătrânilor. Mai era şi un mic lac ce se scurgea prin inima muntelui, prin cotloane neştiute, spre văi. Lângă el, o lespede mare de piatră. Casa lui Gurun se rezema de unul dintre uriaşi. „Bătrânul ăsta are grijă de casa ta, Gurun, când eşti plecat" ar fi vrut să spună Orma.

Oile şi câinii coborâseră lângă lac. Acolo, lângă lespedea cea mare era o împrejmătură de lemn unde înnoptau oile.

– Mai avem un adăpost în munte, explică Gurun. Vara stăm acolo cu oile.

Casa nu era mare; tăcută numai din lemn, era aşezată direct pe piatră. Avea două odăi, un pod şi un şopron. Grajdul pentru cai era mai mare decât casa.

Cum au ajuns, au început să descarce. Iana spunea fiecăruia unde să aşeze fiecare lucru. Gurun îi lăsă să se minuneze de locul unde erau; şi el ajungând aici făcuse la fel. Se ducea acum să mulgă oile, dar n-a apucat să se depărteze, că în urma lui se înşiraseră cei trei oaspeţi. De când ajunseseră între bătrânii de piatră, parcă erau puii de la cloşcă: mergeau toţi trei şi se ţineau numai după Gurun. Fiecare ştia rostul oilor, aşa că au terminat repede cu mulsul şi s-au întors acasă. Pe drum, în timp ce căra vasele cu lapte, Orma

se gândea că toţi cinci erau foarte tineri. Până acum se obişnuise să creadă că bătrânii sunt cei ce cunosc cu adevărat rosturile şi că ei ar fi cei mai nimeriţi să păstreze învăţăturile sfinte. Dar acum nu era aşa. Bărbatul din peşteră spusese multe lucruri pe care nu şi le amintea. Simţea în schimb cum clocotesc în el, acoperite de o pojghiţă subţire. Dacă ar putea să o rupă...

Iana îi aştepta cu masa pusă. Se făcuse seară şi îi răzbise foamea. Aşteptau ca, odată terminate treburile de peste zi, Gurun şi Iana să-şi spună şi ei istoria. Era de înţeles că aveau una neobişnuită. Altfel nu s-ar afla aici numai ei doi, departe de orice sat, într-un loc unde nu călca picior de om.

– Spune, Gurun, întrebă Orma, singur ai făcut casa asta?

– Cu Iana, răspunse el, şi cu unchiul ei. Unchiul a murit acum un an. Era bătrân.

– Şi cum aţi ajuns aici?

– Vreţi să ştiţi doar asta? Sau totul?...

– Tot! îl încurajară ceilalţi.

– Eu, începu Gurun, înainte s-o cunosc pe Iana am fost tâlhar...

Era a doua oară când Orma a rămas surprins. „Tâlhar?!" mormăi el, fără să se adreseze cuiva şi zise:

– Nu ai privire de tâlhar!

– De unde ştii? Ai mai cunoscut tâlhari?

Ce e drept, nici Orma şi nici ai lui nu mai dăduseră ochii cu vreunul.

– Să ştii că am şi acum privire de tâlhar, nu de altceva. Nu pot să vă spun de unde sunt, nici măcar de ce neam. Când aveam trei ani, am fost găsit de tâlhari la marginea unei păduri. Poate că m-au părăsit părinţii, poate că muriseră... nu ştiu – asta n-am aflat-o niciodată. M-au crescut ei în pădure unde-şi aveau bârlogul. Mărindu-mă, am început să ies cu ei la furat. Luam orice: aur, mâncare, haine, vite... ce aveam trebuinţă. Aşa am crescut, fără nici o lege, până la douăzeci şi cinci de ani, când am ajuns conducătorul lor. Eram singurul de acolo care se născuse tâlhar – cum s-ar spune. În pădurea în care trăiam era o peşteră. Aveam câteva case din lemn chiar la gura ei. Dacă ne-ar fi descoperit cineva, fugeam prin spate şi dădeam foc casei. Puteam să ieşim prin altă parte, într-o vale unde dădea o altă gură a peşterii. Pe asta o ţineam acoperită.

– Şi cine erau oamenii ăştia?

– Răzvrătiţi, sclavi fugiţi, săraci cărora le luaseră romanii tot. Era şi un soldat care-şi omorâse din greşeală comandantul, tot felul de oameni.

– Furaţi şi de la săraci?

– Aveam din ce trăi, tâlharii ca noi dădeau săracilor, nu luau de la ei. Mulţi dintre oamenii mei fugiseră în codru din cauza sărăciei sau că se răzvrătiseră. Erau oameni liberi, nu se supuneau nimănui. Un tâlhar e o sălbăticiune: mai bine îl omori decât să-i schimbi viaţa. Voi nu puteţi să înţelegeţi ce înseamnă asta; v-aţi născut într-o familie, aţi muncit, aţi fost obligaţi să faceţi unele lucruri... ce să mai vorbim, aţi avut altă viaţă. Pe un om care a trăit liber nu-l poţi cumpăra cu tot aurul pământului. Aşa erau tâlharii mei.

– Şi Iana, pe ea cum ai cunoscut-o?

Gurun se opri o clipă şi privi spre Iana. Orice orb putea să vadă cât se iubesc oamenii aceştia. În clipa în care se uitau unul la celălalt, lumea din jur dispărea pentru ei.

– Pe Iana? făcu Gurun. Pe Iana am furat-o, ca orice tâlhar. Am văzut-o într-o zi când treceam prin satul ei... şi a fost de ajuns. Am aşteptat până seara târziu în pădurea de la marginea satului. Atunci am trăit cea mai lungă zi din viaţă. Ardeam de nerăbdare; parcă înnebunisem. Eram singur; fiind doar treaba mea, nu voiam să cer ajutor oamenilor mei. Nu răpisem fete până atunci, dar asta nu însemna nimic pentru unul ca mine.

Mi-am oprit calul în faţa casei şi nu mi-a trebuit mult ca să fiu din nou în şa, cu Iana în braţe. Au ţipat oamenii în urma noastră, dar degeaba. Aveam un cal bun şi, până să plece cineva pe urma noastră, eram deja în pădure. Nu mă gândisem ce vreau să fac. Mi-a trecut prin cap că trebuie să fac asta şi am furat-o, dar, când am ajuns la casa ce-o aveam în pădurile de prin părţile acelea pentru adăpost, m-am trezit că nu ştiu ce vreau mai departe. De fată nu puteam să mă apropii. Dacă îi priveai ochii, nu puteai să-i faci nici un rău. De-abia târziu, după întâmplarea asta am început să înţeleg de ce eram un sălbatic până şi în ochii oamenilor mei. Mă iubeau mult, dar se şi temeau de mine. Deosebirea dintre noi era că ei veniseră în pădure goniţi de răutatea altora, eu eram de o viaţă acolo. Ei ştiau că fură şi uneori se simţeau hoţi. Eu, dimpotrivă, nu ştiam şi nu mă gândeam niciodată dacă e bine sau e rău ce fac. Ce, ursul sau lupul suferă că omoară când prind o oaie? Nu! Aşa eram şi eu. Dar acum era altceva. Nu ştiam ce trebuie să fac mai departe. Fata asta nu era ca cele pe care le cunoscusem eu. Eram tulburat rău de tot. Am lăsat-o în casă şi am ieşit în pădure. Nimeni nu m-a văzut vreodată plângând, nici când eram copil; acum plângeam. Nu eram în stare să mă opresc. Mi-am azvârlit hainele de pe mine şi m-am aruncat în râu. Am înotat împotriva apei până n-am avut forţă să mai mişc mâinile, apoi m-am lăsat dus la vale. Când

m-a scos apa la mal, am început să alerg prin pădure. Cădeam, mă ridicam şi iarăşi porneam. Eram plin de zgârieturi. M-am chinuit aşa câteva ceasuri. Când m-am întors acasă, eram frânt. Iana făcuse focul în sobă şi aştepta – nu avea unde să fugă, pentru că nu ştia locurile, dar nici teamă nu-i era. De când o luasem de acasă n-a scos o vorbă, iar de privit nu m-a privit decât o singură dată, iar atunci pentru a mă înfrunta.

Găsisem ceva în acele ore de zbucium: aveam să o duc pe fată înapoi acasă, dar pentru mine nu era suficient. Sufletul meu răscolit nu se liniştea numai cu asta. Aş fi vrut să fiu ca înainte, dar nu se mai putea.

În noaptea aceea am dormit pe iarbă, în faţa casei. După ce m-am trezit, mi-am pregătit calul şi, când totul era gata, am vrut să intru să o chem, dar îmi lipsea curajul. Nu îndrăzneam nici să deschid uşa, dar să o iau în braţe şi să o urc pe cal... Acum, când îmi amintesc, îmi vine să râd, dar numai eu ştiu ce a fost atunci. Până la urmă, tot ea m-a salvat: a ieşit singură, fără să o chem şi s-a urcat pe cal. Parcă mi-a luat o piatră de pe inimă.

Am plecat spre casa ei. Ţineam calul de căpăstru şi mergeam înainte pe jos – nu mai eram în stare să urc în şa. Către prânz eram foarte aproape de satul ei şi eu tot nu-mi găsisem liniştea. Doream să-mi zică ceva, să-mi spună că sunt un nemernic, orice... numai să-mi vorbească.

De la un timp mergeam mai încet. Îmi era teamă de clipa când va trebui s-o las acasă şi să plec; vedeam că de atunci înainte nu-mi voi mai găsi rostul. Eram disperat; aş fi vrut să mă chinui toată viaţa ca în noaptea ce trecuse, numai să ştiu că e şi ea pe aproape.

Când s-au zărit primele case, n-am mai putut; am oprit calul şi am dat să spun ceva, dar parcă îmi legase cineva un căluş la gură. M-au trecut toţi fiorii dar, oricât mă chinuiam, nu reuşeam să leg două vorbe.

Ea a coborât de pe cal, a trecut pe lângă mine, ca şi cum n-aş fi fost acolo şi a pornit spre sat. Am simţit că se dărâmă cerul peste mine. O vedeam cum pleacă şi nu puteam face nimic s-o opresc. Mi-am adunat toată forţa şi am strigat: „Stai!", dar de-abia dacă s-a auzit la câţiva paşi.

Iana s-a oprit şi s-a întors spre mine. Prin minte îmi fugeau o grămadă de gânduri: „de ce nu mă întreabă ceva?" „e supărată pe mine?" „de ce nu e veselă că se întoarce acasă?" „de ce nu zice ceva?"

Până la urmă tot eu am vorbit. Dacă m-ar fi văzut ai mei atunci, mi-ar fi plâns de milă. Mă poticneam şi mă bâlbâiam la fiecare cuvânt:

– Am să vin... la părinţii tăi...

Am făcut o pauză. N-aveam curaj să spun ce voiam.

– Am să vin să te cer! am zis într-un târziu.

Ea a zâmbit, dar eu nu o mai vedeam – se învârtea pământul cu mine.

– N-am părinţi! mi-a răspuns, trezindu-mă din „beţie". Doar un unchi bătrân.

– Am să vin la el, m-am agăţat eu de ultima speranţă.

– El o să mă întrebe pe mine, zise ea.

Trebuia deci s-o întreb pe ea! Eu... sălbaticul, conducătorul răzvrătiţilor, trebuia să cer voie cuiva. Voi nu puteţi înţelege că lucrul ăsta era pentru mine împotriva firii.

Nu-mi mai amintesc ce am spus, dar ştiu că din ziua aceea nu m-am mai întors în pădure la ai mei. În schimb au dat ei de mine. S- au temut că mă vor găsi undeva, mort, dar, când au văzut unde sunt, s-au întristat mai tare decât dacă aş fi fost ucis. Voiau să le fiu căpetenie, chiar dacă nu mai tâlhăream cu ei. N-am vrut. Ei totuşi veneau noaptea câte doi să mă vadă şi să-mi povestească ce au făcut.

Odată au venit ziua în amiaza mare, fără să se mai ferească de nimeni. Erau agitaţi. În satul Ianei erau creştini şi romanii aflaseră asta. Ne-au spus să plecăm cât mai repede – altfel nu scăpăm vii. Atunci, pentru o zi, le-am fost din nou căpetenie, Am umplut carele cu tot ce aveam, am luat oile unchiului şi am pornit spre munţi prin păduri. Toţi oamenii mei au fost atunci acolo. Niciodată până în ziua aceea nu făcusem o treabă toţi împreună. Am ajutat tot satul să plece, fiecare om unde voia Pe câţiva i-am dus în peştera noastră şi cred că nici până astăzi n-au mai părăsit pădurea. Până a doua zi în zori satul era pustiu. I-am lăsat pe romani să dea foc – de furie, că de luat nu mai aveau ce.

Tâlharii mei ne-au însoţit pe mine şi pe Iana până aproape de munţi, apoi i-am trimis înapoi. Nu voiam să ştie unde ne vom opri – ar fi venit mereu să mă vadă. Şi acum, după atâţia ani, tot eu le sunt căpetenie; n-au vrut să pună altul în loc. Anul trecut, când am coborât într-un sat să duc piei, m-am întâlnit cu unul dintre ei. Nu mai ştia ce să facă de fericire. Era gata de orice pentru mine. L-am pus doar să jure că nu va spune celorlalţi că m-a văzut. N-a vrut, dar s-a învoit să nu spună unde m-a întâlnit. Nu putea să le ascundă că m-a văzut. De atunci mă întâlnesc mereu cu el, îmi cumpără tot ce am de vândut şi-mi povesteşte ce fac ceilalţi. Cei din vale, din sate, sunt liberi şi nu spun nimănui că aici mai suntem şi noi şi alţii ca voi.

Cam asta mi-ar fi povestea. Târziu, mi-a spus Iana că ştia că va fi furată de un tâlhar şi apoi va rămâne a lui; de asta nu s-a temut nici o clipă. Am

aflat că unchiul ei a fost primul creştin din sat. Apoi mi-a povestit că şi mama şi bunica ei aveau darul de a vedea trecutul şi viitorul. Ea nu-mi spune niciodată ce are să mi se întâmple. Mi-a vorbit însă de voi şi de romanul care v-a făcut scăpaţi. Romanul acesta nu este chiar străin. Are în el sângele neamului nostru şi o ştie. Într-o zi va fi chemat şi el cum am fost chemaţi noi.

Afară se lăsase întunericul. Prin crăpăturile sobei de pământ ars focul îşi juca lumina pe chipurile celor cinci oameni adunaţi la sfat de taină.

Lui Orma nu-i plăcea să vorbească mult, dar acum avea atâtea lucruri pe suflet! Aici, în munţii lor, lângă Gurun şi Iana, se simţea ocrotit. Câteva clipe s-a gândit că ei sunt ca nişte prunci goi, întorşi la sânul mamei. Aveau să crească şi să înveţe, hrănindu-se doar cu lapte de la pieptul ei. Aşa erau siguri că nimeni nu va putea să le strecoare otrava. De-asta erau aici, atât de puţini, atât de săraci şi neştiutori. Soarta le luase tot, îi pusese faţă în faţă cu moartea ca să nu se mai teamă de ea şi-i lăsa acum să trăiască după legi neînvăţate încă. „Fiţi cu băgare de seamă la cei ce spun că vă vor binele, pentru că oamenii vă vor binele lor", erau puţinele cuvinte auzite în peşteră pe care şi le amintea. Poate că tot aşa, încet şi cu trudă va afla într-o zi secretul fiecărui lucru.

– Gurun, începu Orma, cel ce ne-a adus pe noi aici ne-a spus că undeva, în munţi, este o comoară foarte veche. Sunt sigur că o vom găsi, dar vreau să ştiu dacă în sate putem schimba aurul pe unelte.

Gurun se gândi puţin.

– Oamenii din sate ne pot aduce unelte în schimbul pieilor şi al laptelui, dar nu ştiu dacă vor rămâne neschimbaţi când vor vedea aurul. Dintre cei pe care-i cunosc, doar tâlharii mei sunt singurii care nu-şi pierd minţile când văd aur. Oricum, nu trebuie să ştie nimeni de unde l-am scos.

Se întoarse spre femeia lui. În ochii ei avea răspuns la orice întrebare şi numai el ştia să-i citească.

– De la Iana ştiu că numai voi trei aveţi voie să cunoaşteţi locul comorii.

Noi nu putem face nimic până nu o aflaţi şi nu văd cum vă putem ajuta. Dacă plecaţi în munţi, luaţi cai şi merinde.

– Da, vom pleca, spuse Orma, iar pieile şi mâncarea nu le mai vindeţi. Vom avea nevoie aici. Vor mai veni şi alţii.

– Asta ştiu. Într-o zi Iana „a văzut" multe care de lemn între stâncile acestea... vor mai veni, dar n-a sosit încă vremea.

A doua zi în zori, Gesis, Ramis şi Orma, fiecare călare, se înşirau pe poteca ce şerpuia printre stânci. Nu mergeau către un loc anume; nici nu

bănuiau măcar cum arată sălaşul comorii. Ştiau doar că paşii le sunt călăuziţi spre acel loc şi vor face întocmai ce au de făcut.

Gurun şi Iana rămâneau să pregătească gospodăria pentru iarnă. Dincolo de lac, sub una din stânci era o peşteră. Nu foarte mare, putea adăposti oile după ce cădea zăpada. Iarna, lespedea cea mare şi lacul nu se mai zăreau de omăt, iar animalele trebuiau să urce până la izvor ca să bea apă. Cei doi ştiau că nu peste mult timp vor veni şi alţi oameni, iar Gurun ar fi vrut să aducă lemnul din pădure. Se mai gândea că, atunci când Orma cu ai lui se vor întoarce, vor începe împreună să construiască o casă.

Trei săptămâni „fugarii" au bătut munţii. La fiecare văgăună mai întunecoasă sau ruptură în munte care se adâncea mai mult Gesis şi Ramis se repezeau să scotocească, aprindeau făclii, săpau, mutau pietre şi de fiecare dată, după mai multe ceasuri de trudă, se întorceau vlăguiţi şi dezamăgiţi că nici de data asta nu găsiseră locul promis. Pentru ei, de multă vreme aurul, ca toate bogăţiile pământului, îşi pierduse valoarea. Dar acum nu-l mai ignorau; îl urau de-a dreptul, ar fi vrut să nu fi existat nici măcar o singură monedă de aur în toată lumea. Orma de cele mai multe ori nici nu cobora de pe cal, iar când o făcea se ducea să caute lemne sau înjgheba un adăpost din cetina brazilor. Noaptea era tot mai frig şi uneori erau nevoiţi să stea ascunşi din cauza ploii în câte o firidă din stâncă. Cei doi mai tineri erau nerăbdători să termine odată căutarea şi de la o vreme începuse să-i cuprindă din nou îndoiala.

– Dacă nu găsim nimic până la prima zăpadă -mormăia într-o zi Ramis, după ce muncise să golească de bolovani o grotă în care nu aflaseră până la urmă decât stâncă netedă – va trebui să aşteptăm primăvara.

– Dacă o să trebuiască, o să aşteptăm, îi răspunse Orma nepăsător, dar poate că n-o să fie necesar. O vom găsi, fiţi fără grijă! Aşa trebuie să se întâmple şi o să se întâmple.

A doua zi în zori, Gesis, care se trezise primul, s-a întors suflând greu în adăpost. Urcase doar până la marginea dinspre munte a pădurii şi s-a întors imediat alergând.

– A nins! strigă el. Sus pe vârfuri a căzut zăpada. Ceilalţi doi au ieşit încet din pături. De-abia se făcuse ziuă şi frigul pătrundea peste tot.

– Dacă nu găsim nici astăzi, coborâm, spuse Ramis. N-or să mai aibă caii iarbă de păscut, dacă ninge şi pe aici.

Avea dreptate. În ultimul timp căluţii ăştia cuminţi şi răbdători cam suferiseră de foame, iar ei, chiar dacă aveau ce mânca, nu puteau să

străbată munţii pe jos, prin zăpadă.

Orma, care vorbise cel mai puţin de când plecaseră, era sigur că vor găsi comoara înainte de venirea iernii. Ştia locul. Trebuia doar să ajungă în faţa lui, ca să-l recunoască.

De câtăva vreme pe Orma îl frământau nişte gânduri. Ceva ciudat. Avea amintirile unor lucruri care nu i se întâmplaseră niciodată. Îşi amintea oameni şi lumi pe care nu le mai văzuse. Nu se dezvăluia învăţătura din peşteră. Dar era ceva aproape real, întâmplări la care el participase. Uneori i se derula în memorie amintirea unei civilizaţii fascinante ce nu semăna cu nimic de pe Pământ. Nu înţelegea de unde erau aceste imagini. Avea 32 de ani trăiţi într-un sat dintre dealuri, iar ceea ce-şi amintea el nu făcea parte din viaţa lui de până acum. Simţea că vin de cândva foarte de demult, dar îi era totuşi greu să accepte asta. Uneori se lăsa dus de noile lui amintiri şi le trăia cu intensitate, însă întotdeauna când încerca să le afle taina totul se ştergea. Era un joc în care cineva nu-l lăsa încă să găsească ceea ce caută. Ştia că asupra lui se veghează şi că atunci când va merita va primi. Când a înţeles asta, a încetat să se mai roage ca până atunci, fiecare clipă a vieţii lui devenise o rugăciune.

Soarele s-a ridicat deasupra munţilor neumbrit de vreun nor, şi în câteva ceasuri zăpada de pe creste s-a topit. Oricum, hotărârea lui Ramis era luată. De-acum înainte zăpada avea să cadă din abundenţă şi peste pădure.

Orma, mai atent ca niciodată de când plecaseră în căutarea comorii, se chinuia să-şi aducă aminte. Acum îi era limpede că nu-i va ajuta nimeni să afle locul, aşa cum speraseră la început şi cum încă mai sperau Gesis şi Ramis. Trebuia ca el să-l recunoască, atunci când vor ajunge acolo. Urmărea cu privirea fiecare piatră, fiecare copac, fiecare munte.

După prânz, deşi se mai încălzise, Ramis şi Gesis începură să se gândească la cât mai au de mers până în valea unde-şi avea casa Gurun.

– Ne trebuie două zile şi jumătate dacă tăiem peste munte. Ce zici, Orma?

Acesta îşi plimba agitat privirea peste stâncile ce se ridicau în stânga lor şi se pierdeau spre crestele ce fuseseră mai devreme încărcate de zăpadă. Nu era atent la vorbele celor doi.

– Aici, zise el deodată, aici trebuie să fie!

Tinerii se priveau nedumeriţi. Se aşteptaseră la un răspuns în ce priveşte distanţa până acasă la Gurun. Pentru toamna asta ei îşi luaseră deja gândul de la comoară.

– Ce să fie? întrebă Gesis, după ce privi roată în jurul lui. Se aştepta să zărească din nou o grotă în perete sau ceva de felul ăsta.

– Aici trebuie să fie, repetă Orma privind ţintă spre stânci.

În locul unde se opriseră nici măcar nu erau aproape de stâncă. Lângă ei se ridica un umăr de piatră acoperit de iarbă şi de-abia dincolo de el începea faţa netedă a stâncilor. Orma, cu privirea aţintită înainte, nu-şi dezlipea ochii de pe un punct aflat undeva pe pereţii de piatră. A început să urce, ajutându-se cu mâinile. După câteva clipe a dispărut. Ceilalţi doi priveau nedumeriţi. Când s-au plictisit să-l aştepte, au coborât de pe cai cu gândul să urce pe urmele lui. Atunci a apărut Orma. Venise pe altă parte şi era acum în spatele lor, aproape de locul unde trecuseră mai devreme cu caii. Le făcea semne să vină. Din locul acela nu se observa, dar, dacă făceai câţiva paşi spre munte, vedeai că umărul de piatră nu se sprijină de stâncă. Rămânea acolo, pe toată lungimea lui, un fel de culoar prin care puteai să treci călare. După câţiva zeci de metri, cam în dreptul locului unde urcase Orma, distanţa dintre cei doi pereţi se mărea şi culoarul se deschidea într-o poieniţă mărginită de o parte de peretele uriaş, iar de cealaltă de umărul de piatră care creştea şi el destul de mult în dreptul poienii. Umărul era acoperit cu brazi ce-şi scoteau rădăcinile în afară, ca nişte şerpi, încercând să afle o crăpătură între stânci. Din vale, aglomerarea de stâncă, iarbă şi copaci dădea impresia unui tot şi nimeni *nu* putea bănui că dincolo se află un loc atât de frumos. Gesis şi Ramis nu înţelegeau cum a „văzut" Orma că în spatele umărului de piatră este şi altceva decât peretele. De fapt nici el nu mai ştia. Ştiuse o clipă şi a uitat de îndată ce s-a hotărât să coboare de pe cal şi să privească dincolo. Acum se chinuia să „vadă" ce trebuie făcut mai departe, să-şi amintească ce a fost aici mai demult. Mica poiană închisă între pereţii de piatră avea formă de pară, cu partea mai îngustă spre culoarul ce ducea spre pădure. Era netedă şi acoperită cu iarbă. Doar lângă peretele de stâncă zăcea îngropat pe jumătate un bolovan. Asupra lui s-au oprit privirile lui Orma.

– Nu este rotund, spuse el dintr-o dată. Bolovanul ăsta se măreşte în pământ şi are partea de jos netedă. În spatele lui e o cameră în piatră. Mai mult nu mai ştiu.

Gesis începu să creadă despre fratele său că ar fi un om cu darul de a vedea prin ziduri, aşa cum credea şi despre Iana. Nu se mai îndoia de spusele lui.

– Rămânem aici şi săpăm, mai spuse Orma ducându-şi căluţul în partea

cealaltă a poienii.

Mai erau cîteva ore bune până la apusul soarelui şi ar fi trebuit să sape o groapă destul de mare în jurul bolovanului, ca să-l poată mişca. De data asta Orma a fost primul care a început lucrul. Aveau cu ei câteva unelte pentm săpat şi sfori groase. Până s-a lăsat întunericul, cei doi fraţi făcuseră o groapă mare în jurul bolovanului. Era aşa cum a spus Orma: la suprafaţă avea doar vârful rotunjit, iar în pământ se mărea, că de-abia dacă l-ar fi putut cuprinde doi bărbaţi cu braţele. Cât timp au săpat Ramis a adus lemne şi a făcut focul. Mişcarea flăcărilor se reflecta acum pe pereţii albi de piatră şi lumina întreaga poiană. După multă muncă au ajuns la baza bolovanului.

– Când terminăm, va trebui să-l ridicăm cum a fost, explică Orma.

Ramis a pregătit frânghiile, le-a trecut pe după marginea de sus a pietrei, apoi le-a legat de şaua unuia dintre căluţi. Când a tras o singură dată, bolovanul s-a răsturnat, dezvăluind în perete gura unei grote. Gesis s-a repezit în fundul gropii. Nu-i venea să creadă şi se uita la fratele lui ca la un zeu. Camera subterană exista cu adevărat şi se deschidea sub ochii lui. Ramis a făcut în grabă câteva făclii din crengi de brad. Erau curioşi să vadă cum arată o astfel de încăpere înăuntru. Se vedea că este tăiată de mâna omului. Gaura de la intrare, rotundă, se potrivea foarte bine cu o anumită parte a bolovanului ce zăcea acum răsturnat.

Înainte ca făcliile să fie gata, Orma s-a aşezat în faţa intrării, încercând să „ghicească" ce este dincolo. Nu reuşea. Fusese poate puţin prea bucuros şi nu mai putea să-şi amintească. „Ăsta nu e un lucru bun", se gândi el. Nu-i plăcea aurul şi nu avea de ce să se bucure. Chiar începuse să-i pară rău că a avut o asemenea slăbiciune. Trebuia să afle ce-i aştepta dincolo, înainte ca Ramis să termine de făcut făcliile... Când erau gata, fiecare ar fi intrat primul, dar Orma îşi rezervase dreptul să hotărască. Luă una dintre făcliile aprinse şi lumină gura grotei. Chiar lângă intrare începeau câteva trepte. După câţiva paşi interiorul se lărgea suficient cât să se facă loc unui om. Mai departe nu se vedea încă.

Gesis şi Ramis priveau peste umărul lui, încercând să afle mai devreme ce ascunde întunericul de dincolo. Orma se afla încă afară şi ezita să intre. Mai era ceva de făcut... A dat să pună piciorul pe prima treaptă, dar dintr-o dată a simţit că nu trebuie să o atingă. Şi-a tras repede piciorul şi a stat câteva clipe pe gânduri.

– Dă-mi un lemn! îi spuse lui Ramis.

Acesta plecă spre foc şi se întoarse cu un lemn gros şi lung pe care îl

ducea cu oarecare greutate. Orma fixă butucul pe treaptă şi apăsă. Nu se întâmplă nimic.

– Ajută-mă, îi ceru lui Gesis.

Când cei doi se lăsară cu toată greutatea pe capătul lemnului, treapta se mişcă şi toată poiana se umplu de un uruit îngrozitor.

Gesis şi Orma fură izbiţi de perete, iar lemnul le-a fost smuls din mâini. Nici unul nu era lovit rău, dar Gesis era răvăşit. Nu înţelesese de la început ce vrea frate-său şi dintr-o dată s-a trezit izbit de perete. În camera subterană nu se mai putea coborî. Intrarea era acum blocată cu bolovani de mărimea unui cap de om. Cel care ar fi apăsat treapta cu piciorul ar fi fost îngropat şi cu siguranţă n-ar mai fi ieşit viu.

– De unde ai ştiut? zise Ramis de pe marginea gropii. Se uita când la bolovanii din intrarea proaspăt descoperită, când la Orma care stătea liniştit şi se gândea probabil la ce urmează dincolo de dărâmătura de bolovani.

După ce au mai pus lemne pe foc, s-au apucat din nou de treabă. Au reuşit, după alte câteva ceasuri, să elibereze gura grotei suficient să poată trece un om...

– Orma! strigă Ramis, încercând să-l oprească. Dacă şi dincolo de trepte mai e ceva?

– Nu mai este! răspunse celălalt fără să ezite, apoi se avântă în beznă. Dincolo de grămada de bolovani se înainta printr-un tunel ceva mai înalt decât un om, tunel care se deschidea brusc într-o încăpere. Aici era comoara: obiecte din aur şi argint a căror întrebuinţare n-o înţelegea erau aşezate peste tot. Dar nu vedea în schimb nici o monedă. Şi-a plimbat de câteva ori privirea de jur împrejur şi a ieşit. Gesis îl aştepta nerăbdător; îi era teamă că va auzi din nou uruitul ucigător.

– Ce este înăuntru? întrebă el, fericit că îl vede întreg.

– Aur şi argint.

– Şi ce facem?

Căutaseră atâta timp aur şi acum întrebau ca nişte copii „ce facem?"

– Ce să facem, răspunse Orma, luăm cât ne trebuie, lăsăm totul cum a fost şi plecăm.

A doua oară au intrat toţi trei şi au umplut doi desagi cu cele mai mici obiecte. Erau mai uşor de schimbat în sate. Apoi au ieşit.

– Va trebui să aşezăm totul cum a fost, spuse Orma.

– Şi bolovanii?

– Da, şi bolovanii.

Deasupra scărilor de piatră era o platformă înclinată pe care se aşezau pietrele. Treapta cea mai de jos sc sprijinea de un mic prag care era în legătură cu platforma. Când pe treaptă apăsa o greutate, pragul declanşa căderea pietrelor, prin înclinarea platformei.

Se făcuse dimineaţă când cei trei bărbaţi au terminat de aşezat bolovanii. Până atunci uitaseră de frig şi oboseală. Erau zgâriaţi peste tot şi arşi pe mâini de la picăturile de răşină prelinse din făclii. Înainte să înceapă reaşezarea bolovanului uriaş de la intrare, s-au oprit să se odihnească. Gesis şi Ramis au adormit imediat ce s-au întins lângă foc. Orma s-a aşezat pe grămada de pământ şi a început din nou să-şi chinuie mintea să-i dea răspunsuri la întrebări. Era obosit, atât de obosit, că n-ar fi putut să adoarmă. În momente ca acestea, când trupul îi era vlăguit, se simţea mai curat. Nu-l mai apăsa atât de tare grija lumii şi putea să se gândească. De fapt, răspunsurile pe care le găsea uneori erau ca o aducere aminte. Ar fi vrut să înţeleagă de unde-i vine impresia că el ştie tot şi de ce în fiecare zi îşi aduce aminte câte ceva. Era singura întrebare care-i bloca noile gânduri, întorcându-l brusc la realitate. Nu pricepea de ce tocmai asta îi este refuzat să afle. Odată i-a trecut prin cap că ar putea-o întreba pe Iana, dar în aceeaşi clipă ceva din mintea lui i-a spus clar că trebuie să afle singur totul. După un timp, întrebările i-au dat pace. S-a întins şi el lângă foc şi a adormit. I-a visat pe cei ce au lăsat comoara aici. În vis îi cunoştea pe toţi şi vorbea cu ei într-o limbă ciudată. Apoi totul s-a întrerupt şi s-a văzut în munţi. Sus, dincolo de creste, era un platou întins şi mulţi oameni. Lângă el, umăr lângă umăr, mai erau şi alţii pe care îi cunoştea, dar pe care nu i-a privit. Bătea un vânt puternic. Hainele lor albe nu se mişcau, deşi rafalele le biciuiau feţele. A apărut un bărbat călare pe un cal cum nu mai văzuse vreodată. În vis cunoştea şi respecta mult călăreţul. Acesta a descălecat, s-a apropiat de el şi a întins mâna dreaptă. Avea ceva pe care i l-a dăruit lui. Apoi călăreţul a făcut la fel cu cei ce stăteau lângă el. Alţii, în picioare în spatele lor, priveau. Erau mulţi, umpleau crestele până în zare şi erau toţi îmbrăcaţi în alb ca şi ei.

După ce a trecut prin faţa celor ce erau alături de el, bărbatul s-a urcat pe cal, a făcut cu mâna un semn de salut şi a plecat. Pe măsură ce se depărtau, calul şi călăreţul deveneau tot mai mari, până când au acoperit întreg orizontul, apoi s-a auzit strigat, dar cu alt nume. Şi totul s-a destrămat.

Când s-a trezit, ceilalţi doi erau deja în picioare. El se chinuia să-şi amintească visul. Voia să ştie ce i-a dat călăreţul şi ce nume avea el, Orma...

Gesis şi Ramis erau nerăbdători să-şi termine treaba şi să plece. Spre

surprinderea lor, bolovanul s-a lăsat pus la loc la fel de uşor cum se ridicase. După ce totul a fost ca la început, au plecat.

Când au ieşit pe firul văii se însera. S-au oprit lângă pârâu să adape caii şi să se spele de praful adunat în noaptea ce trecuse. Deasupra, dincolo de marginea cea mai înaltă a pădurii, se înşirau trei vârfuri gemene. Înainte să părăsească locul, Gesis şi-a mai aruncat o dată privirea spre creste. Chipul i s-a luminat dintr-o dată şi ar fi vrut să-i cheme pe ceilalţi, dar nu mai avea grai. A reuşit totuşi să strige: Orma!...

Orma şi Ramis s-au întors cu caii lângă el şi au privit înspre locul la care acesta se uita atât de uimit. Sus. deasupra celor trei vârfuri, stătea un bărbat călare. Era uriaş. O imagine vie, făurită din lumină, care îi privea. Înainte să dispară, călăreţul le-a făcut un semn cu mâna, un semn de salut.

* * *

A treia zi ajungeau cu toţii la căsuţa dintre stânci. Iana îi aştepta cu masa pregătită. Se obişnuiseră cu ideea că ea este lăsată de Dumnezeu să ştie tot şi nu se mai mirau de nimic. Gurun era mai vlăguit decât ei. În tot acest timp adusese din pădure buşteni groşi pentru o altă casă. Voise să termine treaba înainte de prima zăpadă, chiar dacă de-abia spre primăvară avea de gând să înceapă s-o ridice. Peste câteva zile, Orma împreună cu Gurun urmau să coboare în vale şi să aştepte până când unul din tâlhari va trece pe acolo. Iarna era mai uşor de călătorit pentru tâlhari; romanii, până nu se topea zăpada, nu prea ieşeau din garnizoană sau din satele mai mari unde se pripăşiseră.

* * *

Când a intrat soldatul să-l trezească, Gay era deja în picioare. Avea faţa trasă de nesomn; toată noaptea stătuse în şa. Se aştepta dintr-un moment în altul să fie chemat de Iulius. Nu ştia dacă acesta avea cunoştinţă de ce ce se întâmplase, dar în următoarele ceasuri cu siguranţă avea să afle ceva.

Ce fusese? Apropiaţii lui Iulius, prieteni de distracţie, plecaseră cu trei zile în urmă spre nord. Într-o noapte s-au îmbătat şi, deşi nu erau într-un sat de creştini, s-au apucat să răpească fete şi femei. Dacă ar fi fost creştini, nimeni în tot imperiul nu le-ar fi reproşat ceva, dar acesta era un sat mare, supus Guvernatorului. După ce s-au distrat ca de obicei, au adormit. O fată

dintre cele răpite a reuşit să scape şi, fugind la ai ci, a povestit tot. Oamenii din sat s-au hotărât să se răzbune. Au adus paie, le-au îngrămădit înăuntru şi împrejurul casei unde erau romanii şi le-au dat foc. Romanii, înecaţi de băutură, nu mai ştiau de ei, aşa că au ars până la unul.

Gay aflase cu o noapte înainte povestea de la unul din oamenii lui şi se aştepta să fie chemat la Guvernator, imediat ce vestea va ajunge la acesta. Iulius obişnuia să facă din ţânţar armăsar, iar acum, când îi muriseră singurii oameni în care avea deplină încredere, era de presupus că va fi un munte de furie. Cel puţin o vreme, până îşi găsea alţii, urma să se sprijine pe soldaţii din gardă şi, bineînţeles, să renunţe la unele apucături. Se mai aştepta ca vestea despre moartea celor douăzeci şi ceva de romani să ajungă la Iulius umflată cu tot felul de amănunte care să-l îndemne pe acesta să se răzbune. Oricum, era limpede pentru Gay că Guvernatorul va dori să-şi dovedească autoritatea, iar el va trebui să fie reprezentantul acesteia. Era lucrul care-i plăcea cel mai puţin pe lume: să facă ceva în numele unuia ca Iulius.

Vestea a sosit către prânz şi s-a răspândit imediat în toată garnizoana. Când a auzit ce se spunea şi ce aflase Guvernatorul, s-a cutremurat. Cei ce veniseră cu vestea erau romani şi aveau tot interesul să-i scoată vinovaţi pe barbarii nesupuşi legilor. Nu se pomenea nimic de urgia nemernicilor lui Iulius, de răpirea femeilor... S-a aflat că oamenii lui Iulius au fost atacaţi şi măcelăriţi până la ultimul de o ceată de răzvrătiţi.

Peste puţin timp, unul din sclavii Guvernatorului venea în fugă să-l cheme pe Gay. Iulius era grav şi încerca să pară calm. El ar fi trebuit să fie garanţia respectării legii în provincia pe care o conducea ori, de când l-a văzut, Gay a înţeles că cel ce adusese ştirea i-a spus lui Iulius adevărul, iar zvonul care circula în garnizoană fusese lansat cu ştirea acestuia. Ce avea să urmeze îi era clar lui Gay, iar cuvintele pompoase despre ordinea în imperiu şi supunere în faţa legilor şi a împăratului făceau parte dintr-un teatru meschin care nu-l impresiona cu nimic. Ştia că, după ce termină cu vorbăria, avea să dea un ordin de represiune nemiloasă a celor ce se făceau vinovaţi. Apoi, în timp ce el şi soldaţii executau ordinul, Iulius urma să adune toată suflarea, ca s-o prostească în continuare cu vorbe despre lege, dreptate, supunere şi altele de felul acesta, iar la sfârşit va promite moartea tuturor acelor care vor îndrăzni să ridice braţul împotriva împăratului. Întregul imperiu era ţinut în lanţuri de către oameni ca Iulius, dar asta nu-l mai revolta demult. Îl întrista când îi vedea pe cei mulţi hrănindu-şi prostia cu vorbele stăpânilor. Nu cei de teapa lui Iulius erau vinovaţi, ei se năşteau şi creşteau

pentru că găsiseră teren prielnic. Lumea îi năştea şi îi hrănea, iar apoi suferea de pe arma lor.

A doua zi în zori, Gay, în fruntea a cincizeci de soldaţi călărea spre locul unde se întâmplase „rebeliunea". Nu ezitase să-i dea ordin precis în ce priveşte modul cum avea să-i pedepsească pe „nelegiuiţi", iar el se chinuia să găsească o soluţie ca să nu facă nimic. Avusese grijă să-şi ia cu el aproape toţi oamenii în care avea încredere, iar cu o noapte înainte un soldat de-al lui le spusese celor din sate să-i avertizeze pe cei spre care se îndreptau şi să răspândească zvonul că o ceată mare de tâlhari veniţi din miazănoapte bântuie prin zonă. Se gândea că în curând va veni zăpada şi că răzbunarea o să fie amânată până la primăvară, chiar dacă acum va fi socotită „eşec".

Avea de mers două zile până în locul unde muriseră romanii şi el nu se grăbea deloc. Ştia că soldaţilor nu le convenea ce urmau să facă, indiferent că erau sau nu ai lui – erau soldaţi de meserie, cărora le plăcea să lupte, dar atunci când lupta era dreaptă, nu ca acum. Se gândea cum să-l păcălească pe Guvernator fără să sacrifice vreun soldat.

Dintre cei mai apropiaţi, Arak era tot timpul cu el. Un comandant roman nu se împrieteneşte prea repede cu un gladiator. Romanii făceau diferenţa între cei născuţi şi cei deveniţi romani. În cazul lui Gay, prietenia cu Arak nu bătea la ochi. Fiecare îşi dorea să aibă lângă el un gardian cum era uriaşul, iar toţi ceilalţi, când îi vedeau călărind alături, nu puteau să bănuie că plănuiesc ceva.

În a doua noapte însă totul a căzut. Trecuse de miezul nopţii, când au fost atacaţi. Nu ştiau din ce parte vin şi nici nu puteau să afle numărul atacatorilor. Probabil nu erau foarte mulţi şi din cauza asta nu intraseră în tabără. Trăgeau cu săgeţi de la distanţă şi se vedea că o fac foarte bine. Doi soldaţi ce asigurau paza au căzut primii. Apoi, pe rând, toţi cei ce se ridicau în picioare. Soldaţii erau agitaţi. Nu se puteau apropia de car. Dacă scuturile îi protejau de săgeţile venite dintr-o parte, după câteva clipe mureau străpunşi din cealaltă parte. Căzuseră vreo cinci, când Gay a găsit soluţia. Nimeni nu trebuia să se mişte până nu ajunge el la atacator. S-a târât până lângă unul dintre soldaţii lui de încredere şi i-a predat comanda.

– Mă duc la ei, i-a şoptit el, şi nu mă mai întorc. Iei comanda şi duci oamenii în garnizoană. Îi spui lui Iulius că am fost atacaţi şi ucişi. N-o să mai trimită pe nimeni să ne răzbune. Spuneţi că v-au atacat câteva sute. Când o să vadă că lipsesc eu, o să-i fie teamă şi-o să stea liniştit iarna asta. Dacă încetează să tragă, vă ridicaţi, luaţi caii şi fugiţi.

Gay se îndepărtă de soldat şi plecă târâş spre pădure, urmat de Arak. Cei de acolo încetaseră să tragă. Acum romanii stăteau câte doi, culcaţi spate în spate, între scuturi, cu săbiile pregătite. Câţiva îi urmăreau cu privirea pe cei doi cum se depărtează. Nu ştiau exact ce trebuie să facă, dar aveau încredere în comandant. Când Gay s-a ridicat puţin ca să se poată rostogoli de partea cealaltă a unui copac căzut, din beznă a zburat o săgeată. Atât, şi a căzut în genunchi. În următoarea clipă, uriaşul a sărit să-l acopere şi l-a culcat la pământ, înainte ca a doua să sfâşie văzduhul. În tabăra romanilor s-a iscat agitaţie. Comandantul era rănit sau poate mort. Arak a început atunci să strige în limba lui spre pădure. Probabil că l-au înţeles, pentru că au încetat să mai trimită săgeţi. Dincolo de copacul căzut romanii nu mai vedeau nimic şi de fiecare dată când se ridicau, în copacii de alături se înfigea câte o săgeată.

După două ceasuri, când totul a încetat, soldatul devenit comandant s-a ridicat primul. Ştia de acum că nu-i va mai ataca nimeni, dar nu ştia ce se întâmplase cu Gay şi Arak. Morţi sau vii, era limpede că nu se vor mai întoarce vreodată. Nu mai aşteptă să se facă dimineaţă – îşi luă oamenii ce-i rămăseseră şi porni spre garnizoană.

Gay fusese lovit sub umăr, o palmă deasupra inimii. Nu murise, dar pierdea mult sânge. De îndată ce uriaşul a reuşit să se înţeleagă cu atacatorii, asupra lor n-a mai zburat nici o săgeată. Stătea rezemat de un copac şi simţea cum i se prelinge sângele între haine şi corp. Arak sc grăbea să-i convingă pe cei din beznă. N-a durat mult, vorbeau aceeaşi limbă, dar el începuse să adoarmă. A mai simţit apoi braţele puternice ale uriaşului cum îl ridică de la pământ şi totul s-a acoperit deodată de un văl negru. Şi-a revenit pentru câteva clipe: era purtat pe o targa. În lumina făcliilor vedea chipurile bărboase ale unor bărbaţi. Erau bine înarmaţi... apoi ochii i s-au închis din nou... O lumină caldă i-a învăluit trupul. Era fericit. Zbura peste păduri, peste ape şi sate; îl ducea gândul. Vedea lumini strălucitoare care pluteau la fel ca el şi nu se mai sătura zburând. Nimic nu-i apăsa sufletul, îi venea să strige de atâta bucurie.

Deodată, în faţa lui a apărut un bătrân cu părul şi barba albe. L-a privit o vreme şi apoi i-a dat ceva. Îi spunea să păstreze cu grijă ce a primit şi să ferească de oameni, îl auzea vorbindu-i, dar buzele nu i se mişcau. I-a mai spus că se va întoarce odată la el să-şi vadă darul. Apoi bătrânul a dispărut, iar el a rămas cu darul primit. Era fericit, dar îl apăsa o grijă nouă. A pornit din nou să colinde, cu gândul să găsească un loc unde să stea şi să-şi

îngrijească ce primise. A colindat mult, plutind nestingherit; din când în când întâlnea o altă lumină ca cea care îl purta pe el, plutind şi ea fără grijă. După un timp însă începu să nu se mai simtă atât de uşor. Ceva nevăzut îl făcea să se teamă pentru darul ce-l ţinea cu el. Şi ceilalţi pe lângă care plutea erau neliniştiţi. Atunci, împins de grijă, a început să caute un loc. Un loc unde să se oprească şi să nu-i mai fie frică. Zbura din ce în ce mai repede, pe deasupra văilor, peste munţi şi câmpii până la marc apoi din nou peste păduri. Plutea tot mai repede. Nu ştia când o să se oprească. Marea, cerul şi pământul s-au contopit şi au devenit una şi atunci a ajuns. Era un loc frumos, între stânci mari, o apă şi o lespede mare de piatră. Lângă el se opriseră şi alţii care priveau... Se simţi tras. Refăcu în câteva clipe tot drumul înapoi şi simţi cum cade ca o piatră.

Lângă el stătea o femeie cu chipul blând. Era îmbrăcată sărac şi avea faţa brăzdată de riduri. De cealaltă parte era Arak. În clipa în care a deschis ochii, a văzut chipul acestuia luminându-se. Femeia a făcut un semn şi uriaşul a ieşit. S-a întors cu o oală cu apă.

El era culcat pe un pat îngust de lemn, într-o cămăruţă joasă, fără podele, doar cu pământ bătătorit pe jos. În mijloc ardea un foc; fumul ieşea printr-o gaură în acoperiş. Aproape totul în jur era din lemn. Femeia ce sta lângă el îi ştergea mereu fruntea cu o ţesătură udă şi rece. Şi-a adus aminte de atacul din pădure, de săgeată, de Arak care l-a purtat pe braţe, de feţele bărboase ale bărbaţilor ce-l duceau prin pădure...

– Să nu vorbeşti! îi spuse Arak.

Încercă să se ridice, dar trupul îi atârna greu, ca de plumb. Numai ochii putea să-i mişte, în rest era o masă rece şi inertă de came şi oase.

– Am scăpat, îi şopti Arak, ne cred morţi. Iulius e speriat, se teme de atacuri la iarnă... Stai liniştit! Dacă nu te mişti, în câteva zile o să fie bine! Săgeata care l-a străpuns fusese scoasă, iar ierburile babei Raia reuşiseră să oprească sângerarea. Cei care îi atacaseră erau cu toţii luptători şi veneau din nord, de dincolo de graniţă. Zvonul răspândit de el era deci foarte aproape de adevăr. Nu-l mai interesa acum ce căinaseră luptătorii din miazănoapte aici. N-avea să se mai întoarcă niciodată ca soldat la romani şi – în plus de asta – se simţea chemat în altă parte. Îşi amintea perfect visul şi voia să-i afle tâlcul. Nu cuprindea cu privirea decât două grinzi ce traversau camera şi acoperişul. Dar se simţea mai liber ca niciodată. Vedea uneori chipul femeii când se apleca asupra lui sau îi simţea mâna pe frunte când îi schimba ţesătura umedă şi rece. O chema Raia şi era vindecătoare. Locuia

singură într-o căsuţă dărăpănată la marginea unei păduri. Trăia din ce-i aduceau oamenii. Făcea leacuri şi unsori din ierburi, cu care-i vindeca pe bolnavi. Oamenii o respectau şi o iubeau. Pentru ei era o sfântă. Stătea singură şi tot singură pleca prin pădure să găsească ierburi, iar fiarele pădurii nu se atingeau de ea niciodată.

– O să stai aici până se ia zăpada! a spus Raia după o săptămână, când Gay începea să se ridice.

Arak nu mai ştia ce să facă de bucurie că-l vede viu. Câteva zile mai înainte crezuse că îl pierde; nu-i mai bătea inima, era rece şi ţeapăn şi, dacă nu spunea Raia că trăieşte, l-ar fi îngropat. Ea zicea că a plecat să se întâlnească cu cineva şi că se întoarce. Şi s-a întors, cum a spus ea. Acum uriaşul tăia lemne în fiecare zi şi repara casa babei – după câteva săptămâni n- o mai recunoşteai. Când Gay a început să meargă şi să iasă din casă, Arak şi-a luat armele şi a început să vâneze. Aveau arme de la luptătorii care îi atacaseră.

– Ai să te faci bine, îi spunea Raia, şi când s-o lua zăpada ai să pleci în munţi. Eu am să-ţi spun pe unde să ajungi şi ai să rămâi acolo.

– Şi Arak? se interesă el ca un copil.

Era ciudat. Raia nu era chiar o babă, dar în prezenţa ei toţi se simţeau copii.

– Uriaşul cel bun? spuse Raia zâmbind şi – cu ochii închişi – continuă: o să stea la poartă şi nimeni n-o să treacă de el, nici chiar tu, dacă nu meriţi, chiar dacă pe tine te iubeşte cel mai mult. Apoi deschise ochii.

Gay nu înţelegea ce vrea să spună. Acolo nu era nici o poartă... despre ce vorbea?

– Vă veţi răspândi pe tot Pământul, mai zise femeia, şi, înainte să muriţi, de fiecare dată veţi dori să vă întoarceţi în munţii voştri. Uriaşul cel bun n-o să vă lase să intraţi dacă nu meritaţi.

Altă dată, când el a întrebat-o de ce trebuie să se ducă în munţi, i-a spus:

– Domnul e trist, oamenii nu ştiu să păstreze, iar tu ai fost ales să înveţi încă odată să păzeşti. De asta te duci acolo. El vrea să vadă ce au păstrat oamenii şi e trist. Când veţi învăţa să păstraţi, veţi pleca şi vă veţi răspândi în lume să ţineţi Pământul...

Gay nu-i povestise visul şi-l mira ce-i spune Raia.

– Acum e bine să nu te gândeşti, îi zicea, când îl vedea chinuindu-se să găsească un răspuns. Acum trebuie să stai şi să dormi mult, ca să te vindeci.

Le vei face pe toate la timpul lor.

După cinci săptămâni Arak se întorcea cu doi cai încărcaţi. Avea haine, pături, mâncare şi piei. Vânase tot ce-i ieşise în cale; de la iepuri la urs nu-i scăpase nimic. După ce a descărcat tot, l-a chemat pe Gay să-i arate. Unul dintre cai a nechezat uşor când l-a simţit. Era al lui. Caii plecaseră împreună cu romanii şi cu siguranţă că ajunseseră în garnizoană.

– L-ai furat? strigă Gay.

– Eu? Nici vorbă! L-am prins doar pe Cesea la râu, cel pe care l-ai lăsat la comandă înainte să pleci şi l-am întrebat ce-ar face pentru tine, dacă ar afla că eşti viu. Mi-a zis să aştept, iar seara mi-a adus calul tău încărcat cu de toate. Nu ştiu cum o să se descurce şi ce o să spună. I-am mulţumit şi am plecat. Nu m-a întrebat nimic, dar se vedea că e fericit de ce aflase.

Aşa a trecut iarna. Arak a tăiat lemne pentru câţiva ani înainte – nu se mai vedea casa de atâtea buturugi apoi a plecat iarăşi la vânat. Când a început să se ducă zăpada, Gay putea să întindă arcul până la vârful săgeţii şi să sară pe cal din fugă.

– Veţi merge spre soare apune până veţi afla un râu, începu Raia să le povestească cum să ajungă în munţi; urcaţi pe firul apei până daţi de piatră. Acolo are cine să vă călăuzească, iar tu când vei vedea locul ai să ştii că ai ajuns.

Şi-au luat rămas bun de la baba Raia şi au plecat. După trei zile au ajuns în munţi. Pe măsură ce se îndepărtau de oameni, gândurile lui Gay se limpezeau. A încercat de câteva ori să-şi închipuie că va trebui să coboare din nou între ei. Nu reuşea să-şi mai vadă un rost acolo. Deja era străin de zbuciumul lor. Acum avea altă treabă, iar când o va sfârşi, dacă această zi va sosi cu adevărat, va găsi atunci puterea să se întoarcă şi să trăiască pentru semeni; dar ca ei nu va mai putea să o facă niciodată. Raia îl ajutase să întrevadă o fărâmă din ce avea de făcut. Restul trebuia să-l afle singur. Aşa îi fusese dat. Înainte să ajungă în munţi a mai înţeles un lucru. Un lucru pe care-l înţeleg oamenii când mor. El murise deci o dată. Ce avea să urmeze nu se mai supunea legilor vieţii de aici.

Când a văzut prima stâncă ce se înălţa pe malul râului, a priceput că aici se încheie drumul descris de Raia. De aici trebuie să găsească el... Nici nu ştia bine ce caută, dar era sigur că va recunoaşte locul de îndată ce va ajunge acolo. Au mai umblat două zile printre păduri şi stânci, iar în a treia au coborât aproape de un lac îngheţat. Lângă el era o lespede uriaşă... De jur împrejur creşteau din pământ stânci mari ce semănau cu sfatul de taină al

unor bătrâni ciobani. Locul era frumos şi ar fi vrut să mai stea aici şi să gândească, dar câteva clipe mai tîrziu; şi-a amintit: drumul din visul lui se termina aici...

Lângă el, la câţiva paşi, un câine mare şi alb îl privea curios. Spre miazănoapte, între brazii ce creşteau la picioarele stâncii, zărea fumegând coşul unei case din lemn.

* * *

Târziu după miezul nopţii, Gay a isprăvit de povestit vieţile lui şi a lui Arak. Apoi a fost rândul lui Gurun să şi-o mai spună o dată pe a sa, iar la sfârşit, când o nouă zi începea, Orma a înşirat în puţine cuvinte istoria lui şi a tovarăşilor cu care sosise. La început s-a abţinut greu să nu-i mulţumească romanului pentru tot ce a făcut pentru ei, iar acum când povesteau era rândul lui Gay să fie surprins că drumurile li s-au întâlnit.

– înainte să vă odihniţi, spuse Iana după ce toţi isprăviseră de vorbit, mergeţi cu toţii lângă lac, pe bolovanul cel mare!

Au ieşit cu toţii, fără Iana, şi au coborât lângă lac. Când era zăpadă, pe lespedea cea mare se putea urca uşor. De aici se vedeau crestele munţilor, dincolo de frunţile ciobanilor de piatră. De pe vârful cel mai înalt îi privea un călăreţ de lumină. Calul său părea să frământe în copite vârfurile munţilor. Călăreţul era acelaşi cu cel din valea unde găsiseră aurul, iar acum Orma şi-a amintit că tot el este cel care i-a dus în peştera din spatele cascadei, înainte să plece le-a făcut un semn, un semn de salut.

* * *

Tâlharii lui Gurun făcuseră treabă bună. Alergaseră o iarnă întreagă şi au reuşit să schimbe aurul fără să dea nimănui de bănuit. Se răspândiseră peste tot, iar acum, când zăpada începuse să se topească, soseau pe rând câte un cal sau doi încărcaţi cu unelte; mai veneau care de lemn trase de vite. Tâlharii se învârteau pe sub nasul romanilor ca cei mai cuminţi gospodari. Gurun îi aştepta, le lua poverile şi îi trimitea repede înapoi, ca să nu se întâlnească prea mulţi la un singur loc. Le ajungea că se vedeau şi-şi povesteau isprăvile în peştera lor din pădure.

Nu era nevoie să plănuiască altele şi prin satele din munţi.

Gay şi Arak nu coborau în vale. Fuseseră soldaţi şi acum riscau să dea

ochii cu oamenii lui Gurun, care ştiau soldaţii mai de soi cale de cinci zile călare.

Gesis şi Ramis au plecat primii în munţi, urmaţi de Gay şi Arak. Tot ce aflaseră primii în peşteră, acum ştiau şi ceilalţi. Trebuiau să găsească locul unui templu străvechi. Orma le-a spus că şi-l vor aminti atunci când vor fi în preajma lui. Înainte să plece, le-a mai zis:

– Dacă vă doriţi foarte mult, veţi şti şi cine sunteţi şi ce aţi făcut înainte. E foarte important. Abia atunci veţi începe să vă amintiţi ce aţi învăţat.

Cei doi n-au înţeles pe de-a-ntregul ce voise să spună „bătrânul" lor, şi multe săptămâni şi luni după aceea s-au frământat să afle. Până la urmă, fiecare a ajuns „singur" să-şi amintească adunarea celor cu haine albe de pe platoul din munţi. Trecuseră câteva luni de la topirea zăpezii când au găsit Templul. Arak a trecut primul pe acolo şi a spus:

– Aici! El, ca şi Orma, nu vorbea niciodată mult, iar de când erau împreună, învăţaseră cu toţii să vorbească fără cuvinte. Ştiau ce vrea fiecare, ştiau unde se afla oricare dintre ei şi din ce în ce mai puţin simţeau nevoia să-şi împărtăşească lucruri cu voce tare. Cu Iana chiar nu vorbeau săptămâni întregi. Când o făceau, simţeau cum se sparg cuvintele în aer. Uriaşul recunoscuse locul şi îi aştepta acum şi pe ceilalţi să-şi amintească. Se oprise într-un labirint de stânci şi făcuse semn cu piciorul. Locul nu dezvăluia nimic din secretul său. Probabil trebuia săpat până să degajeze intrarea. Totul fusese făcut aproape de nerecunoscut cu bună ştiinţă în urmă cu foarte mulţi ani. Era un lucru temeinic, ştiau asta, doar fusese făcut chiar de ei.

Când s-au întors, de „bătrânul cioban împietrit" se rezemau două case. Orma i-a privit o singură dată şi a ştiut că îşi amintiseră. De când aflaseră totul îi apăsa Pământul. Vălul pe care l-a aruncat călăreţul peste mintea lor se ridicase. Ştiau acum cine este călăreţul, ştiau cine este acel popor de oameni cu haine albe şi de ce sunt ei aici. Îi aşteptau pe ceilalţi şi chiar începură să-i cheme spre munţi. Visul Ianei în care văzuse mai multe căsuţe din lemn între uriaşii de piatră avea să devină nu peste multă vreme realitate.

Templul lor, ascuns în măruntaiele muntelui, va mai sta acoperit câtăva vreme. Odată, demult, l-au îngropat adânc, doar ca să-l scape de oameni. Pierduseră în prea multe alte locuri pe Pământ, ca să-l mai lase şi pe acesta. Acum o luau de la capăt. Era datoria care-i ţinea aici şi avea să-i mai ţină încă. Oamenii trebuiau învăţaţi să nu mai uite.

Gay, când şi-a amintit tot, a înţeles cât de mult îi ajutase Raia. Într-adevăr, Arak a fost cel ce a rămas de fiecare dată ACASĂ. El şi cu Orma. O

singură dată „uriaşul cel bun" nu l-a lăsat să se întoarcă să moară ACASĂ. Nu meritase sau meritase prea puţin. Ei erau fraţi şi de atunci Arak nu-l mai lăsa singur.

De fiecare dată când se strângeau din lume îşi aminteau, apoi se răspândeau din nou. Asta era menirea lor: să ţină Pământul. Câteodată veneau să moară în Templul lor, dar Arak nu le dădea voie întotdeauna. Fiecare a fost refuzat cel puţin o dată.

Vara şi toamna care au urmat au muncit ca ocnaşii, între timp au mai sosit şi alţii. Noii veniţi pierduseră tot: avere, familie, prieteni. Când ajungeau aici nu credeau mai mult decât Ramis şi Gesis în prima zi. Arak îi ducea la Templu şi îi punea la munca cea mai grea. În cîteva luni fiecare nou venit ştia tot. Când unul dintre ei îşi amintea cine este, deasupra munţilor apărea călăreţul şi îi privea, apoi făcea un semn ca un salut şi dispărea. În mijlocul iernii următoare a sosit ultimul. Tot Raia îl îndrumase. Gay, care vorbea mereu cu aceasta, aflase că ultimul dintre ei urma să sosească. Nu-şi putea reţine bucuria întâlnirii şi, de îndată ce a aflat, s-a urcat pe cal şi a pornit în întâmpinarea lui. Iarna nu risca să se întâlnească cu romanii. Pe la jumătatea drumului către căsuţa babei Raia s-au întâlnit.

– Gay! Tu aici?! Nu pot să cred că eşti viu.

Era mai mult decât surprins. Sări de pe cal şi-l îmbrăţişa pe Gay. Acesta se mulţumea doar să zâmbească, deşi se vedea că era fericit.

– Uite că sunt viu! Ţi-am spus atunci şi nu m-ai crezut!

– N-aş fi bănuit vreodată că voi pleca din slujbă ca să fug în munţi cu creştinii, spuse drumeţul.

– Cum s-a întâmplat? Hai, povesteşte-mi!

– îţi spun pe drum; acum se înserează şi nu vreau să înnoptăm aici.

Încălecară şi Satos începu să-şi depene povestea.

– Trecuseră câteva săptămâni de când ne-am despărţit după petrecerea lui Iulius, când am fost trimis cu o parte din soldaţi s-o păzesc pe nevasta lui Flavius. Avea o casă, undeva nu foarte departe de pădurea babei Raia. Era o reşedinţă de invidiat unde stătea singură, înconjurată de o puzderie de sclavi, iar pe deasupra am mai fost trimis şi eu cu oamenii mei să-i asigur paza. Se mutase acolo ca să scape de Flavius. Lăsa să se vadă că nu-i mai făcea plăcere să-l aibă tot timpul aproape. În plus, aici venea destul de des Guvernatorul şi nu e nevoie să-ţi spun pentru ce. Când am înţeles că intrase în graţiile lui Iulius, am început să bănuiesc că totul putea să fi fost aranjat de fapt cu acordul lui bărbatu-său. Nu eram departe de adevăr.

Guvernatorul făcea multe pentru protejaţii lui, dar el venea doar din când în când, iar femeia asta nu putea să stea singură. Şi a pus ochii pe mine! Fără să aştepte, mi-a spus ce vrea. M-am eschivat, având deja un răspuns pregătit, dar scuza mea a ţinut puţin timp. I-am spus că am o femeie, dar nu a mers. A pus iscoade pe urmele mele şi, când a înţeles că am minţit-o, s-a înfuriat. Nu suporta să fie refuzată de un bărbat. De atunci am fost urmărit mereu. Voia să-mi găsească ceva cu care să mă poată ameninţa. Odată, nişte soldaţi ai lui Iulius s-au oprit la ea. Duceau cinci bărbaţi creştini şi voiau să poposească pentru noapte. I-au băgat pe toţi într-un beci, urmând să-i scoată a doua zi şi să plece mai departe. Atunci mi-am amintit ce aflasem de la tine şi ce am făcut noi doi mai demult. Nefericiţii ăia valorau în ochii mei mai mult decât o armată de muieri ca cea pe care o păzeam. După miezul nopţii am descuiat beciul şi le-am dat drumul. Sigur am fost văzut, pentru că după două ceasuri, înainte să se facă ziuă, au venit la mine doi soldaţi şi mi-au spus că au ordin să mă lege. „De la cine?" am întrebat eu. „De la femeia lui Flavius", mi-a răspuns unul din ei. Mi-au mai spus că, dacă vreau să fug, vor spune că nu m-au mai găsit în odaia mea. N-am mai pierdut nici o clipă, mi-am luat calul şi armele şi m-am dus. În pădure am ajuns din urmă doi dintre fugari. Ei m-au îndrumat spre baba Raia. Acolo am stat până acum şi am învăţat multe. Restul îl ştii, pentru că încep să cred că tu eşti romanul căruia Raia i-a scos săgeata din piept.

– Eu sunt!

– Şi atunci Arak, uriaşul, a scăpat şi el şi e cu tine?

– Şi asta-i adevărat! spuse Gay.

Satos nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Simţea că alături de uriaş şi de prietenul lui s-ar duce până la celălalt capăt al Pământului.

– A doua zi seara soseau acasă la Gurun. Se adunaseră cu toţii, prima dată după atâta amar de vreme. Erau optsprezece.

* * *

Ca de obicei, Orma şi Arak aveau să rămână în Templu. Cei ce meritau să vină aici descopereau singuri cum să ceară ajutor, iar când cereau, venea de fiecare dată cineva să-i călăuzească. Pe unii îi aduceau aici, iar pe alţii îi lăsau acolo unde îi găsiseră. Important era ca oamenii să înveţe. Templierii se adunau cu toţii atât de rar, se pierdeau printre oameni şi nimeni, niciodată n-a ştiut ce au făcut ei cu adevărat. Doar uneori voiau să moară acasă şi se

întorceau. Câteodată însă se loveau de „uriaşul cel bun" care păzea porţile.

CAPITOLUL 3 – În numele crucii

Trecuseră şapte luni de când Viat se afla în Templu. Ştia că nu este singurul ucenic, dar încă nu întâlnise pe altcineva în afară de bătrânul Daniil şi în tot acest timp nu făcuse aproape nimic. Se plimba prin încăperi, până în inima muntelui sau ieşea pe stâncă şi privea văile şi munţii acoperiţi de păduri necălcate vreodată de picior omenesc. Nefiresc pentru el, un băieţan de şaptesprezece ani, era că nu reuşise să se plictisească. Viaţa aici se conducea după legi necunoscute lui, avea un farmec nedefinit, dar băiatul nu încerca să-şi pună întrebări.

Nu fusese un copil ca toţi ceilalţi nici când trăia în satul lui dintre dealuri. De multe ori pleca de acasă şi dispărea în pădure; uneori se întorcea seara târziu, alteori după o zi. Lăsa impresia că ştie ce face, iar părinţii încetaseră să-l mai întrebe. Doar tatăl lui, văzând că este un tânăr care pe zi ce trece se înţelege tot mai puţin cu lumea, s-a gândit să-l trimită la o mănăstire. Spera ca în câţiva ani, alături de călugării de acolo, să-şi găsească şi el rostul. Viat nu s-a speriat când a aflat ce gândea taică său. El nu se simţea închis niciunde, ori la mănăstire avea să fie ceva nou.

La câteva zile după ce a sosit acolo a redevenit el însuşi. Aproape niciodată nu era unde i se spunea că trebuie să fie. Călugării erau disperaţi. Băiatul nu numai că făcea cele mai năstruşnice lucruri, dar, când i se reproşau, schimba vorba şi punea întrebări care îi încurca pe cei vârstnici. Unii începuseră chiar să-l ocolească. Pentru Viat totul era simplu, iar întrebările lui erau directe. Nu a înţeles niciodată la ce folosesc ritualurile de acolo şi i se părea normal să nu se obosească să le practice. Când întreba „de ce?" sau „pentru ce?" se face cutare sau cutare lucru, primea răspunsuri care se rezumau cam la aceleaşi cuvinte: „aşa trebuie". El nu înţelegea de ce trebuie şi îşi vedea în continuare de ale lui. Când încerca vreun bătrân să-l înveţe, se lovea mereu de sinceritatea băiatului care nu iubea deloc teama „celor mari" de a-i răspunde la întrebări incomode. Într-o zi, când toată lumea era la slujbă, Viat, aşezat pe o buturugă, încrusta bâta cu care pleca de obicei să păzească vitele. Se obişnuiseră cu toţii să fie mereu altfel decât ceilalţi şi de aceea l-au lăsat să-şi aleagă când şi ce trebuie să facă.

Era sărbătoare şi în mănăstire veniseră mulţi oameni din satele din împrejurimi. Un bătrân s-a apropiat de Viat. Stătea de câtăva vreme la câţiva

paşi de acesta şi se uita la el de parcă nu visa decât să înţeleagă ce încearcă să cioplească. Simţindu-se privit, Viat şi-a ridicat ochii spre moşneag. Părul, barba şi sprâncenele acestuia erau albe. Era înalt, osos şi îţi dădea impresia unui om zdravăn. L-a mai privit pe băiat câteva clipe, apoi i-a spus: „Vino cu mine!" şi s-a întors. Nu a aşteptat să vadă dacă acesta îl urmează. A ieşit pe poarta mănăstirii şi a luat-o în sus pe malul râului. Viat n-a aşteptat nici o clipă, s-a ridicat şi a pornit pe urmele bătrânului. În mod normal, dacă cineva i-ar fi spus „Vino!", imediat-ar fi întrebat „Unde?" şi „De ce?". Acum însă era altceva. Bătrânul nu era ca cei de la mănăstire: pisălogi, misterioşi şi tot timpul preocupaţi de lucruri nefireşti. De unde ştia că e altfel? Aşa i se păruse lui şi n-a stat să se gândească.

A luat-o pe poteca ce ţinea malul râului şi l-a ajuns din urmă. Bătrânul urca fără să privească înapoi. În timp ce-l urma la câţiva paşi, băiatul începu să-l măsoare din priviri. Avea pe el o singură cămaşă, lungă până aproape de glezne şi încinsă la mijloc cu o sfoară groasă de cânepă, iar în picioare purta o pereche de sandale de piele. Asta era tot ce avea.

Au urcat aşa câteva ceasuri, fără să vorbească. La un moment dat s-au oprit doar să bea apă şi apoi au pornit din nou. Erau deja în inima munţilor. Se strecurau printre stânci, prin păduri şi poiene agăţate deasupra hăurilor. Băiatul nu a întrebat nimic tot drumul, mergea cu încredere în urma bătrânului şi nu se mai gândea la cc a lăsat în urma lui. Poate că după terminarea slujbei călugării l-au căutat, dar cum nu l-a interesat niciodată ce fac alţii, n-avea să-l intereseze nici acum.

Deasupra lor se mai zărea doar o fâşie îngustă de cer. De jur împrejur creşteau stânci, iar ei se strecurau printre ele, urcau şi coborau bolovani uriaşi sau intrau prin „guri" suspendate de piatră. La un moment dat, bătrânul s-a oprit. În faţa lor era o fisură care se lărgea. Blocul de piatră din stânga lor se mişcă uşor, deşi măsura de câteva ori înălţimea unui om. Acolo unde înainte abia încăpea pumnul unui copil, acum putea trece chiar şi bătrânul. Au mai stat aşa până când intrarea – acum se vedea limpede că aici începe un drum spre inima muntelui – a devenit suficient de largă ca să încapă deodată doi oameni. De-abia acum Viat a observat că, în timp ce stânca s-a mişcat, locul de unde veniseră ei s-a închis până când a rămas o despicătură îngustă. Din interiorul muntelui şi-a făcut apariţia un bărbat uriaş. Avea un cap şi ceva mai mult decât bătrânul, era foarte voinic şi puternic. Şi nu din cauza înălţimii lui. Era puternic în alt fel, dar copilul n-a stat să judece asta. Lui Viat nu-i fusese frică niciodată şi nici acum nu simţea că ar avea de

ce să se teamă. Uriaşul l-a privit doar o clipă, dar el a înţeles că acum hotărăşte dacă-l va lăsa să intre. Pricepuse că bătrânul îl va călăuzi de atunci înainte, dar aici, la intrare, era uriaşul care hotăra. N-a apucat să-şi termine gândurile, că „paznicul" s-a dat la o parte, făcându-le loc să treacă. Au intrat. Totul era neted; podeaua, pereţii, tavanul. Peste tot era o lumină egală. Au traversat câteva încăperi diferite ca mărime până au ajuns într-o cămăruţă. Bătrânul s-a aşezat pe un scaun din lemn, iar lui i-a făcut semn să se aşeze pe pat.

– Eu sunt Daniil, îi spuse, ştiu cum te numeşti şi pentru ce ai fost dus la mănăstirea din vale. Vei rămâne aici până ai să pătrunzi secretele cele mai ascunse ale învăţăturii noastre, apoi vei pleca din nou printre oameni. Dacă vrei să întrebi ceva, să mă cauţi.

Terminând de vorbit, Daniil a plecat şi de atunci băiatul a fost liber să meargă oriunde. Şapte luni a descoperit o lume care avea foarte puţine asemănări cu cea din care venise. Primul lucru ciudat a fost acela că nu se simţea în contradicţie cu nimic. Toate erau acolo unde i-ar fi plăcut şi lui să fie. Nu se plictisea niciodată, deşi stătea mai mult singur. Bătrânul Daniil i-a povestit odată despre un popor vechi venit din ceruri pe acest pământ, chiar în ţara unde se aflau acum; de atunci a trecut multă vreme. Când stătea singur în odaia lui şi-l închipuia pe Daniil cum îi povesteşte mereu alte lucruri. Avea impresia că-l vede pe bătrân lângă el şi-l aude vorbindu-i. De aceea ce vedea nu putea fi sigur, pentru că, atunci când se gândea la asta, imaginea bătrânului dispărea. Dar vocea o auzea aievea, nu ştia cum se întâmplă, dar nici nu se întreba prea mult. Aşa a deprins taina semnelor de pe pereţi, a aflat că oamenii vin mereu pe Pământ după ce mor şi o iau de la capăt fără să ştie nimic din ce au făcut. Tot astfel a înţeles că pe Pământ viaţa este o pedeapsă. Ştia acum că în Templu totul este altfel decât în afara lui, pentru că aici totul a rămas neschimbat de la început. A fost surprins doar atunci când a înţeles că semnul crucii încrustat undeva pe perete se afla acolo de foarte multe mii de ani. Stătea în faţa lui şi nu ştia ce să creadă. Ceva nu putea să priceapă şi pentru prima dată şi-a dorit să-l întrebe pe Daniil; dar nu ştia unde se află, deşi-l simţea tot timpul pe aproape. A mai stat câteva clipe cu ochii aţintiţi spre semnul din piatră, apoi s-a întors, hotărât să-l găsească pe bătrân. La câţiva paşi în spatele său, Daniil stătea drept şi privea semnul.

– De ce te miri? vorbi rar bătrânul.

Viat dădu să spună ceva, dar nu reuşi decât să dea din umeri neputincios.

– Te-am adus aici, continuă Daniil, fiindcă nu ştiai. De aceea n-ai suferit deloc şi ai învăţat repede. Tot ce ştiu oamenii e greşit şi învăţătura noastră îi doare, pentru că îi loveşte. Dacă ar fi toţi neştiutori ca tine, ar fi bine. Ar învăţa repede iar omenirea ar apuca-o pe alt drum. Tu trebuia să uiţi tot când ai intrat în Templu, dar n-ai făcut-o. De asta ţi-e teamă acum. Iisus n-a fost răstignit în urmă cu o mie de ani, cum ai învăţat tu, iar semnul crucii a fost dintotdeauna semnul Lui. Ce înseamnă asta vei înţelege singur. Acum trebuie să uiţi tot ce ai învăţat acolo. Altfel nu vei putea merge mai departe. L-a luat pe după umeri pe băiat şi au început să meargă prin Templu.

– Ceilalţi unde sunt? întrebă copilul.

– Peste tot, în toată lumea! Când vei şti totul, vei pleca şi tu.

– Dar nu vreau!

– Acum nu, dar când vei afla, ai să pleci. Eu ţi-am spus ce vei face.

– Sunt mulţi?

– Optsprezece.

– Cine e conducătorul?

– Ai să-l cunoşti.

– Şi uriaşul?

Daniil tăcu o clipă şi în barba lui albă băiatul văzu un zâmbet.

– Ultima dată când au fost adunaţi aici toţi optsprezece, o femeie l-a numit „uriaşul cel bun" şi de atunci aşa i se spune. Pentru noi, bun înseamnă drept. Asta să nu uiţi. Pe el îl întâlneşti întotdeauna la poartă, când intri. E mai bine să nu te întorci aici după ce ai greşit decât să-i suporţi privirea. Asta-i o pedeapsă.

– Cea mai mare?

– Nu! Cea mai mare este să nu te privească deloc şi să-ţi dea drumul în Templu atunci când nu meriţi. Orice altceva să ţi se întâmple, numai asta nu.

– De ce? Nu înţeleg.

– Pentru că după ce treci de poartă te întâlneşti cu tine, iar Tu eşti drept, dar mult mai aprig decât „uriaşul". TU eşti necruţător cu tine însuţi. Ai să înţelegi mai târziu. Pe „uriaş" noi l-am pus la poartă odată, demult, când am început să nu ne mai întoarcem ACASĂ fără greşeli.

Viat asculta fascinat. Începea să înţeleagă ce înseamnă să te întorci pe Pământ de fiecare dată când e nevoie şi ce înseamnă ACASĂ: ceva anume te atrăgea la „uriaş".

– El a fost tot timpul aşa de mare? îl întrebă pe Daniil.

– De fiecare dată. Aşa i-a plăcut lui la început şi aşa şi-a ales la fiecare

venire.

– Şi eu cine sunt? Eu ce caut aici? Bătrânul zâmbi fericit.

– Într-adevăr, asta este!

– Ce? făcu băiatul nedumerit.

– Aceasta este întrebarea, iar răspunsul îl găseşti singur. Când îl afli, pleci între oameni. De atunci viaţa ta se termină, iar ce-ţi mai rămâne este pentru ei. Trebuie să înţelegi că nu poţi ajuta cu adevărat pe alţii când nu ştii tu însuţi cine eşti. Dacă încerci, faci mai mult rău. Asta este cauza pentru care oamenii au pierdut învăţătura şi credinţa. Au fost unii care n-au înţeles; s-au apucat să construiască biserici şi să facă aceleaşi lucruri pe care le făceau înainte de venirea lui Iisus. Dacă Iisus ar veni acum pe Pământ şi ar mai face încă o dată ce a făcut, ar fi ucis din nou şi primii care s-ar repezi să-L omoare ar li preoţii. Tu ai trăit într-o mănăstire şi ai înţeles ce înseamnă dogma. Cu ea avem de luptat. Iisus a spus că va dărâma Templul şi-l va ridica din nou în trei zile. Templul pe care L-a construit El este clădit în fiecare om. El însuşi era Templul. A vrut să arate că nu există moarte. Nu s-a gândit nici o clipă că oamenii vor înălţa biserici şi vor înlocui statuile cu chipul Lui. Primii creştini l-au înţeles mesajul şi L-au purtat în suflete câteva generaţii, dar mai târziu lumea I-a schilodit cuvintele şi a început să creadă în interpretările preoţilor. A fost îot mai greu să-i învăţăm pe oameni. Rostul nostru pe Pământ este să păstrăm învăţătura. Aici, în munţi, venim rar, ca să ne amintim cine suntem, apoi plecăm să facem ca flacăra aprinsă de El să nu sc stingă, pentru că într-o zi se va întoarce şi va cere socoteală. Noi nu trebuie să-i lăsăm pe oameni să orbească de tot.

– Şi cine sunt ceilalţi?

– Prietenii tăi, ai să-ţi aminteşti, dar ai să-i întâlneşti foarte rar. Poate ai să auzi vorbindu-se despre ei, dar numai tu vei şti cine sunt cu adevărat. Acum, de exemplu, unul este rege, alţi doi sunt voievozi. Unul s-a retras în munţi, departe de aici, iar oamenii merg la el să-i înveţe.

– Dacă sunt regi, înseamnă că sunt foarte bogaţi?

– Singura lor bogăţie este credinţa. Aurul Pământului este pentru cei ce şi-au legat sufletele de pământ. Dacă vor bogăţii, pot avea oricâte, dar asta nu înseamnă nimic pentru ei.

– Toate obiectele şi semnele din Templu la ce folosesc?

– Ce vezi aici alcătuieşte o carte de istorie. Cine află istoria adevărată, acela a aflat tot. Închipuieşte-ţi că oamenii ar pierde ce au pe Pământ şi ar ajunge aici. Vor putea să înveţe singuri. Condiţia ca să reuşească este să uite

ce ştiau înainte. Tu ai înţeles singur doar trecând prin acest Templu, dar n-ai uitat chiar tot; pentru asta sunt aici şi te ajut.

Viat a rămas din nou singur mai multe săptămâni. Aşa cum i-a spus Daniil, a început să-şi amintească trecutul. Din când în când se mai întâlnea cu bătrânul, dar nu vorbeau. Putea să-i audă răspunsurile doar privindu-l şi să vorbească fără să scoată vreun cuvânt. La început şi-a amintit de călăreţ şi de poporul de pe munte, apoi ucenicia lângă Iisus şi fuga lor. Şi-a amintit cine sunt Daniil şi „uriaşul", apoi ultima dată s-a văzut pe el, un tâlhar de codru venit în munţi să-şi caute Templul. Străbătea cu o iuţeală uimitoare toate vieţile trăite pe Pământ. Îşi amintea de miile de creştini jertfiţi pentru credinţa lor, îşi amintea cum prietenii lui erau omorâţi de fanaticii bisericilor când încercau să arate oamenilor că Iisus a vrut altceva de la ei. Pe măsură ce-şi amintea devenea mai trist, iar ochii lui erau acum ca ai unui bătrân. Pe Daniil nu l-a mai văzut. Trecuseră aproape trei ani de când venise în Templu. Aflase tot ce trebuia şi acum urma să plece. În ziua hotărâtă s-a trezit cu Daniil în odaia lui. Nu mai erau, unul – bătrânul stăpân al Templului, iar celălalt, un tânăr abia ieşit din copilărie. Doi prieteni stăteau de vorbă înaintea unei noi despărţiri.

Când venise în munţi nu şi-a bătut capul să ţină minte pe unde a urcat, urmându-l pe Daniil, dar acum, la plecare, revedea imagini din trecut. Ştia pe unde să coboare, dar nu se hotărâse încă încotro să se îndrepte. Aici, în ţara străbunilor lui, era cel mai frumos şi oamenii păstrau încă învăţătura. Munţii erau plini de sihastri şi cine avea nevoie de ajutor mergea la ei. Ştia că „uriaşul" nu stătea în Templu decât atunci când se apropia unul dintre ai lui; în rest avea o colibă pitită sub stâncă, undeva în vale. Veneau mereu oamenii la el să-i ceară ajutor. Erau mulţi şi foarte tineri cei ce-şi făceau un adăpost lângă al lui, devenindu-i ucenici. Nu le dădea nimic, le vorbea doar. Când învăţau totul şi aflau la rândul lor cine sunt, îi trimitea în lume. Nu ţinea pe nimeni lângă el dacă nu mai avea ce să-l înveţe. Putea să vorbească cu toţi cei ce-i fuseseră ucenici, oriunde s-ar fi aflat ei şi, când „vedea" pe câte unul că s-a lăsat dus de slăbiciunile oamenilor, pleca să-l caute şi-l pedepsea. Viat ştia cum; era o pedeapsă cumplită şi se cutremura când îşi amintea suferinţa celui certat de „uriaş". Acesta nu făcea altceva decât să-i „deschidă ochii" ca să se vadă şi să-i ia puterea de a-şi curma zilele. Cel pedepsit trăia fără să-şi poată schimba soarta. Puţini pot să-şi închipuie ce înseamnă o astfel de pedeapsă. Se întâmpla rar cu un om ce trecuse prin mâna „uriaşului" şi de fiecare dată „paznicul porţilor" suferea înzecit.

Viat a hotărât să plece cât mai departe, să găsească un loc unde nu mai călcase niciodată unul dintre ai lui. Ştia la ce să se aştepte din partea oamenilor, dar misiunea lui era să-i înveţe.

Era pe drum de ani de zile. Întâlnise multă lume, lume colorată, cum spuneau bătrânii; buni şi răi. Pe cei din urmă, Viat îi ajuta prin harul său de a vorbi să devină mai buni sau măcar să-şi pună întrebări. Când îşi atingea scopul într-un loc, pleca mai departe. Acesta îi era destinul, să răspândească învăţătura.

De două zile îi era foarte sete, mergea printr-o câmpie nesfârşită. Nu găsise pic de apă. În ultima zi îi apăruse o femeie. O văzuse de două ori. Era frumoasă, foarte frumoasă: i-a întins o cupă cu apă. Nu a luat-o, ştia că dacă o primeşte va trebui să „plece", iar el nu-şi terminase misiunea. Slăbise mult. Rana din spate nu o mai simţea, era plină de puroi şi, dacă nu o îngrijea, în scurt timp infecţia se întindea în tot corpul. Ar fi făcut-o el, aşa cum putea, pe nevăzute, însă nu. avea de nici unele. O căpătase de la un soldat. Uciseseră aproape tot satul. Au scăpat ca prin minune, el şi încă trei, de care, la o vreme, s-a despărţit. Erau mai greu de urmărit aşa.

Soarele îi ardea spatele, iar rana devenise un foc ce-i mistuia tot trupul. Cămaşa care l-ar fi putut apăra de soare o sfâşiase şi legase rana din spate şi tălpile care erau numai crăpături. Bătăturile de la picioare nu le mai simţea sau oricum erau cele care-l dureau cel mai puţin. Nu ştia cum de se mai mişcă, fiindcă nu mâncase nimic de câteva zile. Spre seară zări în depărtare acoperişurile unui sat, însă nu mai avea putere să se bucure şi nici nu era sigur că nu e nălucire. Prima casă se afla la marginea satului, ceva mai departe de celelalte. Intră în curte şi bătu la uşă. Nemaiavând putere să aştepte în picioare, s-a aşezat pe băncuţa de lângă intrare. Până să iasă cineva, a adormit. În prag a apărut o femeie tânără care, mirată că nu vede pe nimeni, a dat să închidă uşa.

În ultima clipă l-a zărit pe bancă. Întâi s-a speriat – nu era o privelişte pe care să o întâlnească în fiecare zi – dar pe urmă s-a apropiat de el şi l-a atins pe umăr.

– Hei, omule!

Acesta, în loc de răspuns, deschise ochii şi spuse:

– Apă!

Încurajată de glasul blând al drumeţului şi de lumina din ochii săi, l-a luat de după umeri şi l-a băgat în casă. La aşezat pe pat şi i-a dat să bea, nu prea mult, aşa cum ştia că se face cu oamenii care au suferit de sete. Acesta,

după ce a băut, a adormit imediat. Când s-a trezit, în casă sosise un bărbat mult mai în vârstă. Acesta l-a întrebat scurt, însă fără răutate:

– Cine eşti?

Drumeţul a răspuns la fel de sigur:

– Viat.

Gazda nu a insistat şi i-a spus femeii:

– Măria, îngrijeşte pe omul acesta, că se prăpădeşte. Dă-i nişte haine de-ale mele.

Femeia l-a spălat, i-a îngrijit rana, l-a îmbrăcat în haine curate, apoi i-a dat să mănânce – mai mult zeamă, să se obişnuiască stomacul.

– De unde vii şi încotro mergi? l-a întrebat într-un târziu.

– Vin dintr-un sat de la apus şi merg în lume...

– Şi rana unde ai căpătat-o?

Viat a ezitat puţin, apoi i-a răspuns:

– Era un sat de creştini, am scăpat numai patru...

– Eu stau aici numai cu socrul meu. Bărbatul şi soacra mi-au murit ucişi când au năvălit străinii de la răsărit. Eram atunci cu oile la câmp. Când ne-am întors, tot satul fusese ars. N-am mai putut sta acolo.

– Poţi să rămâi la noi, spuse bărbatul. Eu ştiu ce înseamnă să rămâi pe drumuri.

În două săptămâni Viat se înzdrăvenise. Celor doi nu le venea să creadă; după starea în care bătuse la uşa lor, i-ar fi trebuit cel puţin o lună. Acum însă trebăluia prin curte toată ziua.

Au mai trecut două luni. I-a ajutat să-şi pună gospodăria la punct. Când nu era pe ogor sau în curte cu treburi, Viat meşterea oale de pământ frumoase, cum sătenii de aici nu mai întâlniseră, şi cruciuliţe sculptate în lemn. Oalele le vindea ieftin sătenilor, iar cruciuliţele le dăruia. Uneori, când vreun om mai deschis la suflet intra în vorbă cu el, Viat îi povestea despre Iisus şi învăţătura Lui, despre viaţa de apoi şi credinţă. Era ascultat cu drag, fiindcă vorbea cu har, însă nu credeau din tot sufletul. Pe chip i se citea o imensă tristeţe, dar în jurul lui era o lumină pe care nu o mai văzuseră la alţii. Măria şi socrul său îl iubeau;

de când intrase la ei în casă, totul le mergea mult mai bine. Povesteau tuturor că, de când o mulgea Viat, vaca lor dă mai mult lapte. Caii sunt mai sănătoşi, iar holdele, el ştie ce le-a făcut, dar sunt mai bogate ca oricând. Viat se purta cu Măria ca şi cu o soră, iar ea, la rându-i se mira uneori de iubirea ce i-o purta acestuia. Era un sentiment nou pe care nu-l simţise nici faţă de

răposatul bărbat, nici chiar faţă de tatăl ei. Socrul Măriei se împăcase cu ideea că ea va trebui odată şi odată să se mărite, iar pe Viat îl respecta foarte mult că nu s-a grăbit să o ceară de nevastă. Aceste lucruri le vedea toată lumea din sat şi oamenii căpătau încredere în el.

* * *

Fata stătea întinsă pe pat şi din când în când tuşea. Aşa palidă şi cu ochii arzând era şi mai frumoasă. Întoarse capul către maică-sa şi spuse încet:

– Să mă îmbrăcaţi mireasă când o să mor.

Maică-sa, deşi sfârşită de durere, încerca să o încurajeze:

– De ce vorbeşti aşa, mamă? Uite, punem nunta altă dată, Vasile te iubeşte, o să te aştepte, iar noi plecăm să căutăm un vraci sau o babă mai pricepută.

– Mamă, de ce nu m-aş mărita acum, înainte să mor, că şi aşa pregătisei tot. Oamenii vor să joace la nuntă. Le-ai spus la toţi că peste o săptămână e nunta. Vasile mă ia, el e bun.

Întorcându-se, femeia a început să plângă încet. De când i se îmbolnăvise fiica îmbătrânise cu câţiva ani. Nu avea treabă, dar a plecat la bucătărie să nu o vadă că plânge. Cum să-i spună adevărul? Vasile nu mai trecuse nici măcar pe la poartă când a înţeles că fata a căzut la pat. Toţi o îndrăgeau pe Ana – era cea mai frumoasă din sat. Îi reproşau lui Vasile că nu trece nici să o vadă, însă el se făcea că nu înţelege, ori spunea că o să meargă, dar nu se ţinea niciodată de cuvânt.

Ştergându-şi lacrimile, a intrat din nou în casă, însă ochii umflaţi de plâns o trădau.

– De ce plângi, mamă? Eu mă duc undeva unde o să-mi fie mai bine. Ce-mi pare rău e că n-o să mai fiu cu voi.

În casă a intrat un bătrân cu ochii mari, negri, pătrunzători. Era înţeleptul satului.

– Are oftică, îi spuse mamei încet, să nu audă fata. Nu pot să fac nimic. Dă-i ceai din cel de care ai luat tu când ai fost bolnavă.

Se apropie de capul patului şi o privi pe bolnavă în ochi. Îi spuse:

– Ai să te faci bine.

Privirea acesteia se lumină pentru o clipă, dar imediat se stinse; fata fu înecată de tuse. Moşul vorbi către toţi:

– Căutaţi rândunica albă. Dacă o veţi vedea, fata se va face bine. Fiindcă oamenii se uitau nedumeriţi la el, spuse din nou: rândunica albă e numai una. Cine o vede va fi fericit.

Drumul era anevoios. De două săptămâni mergeau fără ţintă, prin locuri neumblate, sate singuratice unde oamenii îşi mai păstraseră omenia. De la o vreme, fata începuse să scuipe sânge. Carul tras de doi boi scârţâia din toate încheieturile. Bunicul mergea pe lângă căruţă, să nu obosească animalele prea tare. Din când în când făcea schimb cu femeia, mama fetei. Ana era învelită în pături, doar capul i se zărea. Au aşezat-o în aşa fel, ca să poată vedea locurile. Peste tot pe unde treceau, oamenii se întristau când o vedeau cum se stinge. Observându-le tristeţea, ea se ofilea şi mai tare. Vracii şi babele pe la care fuseseră se arătaseră neputincioşi, însă fiecare îi trimisese mai departe, la câte un cunoscut care s-ar fi putut pricepe. Tot timpul căutau pe cer, să vadă zburând rândunica albă. Speranţa încă mai licărea în ei.

De la o vreme, unul din boi începu să şchioapete. Au crezut la început că o să-i treacă, însă a doua zi animalul nu se mai putea mişca. L-au vândut pe nimic boierului din satul prin care treceau. Acum bătrânul şi mama fetei mergeau tot timpul pe lângă căruţă. Dacă se întâmpla ceva şi cu a! doilea bou, nu ştiau ce ar fi putut face.

Fata era tot mai rău, boul din cale afară de obosit, iar ei nu-şi mai simţeau picioarele de atâta umblat. Soarele apunea şi trebuiau să-şi găsească un adăpost pentru noapte. Departe se zărea un sat. Era bine, căci fata trebuia să doarmă într-o casă.

Se opriseră în faţa primei gospodării întâlnite în cale. La poartă, un bărbat tânăr îmbrăcat în alb îi privea parcă aşteptându-i. În spatele lui apăru o femeie în negru.

– Bună seara!

– Bună să vă fie inima! răspunse femeia, înaintând spre căruţă.

– Suntem pe drum de mai bine de două săptămâni. Ne puteţi găzdui o noapte? Fata ne e bolnavă şi are nevoie de adăpost.

– Cum să nu? spuse femeia fără să întârzie, deşi o văzuse pe fată scuipând sânge. Poftiţi în curte, dezlegaţi boul, adăpaţi-l, să nu se prăpădească şi intraţi în casă.

Bărbatul în alb se apropiase de fată, şi-i luă mâna dreaptă în mâinile lui.

– Cum te cheamă, fată frumoasă?

– Ana, răspunse tânăra încet.

– Pe mine Viat. Eşti măritată?

– Nu, n-am mai apucat. M-am îmbolnăvit înaintea nunţii.

– Vrei să te faci bine? o întrebă, ajutând-o să se scoale. Bunicul şi mama fetei se uitau înmărmuriţi cum fata se ridică şi face câţiva paşi. Viat îi ţinea mâna stângă cu stânga sa, iar dreapta o plimba încet în spatele fetei, la o palmă distanţă. Ana prindea culoare în obraji. Sângele începu să-i curgă iar cu repeziciune prin vene. Apoi a mângâiat-o pe creştet şi a întrebat-o dacă nu vrea să se spele de praful drumului. Ea nu-şi mai dezlipea privirea din ochii lui. A dat să-i sărute mâna, dar el, cumva speriat de gest, a oprit-o.

– Nu trebuie. Nu eu sunt cel care te-a salvat, ci credinţa voastră. Din voi trei, dacă unul se îndoia o clipă, nu ar mai fi fost nimic de făcut.

Ana nu a mai plecat acasă. A rămas în satul acela. Când mama sa i-a amintit de Vasile, i-a spus:

– Mamă, eu ştiu că el nu a vrut să mă mai vadă după ce m-am îmbolnăvit. Vasile e în inima mea, dar nu mă mai pot mărita cu el. Eu am găsit rândunica albă şi nu o voi părăsi niciodată. De acum drumul meu merge alături de el.

Cu vindecarea Anei, oamenii din sat au început să aibe tot mai multă încredere în Viat. Veneau la el să-i ajute în orice necaz: vindeca bolnavi, le judeca certurile, cel mai adesea împăcându-i. Îi deprinsese olăritul şi alte meşteşuguri. Veneau la ei oameni din satele învecinate să cumpere lucruri ce altă dată le luau de departe şi pe bani grei. Mica lor aşezare începuse să prospere. Oamenii aveau în priviri o lumină nouă, neîntâlnită la semenii lor din alte aşezări. Mulţi dintre ei purtau la gât o cruciuliţă din lemn sculptat – dar de la Viat. Pentru că satul începuse să devină bogat, îşi cîştigase independenţa. Nu mai trebuia să meargă nimeni la lucru pe pământurile nobilului. Faptul a început să-l deranjeze din ce în ce mai mult pe acesta. Pământurile îi erau lucrate acum de oameni pe care era nevoit să-i plătească bine. O vreme nu a avut ce face, însă până la urmă şi-a găsit câţiva aventurieri care, pentru câteva monezi, au acceptat să-i facă treaba murdară. Au dat foc satului şi au ucis tot ce au întâlnit în cale. Mai mult de trei sferturi din săteni au pierit. Pe Viat nu l-au găsit, era la câmp. Acum stătea în mijlocul satului, printre ruine, cu trupul Anei în braţe. Măria plângea încet lângă el. Socrul ei murise de inimă rea. Nu mai rămăsese decât o mână de oameni şi nimic întreg. Nemernicii dăduseră foc şi la holde. O vreme vor fi nevoiţi să meargă din nou pe pământurile nobilului.

Soarele apunea. Viat privea discul de flăcări cum coboară după linia orizontului. Cerul sângerând de lumina apusului era limpede, fără nici un nor.

Toţi cei rămaşi se adunaseră în jurul lui Viat, aşteptând să le spună ceva. El însă nu mai avea putere. Durerea îl sfâşia. Intr-un târziu, se întoarse şi spuse încet, abia auziră cei de lângă el:

– Haideţi, poate găsim o casă mai zdravănă pentru la noapte.

Porni fără tragere de inimă alături de ceilalţi. Pe umerii săi apăsa povara grijii pentru soarta celor de lângă el. Peste tot unde mergea, cei ce-l urmau mureau sau erau fugăriţi. Nu ştia ce-ar fi putut spune bătrânului său dascăl, dacă acesta l-ar fi întrebat de oamenii pe care i-a strâns. Îşi punea această întrebare fără să ştie că învăţătorul său mergea pe ultimul său drum pe Pământ.

* * *

Patru săptămâni încheiate călătorise Daniil până a ajuns în ţara unde se hotărâse să rămână. Pentru prima dată părăsea Templul. Era bătrân, dar încă puternic. Ştia cât mai are de trăit şi mai ştia că în Templu n-o să se întoarcă în această viaţă. Avea o misiune: trebuia să găsească cât mai mulţi oameni care în ultima zi vor putea fi dovada că n-au fost înfrânţi.

Ajungând, a ales un loc între un râu şi o pădure şi a început să înalţe un adăpost pentru mai mulţi oameni. După nici o săptămână a trecut pe acolo un bărbat cu o căruţă. Daniil s-a dus direct la el şi a început să-i vorbească, fără să-l salute înainte.

– Când vei ajunge la fratele tău, să-i laşi căruţa cu tot cu cai, pentru că la întoarcere vei rămâne cu mine.

Omul, care se pregătise să-i dea bineţe şi apoi să-l întrebe cum de are curaj să-şi ridice adăpost în sălbăticia aceea, a rămas fără grai. „De unde ştie bătrânul ăsta unde mă duc?" Daniil s-a întors fără să aştepte răspuns şi s-a apucat din nou de construcţia lui. Călătorul tăcea nedumerit, urmărindu-l cu privirea.

– Grăbeşte-te, omule, îi strigă Daniil, am nevoie de ajutor.

Căruţaşul nu mai pierdu o clipă. Se depărta în grabă, iar înainte să apună soarele era înapoi fără cai şi căruţă, doar cu o cămaşă pe el, transpirat şi vlăguit de cât alergase. Cum a sosit, a început să-l ajute pe bătrân. Nici nu se întrebase de ce o face şi mai ales de ce îl ascultă.

Acesta a fost primul ucenic al lui Daniil. După câteva săptămâni a mai oprit alt drumeţ şi i-a spus să rămână cu ei şi tot aşa, până când a strâns în jurul lui şapte oameni de vârste diferite. Cuvintele lui Daniil nu puteau fi puse

la îndoială. Era ceva în vocea lui care îi atrăgea. Nici unul nu-şi explicase la început de ce a renunţat fără să clipească la rostul şi treburile lui. Li se părea firesc să fie lângă bătrân şi asta era suficient. Toţi erau creştini, adică fuseseră botezaţi, îşi făceau cruce şi intrau uneori în biserică. Daniil nu le-a vorbit despre asta. Avea de gând să facă altfel şi avea nevoie de câţiva ani buni.

La început fiecare dintre cei şapte se simţea legat de bătrân şi doar atât.

Pentru fiecare, cel de alături nu exista. Unii erau săraci şi aveau doar o cămaşă; umblau mai mult desculţi; alţii, mai înstăriţi, se bucurau în continuare de avutul lor. Cât era ziua de lungă, bătrânul îi punea la muncă şi nu făcea niciodată deosebire între ei. Nu le-a vorbit despre credinţă sau iubire. Aranja lucrurile astfel încât totul să devină necesar şi, când devenea necesar, se înfăptuia fără să depună un efort în plus. Tot ce era al lui era şi al lor şi faptul că unul avea mai mult decât cel de lângă el a devenit curând nefiresc. Fără ca cineva să o fi hotărât, după un timp n-au mai existat între ei săraci şi bogaţi. Apoi s-au împrietenit, pentru că era mai simplu şi mai frumos să fie prieteni decât străini sau duşmani. Pe măsură ce deveneau o familie, din vocea şi privirea bătrânului dispărea acel ceva care-i făcuse în primele zile să renunţe la tot şi să rămână alături de el. Încet, încet, acesta înceta să mai fie singura lor legătură. Nici unul nu s-a gândit vreodată că pe zi ce trece îi învăţa să fie şi să trăiască altfel decât o făcuseră până acum. Erau împreună pentru că trăiau, simţeau şi visau la fel şi din ce în ce mai puţin pentru că era bătrânul care-i adunase la un loc.

Trecuseră patru ani de când erau aici şi nici unul dintre ei nu se mai gândea la ce fusese el înainte. Într-o seară, când erau cu toţii adunaţi în jurul vetrei, Daniil a început să le povestească. Le-a vorbit despre Iisus, despre iubire şi credinţă; le-a vorbit despre săraci şi bogaţi, biserici şi preoţi, viaţă şi moarte. Când a terminat de povestit, le-a zis:

– Să ţineţi minte tot ce v-am spus în seara asta şi să nu spuneţi cuvinte ca acestea oamenilor care-şi fac cruce şi merg la biserici, pentru că sunt siguri că ei au învăţătura şi vă vor prigoni dacă veţi încerca să le-o schimbaţi. Mergeţi între ei şi trăiţi aşa cum aţi trăit alături de mine. Şi nu le vorbiţi până nu vor învăţa să trăiască precum oamenii adevăraţi. Dacă voi v-aţi deprins a trăi ca mine doar stând în jurul meu şi alţii vor face la fel în jurul vostru. Să fiţi curaţi dacă vreţi să reuşiţi şi să nu vă folosiţi de încrederea şi iubirea celorlalţi. Căutaţi-i pe cei scârbiţi de mizeria lumii şi învăţaţi-i. Ei sunt cei mai

pregătiţi să uite tot ce ştiau, pentru a o lua de la capăt altfel. Eu am să plec acum, dar am să mă întorc să văd cum aţi dus mai departe ce aţi învăţat lângă mine.

Îşi ridică privirea către cerul înstelat şi continuă:

– Undeva, acolo sus, este o stea. Când voi termina ce m-am legat că voi face pe Pământ, am să mă duc acolo. De acolo sunt eu. Să nu uitaţi că am să vin să vă văd, iar ziua aceea va sosi curând. Şi să nu uitaţi... Credinţa...

Daniil se lăsă uşor pe spate. În mâna dreaptă ţinea un bulgăre de pământ pe care l-a apăsat pe piept în dreptul inimii. Apoi a închis ochii şi a murit.

Într-o căsuţă dărăpănată, la o margine de târg, o femeie trecută de prima tinereţe stătea în genunchi cu capul sprijinit de marginea unui pat din scânduri groase şi plângea. Pe pat era un tânăr de vreo douăzeci de ani. Avea faţa albă şi obrazul tras. Femeia era mama lui, iar lângă uşă, cu capul între palme stătea un bărbat ce fusese odată zdravăn. Acum era slab şi îndurerat. Ştiau că avea să le moară feciorul. În cameră a mai intrat o femeie; era mult mai în vârstă şi nu părea afectată deloc de privelişte. A prins mâna tânărului; a aşteptat puţin, căutând să vadă dacă mai respiră şi apoi s-a întors către femeia ce aştepta în genunchi cu ochii în lacrimi:

– El o să plece, începu ea, dar mâine în zori o să se scoale din nou şi o să se ducă pentru vecie din casa voastră. Nu vă întristaţi, căci aşa a vrut Dumnezeu. Şi este spre binele lui. Seara, la lumina palidă a unui sfeşnic, tânărul închise ochii şi muri. Maică-sa nu ştia dacă să aştepte zorile, cum îi spusese ghicitoarea, sau să se pregătească de înmormântare. Până la urmă adormi cu capul pe marginea patului. Când se trezi, afară nu se făcuse încă lumină, iar fiul ei era viu şi se ridicase în picioare. Părinţii se speriară şi se mirară totodată. Băiatul a mângâiat-o pe cap pe femeie, s-a aplecat şi i-a sărutat mâna, apoi a ieşit. In prag aştepta bărbatul. Nu ştia ce să zică; aştepta să i se spună ceva.

– Eu trebuie să plec, începu „înviatul". Bărbatul dădu uşor din cap în semn de aprobare.

– Am drumul meu, continuă celălalt, şi am mult de mers până la locul unde începe treaba mea. Să nu plângeţi, pentru că fiul vostru este mulţumit acum.

Tânărul îşi părăsi familia înainte de răsăritul soarelui. Se gândea că într-o zi, când cei doi oameni rămaşi în căsuţa de la marginea târgului vor mai fi

uitat, îl va trimite pe cel ce locuise în acest trup să le vorbească. Ei pricepuseră ceva de la femeia care venise să le „vadă" viitorul şi aveau încredere că Dumnezeul lor nu-i va lăsa.

Acum voia să se depărteze cât mai repede de târgul unde era cunoscut şi să găsească un loc în munţi unde să stea singur o vreme. Ştia încă puţin despre ce a fost el înainte, iar ca să-şi amintească totul avea nevoie să rămână singur. A stat în munţi doi ani trăind ca un sihastru până când şi-a amintit cine este şi că în această parte de lume are şapte ucenici a căror învăţătură nu s-a încheiat. S-a dus întâi la casa lor dintre pădure şi râu. Se aştepta să nu mai găsească pe nimeni acolo, dar când a ajuns a rămas surprins că, deşi pustiu, totul rămăsese aşa cum lăsase el. Era foarte curat şi aveai impresia că stăpânii casei trebuie să fie pe aproape. Dar ştia că nu este nimeni şi a plecat spre primul sat. Trebuia să-şi vadă ucenicii.

Aici trăia doar unul dintre ei. Nu era mai înstărit decât majoritatea oamenilor din sat şi, dacă avea el ceva, se îngrijea să aibă şi ceilalţi. Îşi câştigase repede stima oamenilor şi devenise conducătorul satului. Era fericit de influenţa lui asupra celorlalţi şi, chiar dacă nu păstra pentru el mai mult decât avea trebuinţă, îi plăcea să ştie că este în centrul atenţiei. Templierul a ştiut toate astea de îndată ce l-a întâlnit. Ca şi prima dată, i-a vorbit direct fără să se prezinte şi fără să-l salute; ca şi cum ar fi continuat o discuţie întreruptă pentru câteva clipe:

– Ai mulţi ucenici, dar ce ai învăţat lângă mine n-ai ştiut să păstrezi.

În prima clipă, omul fu contrariat. Avea cel puţin de două vârsta tânărului ce-i vorbea şi nu a înţeles de prima dată ce voia acesta să-i spună.

– Ţi-am mai spus că mă întorc să văd cum păstrezi ce ai primit.

Omul a înţeles imediat. Felul de a vorbi, privirea şi mai ales ultimele cuvinte i-au amintit chipul bătrânului său învăţător. Nu putea să-şi închipuie ce s-a întâmplat exact, dar ştia că el este.

– Ar fi trebuit să te bucuri de fiecare om în parte când ai fi văzut că a învăţat ceva, nu să fii mândru că eşti deasupra tuturor! îi spuse templierul. Ştiu că mă aşteptai, că treci mereu pe la casa noastră şi ai grijă ca totul să fie pregătit pentru venirea mea, dar mai bine lăsai cocioaba aia să se dărâme şi aveai grijă să nu putrezească nimic în sufletul tău!

Omul suferea cumplit. Îmbătrânise în câteva clipe cu câţiva ani şi mai bine i-ar fi fost să moară atunci decât să audă mustrarea învăţătorului. Nu-l durea decât că ceea ce-i spunea era adevărul.

– Ridică-te! îi spuse. Oricât de mult ai cădea, odată va trebui să te

opreşti şi să începi să urci din nou. N-ai voie să laşi disperarea să te doboare. N-am altceva să te învăţ, am venit aşa cum ţi-am promis ca să-ţi aduc aminte că nu a fost un vis. Să faci în aşa fel încât, după ce tu vei pleca, cei ce vor rămâne în urma ta să fie şi mai credincioşi şi mai uniţi decât atunci când erai cu ei. Am mare încredere în tine şi, mai mult decât atât, am speranţa că vei reuşi. Să ai grijă ca nu cumva cei ce merg alături de tine să transforme credinţa noastră în dogmă.

Acum te las cu bine! Când vei avea nevoie de mine, cheamă-mă şi-am să vin. Templierul s-a întors şi a plecat, lăsându-şi ucenicul cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

Pe cel de-al doilea l-a găsit într-un târg. Avea şi el ucenici, dar îşi folosea influenţa ce-o avea asupra lor pentru a se îmbogăţi. El credea că face bine, dar nu scăpase de teama că în curând se vor termina banii şi din această cauză alunecase. Era plin de aur şi continua să strângă. Le vorbea despre iubire şi credinţă, dar de teama din sufletul lui nu scăpase. Când templierul s-a apropiat, omul a început să tremure. Simţea că ceva neobişnuit se întâmplă, dar nu ştia ce.

Templierul i-a vorbit ca şi celuilalt, apoi, văzându-i gândul, i-a mai spus:

– Ţi s-a făcut frică şi acum te gândeşti să pleci. Nu vei scăpa niciodată de apăsarea asta, iar dacă îţi curmi zilele te vei chinui apoi şi mai tare. N-ai unde să te ascunzi. Ţi-ai pierdut credinţa şi de asta te-ai îmbolnăvit. Dacă vrei să scapi, trebuie să faci drumul înapoi. Să dai aurul celor care n-au din ce trăi, iar dacă îl păstrezi, nu-ţi mai lega sufletul de el. Foloseşte-l ca să-i apropii pe oameni de adevăr. De asta ai stat atât timp lângă mine. Nu există scăpare pentru nimeni. Tu ai uitat ce te-am învăţat, dar poţi să te întorci. Eu am să vin când vei avea cu adevărat nevoie de mine şi să nu uiţi că acum ţi s-a dat cea mai mare şansă. N-o irosi!

A plecat, lăsându-l pe celălalt să-şi rumege neputinţa. Trebuia să găsească în sufletul lui forţa de a face drumul înapoi. N-avea altceva cu ce să-l ajute. Templierul nici măcar nu-l învăţase să se roage, nu-i lăsase nici un ritual cu care să şi-L apropie pe Dumnezeu, nici un semn. Totul era simplu şi dureros. I-a rămas doar imaginea a doi ochi ce-l privesc tot timpul şi nu-l lasă să se ascundă şi viziunea realităţii că singura soluţie este să lupte.

Templierul a trecut prin sate şi târguri până i-a găsit pe ceilalţi cinci. Unul fusese bogat înainte să vină alături de el, dar trăia acum în sărăcie şi avea doar trei ucenici.

– De ce doar atât? îl întrebă templierul. Numai eu îţi pot arăta astăzi

câţiva care doresc să te urmeze.

– I-am oprit numai pe cei care şi-au dorit cu adevărat, răspunse ucenicul.

– Să-i opreşti pe toţi care vor să vină şi mai ales să găseşti pe cei ce nu vor. De multe ori din necredinţa cea mai înverşunată se naşte credinţa şi nu de puţine ori ne aşezăm la masă fără să ne fie foame. Ia aminte! Dacă unul din ucenicii tăi află calea, efortul tău n-a fost în zadar.

Ultimul pe care l-a vizitat era cel mai bogat şi la prima vedere nu avea nici un învăţăcel. Când l-a văzut, a înţeles că lucrurile erau tocmai pe dos. Ucenicul, un om voinic căruia nu-i ghiceai uşor vârsta, reuşise în numai doi ani să-şi adune o armată de prieteni. Toţi îi împărtăşeau convingerile; unii erau bogaţi, alţii foarte săraci, dar pentru fiecare din ei bogăţia sau sărăcia erau o haină pe care o îmbrăcau dacă era nevoie. Reuşiseră să aibă în rândul lor şi preoţi şi se pregăteau să ajungă la sufletul celor mulţi venind dinspre biserică, adică de acolo de unde oamenii învăţaseră că vine învăţătura lui Iisus.

Erau într-adevăr o forţă. Templierul aproape o simţea fizic. Când s-au despărţit, ucenicul i-a spus:

– Ştiam că ai să vii şi te-am recunoscut din prima clipă. Am primit un mesaj de la „uriaş". Nu ştiu cine e acesta. Mi-a spus doar că trebuie să mergi în ţara de unde a venit condamnarea. Te aşteaptă acolo unul dintre VOI.

Templierul stătu câteva momente iar apoi se uită la cel din faţa lui şi-l întrebă:

– Tu ştii cine suntem NOI?

– VOI? VOI, care veniţi şi plecaţi când vreţi, care aveţi totul când n-aveţi nimic, care vorbiţi de parcă ieri v-aţi întâlnit cu Iisus? VOI, pentru care nu există frică, pentru care râsul şi plânsul sunt una? Care muriţi cu un bulgăre de pământ pe inimă? VOI? Nu ştiu cine sunteţi! Mi-ar plăcea să aflu într-o zi, dar ştiu că fiecare lucru pe care îl aflu nu mă face mai fericit. Mă ajută doar să mă lupt mai bine.

– Şi nu vrei să mai afli?

– Vreau!

– NOI... N-avem un nume sau avem de fiecare dată altul. Numele nostru adevărat este mai vechi decât omenirea pe Pământ, dar dacă vrei totuşi să ne numeşti cumva, spune că suntem templieri. Noi suntem cei ce dezgroapă Templele, iar ele sunt aici – şi-i puse ucenicului degetul în piept. Pentru asta ni se spune astfel. Aici, pe Pământ, ne întâlnim cu toţii foarte rar într-un

castel din munţi. „Uriaşul" care ţi-a vorbit păzeşte poarta. Pe mine mă găseşti acolo tot timpul. Acum am coborât prima dată. Pentru voi şapte am făcut-o şi pentru cei ce vor veni după noi. Astăzi mi-am făcut lucrarea şi mă voi duce să mă întâlnesc cu cel despre care mi-ai vorbit.

– „Uriaşul" nu te putea chema direct pe tine?

– Ba da, dar voia să te cunoască şi apoi cum ai mai fi aflat cine suntem?

– Cine sunteţi n-am aflat de fapt.

– Aşa este. Ai să afli singur, când ai să afli cine eşti tu.

* * *

Pentru drumul spre prietenul său primise un cal şi haine noi de la ultimul ucenic. „Ţara de unde venise condamnarea" nu era în drumul lui spre Casă, dar trebuia să meargă la prietenul său. Îşi aducea aminte că în acel loc creştinii au fost înfrânţi prima dată. Tot acolo a luat sfârşit prigoana împotriva lor. Apoi lumea a construit biserici şi imperiul s-a umplut de „credincioşi"; au început lupte şi jertfe în numele unei religii sau al alteia. Puţinii oameni ajutaţi de templieri erau hăituiţi acum. Cine renunţa să mai creadă în biserică şi spunea altora că Iisus nu asta a vrut era considerat păgân, urmărit şi omorât fără judecată.

Prietenul său îl aştepta de câteva zile. Nu se văzuseră încă în această viaţă, dar s-au recunoscut imediat. Ultima dată când s-au întâlnit cu toţii fusese soldat roman. Acum era negustor, iar când se afla aici numai oamenii lui îi cunoşteau adevărata ocupaţie. Avea prieteni din toate categoriile de oameni şi puteai să-l găseşti discutând serios cu un cerşetor schilod sau pierzând vremea cu un mare demnitar. Învăţătura pe care o răspândea aici purta pecetea lucrurilor făcute în secret. Când a înţeles cum luptă şi sunt organizaţi şi-a amintit de cel de-al şaptelea dintre ucenicii săi. Cei ce vorbeau în gura mare despre Dumnezeu spunând altceva decât biserica erau consideraţi în cel mai bun caz nebuni de către majoritatea „credincioşilor". Peste tot pe Pământ soluţia se năştea din necesitate. Era limpede că nu ei au inventat acest joc subteran, dar trebuiau să lupte ca să poată duce mai departe învăţătura. Când s-au întâlnit, n-aveau multe să-şi spună. Era deja foarte mult ca doi dintre ei să se afle în acelaşi loc.

În organizaţia de aici erau câţiva care aflaseră că încă cineva din Templu a sosit şi ar fi vrut să-l întâlnească, dar asta o hotăra doar conducătorul lor – aveau destui duşmani şi era mai bine să prevină pericolul.

Într-o zi când se plimbau pe la periferia oraşului au întâlnit o mulţime de oameni ce se îngrămădeau, încercând să dărâme intrarea unei case dărăpănate. Erau furioşi peste măsură. Cei doi s-au oprit să urmărească ce se întâmplă.

– Indiferent ce vor să facă, te rog să nu intervii! Sunt mulţi cei ce privesc ca şi noi şi nu toţi ne sunt prieteni.

Mulţimea îngrămădită la poartă începuse să urle.

– Vor să omoare nişte oameni; au aflat că vorbesc împotriva bisericii şi-i consideră păgâni sau posedaţi de diavol, continuă la fel de calm „romanul".

– Şi voi nu faceţi nimic?

– Aşteaptă şi ai să vezi.

Pe măsură ce mulţimea devenea mai numeroasă, creştea agitaţia şi cei aflaţi în faţă au început să forţeze poarta. Deja nu mai era doar un protest, iar peste câteva clipe aveau să se dezlănţuie atacul şi jaful. Un bărbat înalt se străduia să ajungă lângă poartă. Trebuia să reuşească, înainte ca ea să cadă sub presiunea asediatorilor. Ajungând, s-a întors cu faţa la mulţime, a ridicat braţele şi a spus:

– Staţi!

Nu vorbise tare, dar s-a auzit peste tot vacarmul şi toţi au tăcut. Nici unul nu avea un motiv serios să fie prezent acolo şi nici nu ştia exact de ce trebuie omorâţi „păgânii". S-au adunat pur şi simplu pentru că aşa se obişnuiseră. Pentru cine ştia să vadă, ei nu erau decât o turmă, unealta celor care aveau într-adevăr un motiv serios. De asta l-a avertizat „romanul" că nu trebuie să intervină. Cei ce cauzaseră scandalul vegheau din umbră la derularea perfectă a planului lor ucigaş. Au urmat câteva clipe foarte lungi de tăcere, iar bărbatul înalt care vorbise stătea încă în faţa lor cu mâinile ridicate.

– Să-mi spună unul dintre voi, ce au făcut oamenii ăştia! continuă el mult mai încet.

Avea o voce puternică, dar vorbea înadins încet; îi determina pe oameni să-l asculte cu atenţie, iar ei o făceau fără excepţie. În plus, el ceruse ca unul singur să vorbească în numele tuturor, ori oamenii ăştia nu aveau nimic personal de împărţit cu nefericiţii ce se ascundeau în casă, dar, mai mult, nu aveau nimic în comun nici unul cu celălalt.

– Dacă cineva are ceva împotriva lor să vină aici în faţă şi să spună!

N-a avut nimeni curaj, iar el a continuat:

– în numele cui vreţi să-i ucideţi? Prima poruncă este să nu ucizi. Dacă

voi nu cunoaşteţi pe prima, cum puteţi să vă numiţi creştini?

Mulţimea tăcea şi se depărta încet de poartă. Nici unul nu avea curaj să spună ceva.

– Dacă vreţi să le vorbiţi celor dinăuntru, intraţi cu mine. Dacă nu, mergeţi la treburile voastre.

A fost suficient. Fiecare din cei adunaţi s-a simţit eliberat de o grijă şi după puţin timp în faţa porţii nu mai rămăsese decât bărbatul care vorbise. A mai aşteptat puţin, rotindu-şi privirile peste „spectatorii" ce întârziau de cealaltă parte a drumului, apoi a plecat.

– Să nu-mi spui, începu unul dintre cei doi templieri, că omul ăsta este unul dintre ai tăi!

– Este!

– Şi va avea de suferit? Ai văzut că nu eram numai noi cei care priveam de departe.

– Mai erau şi alţii, într-adevăr, deloc indiferenţi, dar omul acela nu va mai fi văzut în oraşul ăsta. Va pleca la apusul soarelui şi se va stabili în altă parte. Dacă nu, îl vom găsi mort peste cel mult două zile. Eu sunt un om bogat şi bine văzut aici. Sunt chiar prieten cu mai marii bisericii, dar nu are rost să-ţi spun ce aş păţi dacă s-ar afla cu ce mă ocup de fapt. Nu există milă pentru noi. Au aflat că existăm şi ne vânează ca pe lupi iarna. Pentru oricare dintre oamenii mei ar plăti aur mai mult decât greutatea lui. Turbează când se gândesc la noi.

– Spune-mi, toţi oamenii tăi te cunosc?

– Toţi, dar foarte puţini ştiu că eu sunt conducătorul.

* * *

Cei doi templieri, fiecare pe câte un cal, se îndreptau acum spre Casă. „Uriaşul cel bun" îi chemase. Le-a mai spus doar că de data asta au fost chemaţi cu toţii... Prima dată după atâtea sute de ani.

Nimeni nu scotea o vorbă. Au venit pe rând şi s-au aşezat în tăcere, aşteptând. Timpul nu avea acum importanţă. Treceau sute de ani până când se întâlneau cu toţii în Templu, iar dacă o făceau motivul era întotdeauna foarte serios. În sala unde se aflau exista doar o masă mare, rotundă, din piatră, înconjurată de nouăsprezece scaune tot din piatră. Pe spătarul fiecăruia se afla încrustat un semn. În rest, totul era simplu. Pereţii drepţi şi

netezi, podeaua, tavanul, masa şi scaunele lăsau impresia că sunt făcute din acelaşi bloc de piatră. Era singura cameră unde nu intrau decât atunci când se întâlneau cu toţii şi singura care nu era luminată ca tot restul Templului. Când au păşit primii înăuntru, era aproape întuneric. Deasupra mesei se afla o sferă alburie ce lumina palid în jur. Cu intrarea fiecăruia dintre templieri, lumina tresărea uşor şi creştea puţin în intensitate. Ea era imaginea legăturii dintre ei. Văzând globul de lumină, noii sosiţi se întristau şi plecau privirile. Se simţeau vinovaţi.

În clipa când prima femeie a trecut pragul, toţi au coborât privirile cu respect, iar lumina a tresărit şi a crescut brusc. Nici unul nu avea curaj să o privească. Fiecare îşi amintea cum a fugit atunci când ea îi chema disperată, îi ştiau suferinţa la care fiecare dintre ei adăugase câte ceva. Acum nu erau în stare să-i şteargă tristeţea din priviri; se simţeau mici şi neputincioşi.

De data asta uriaşul cel bun nu-i mai aştepta la poartă. I-a lăsat să intre fără să-i privească. Cum soseau, traversau Templul şi intrau direct în sala întâlnirii. Când s-au strâns toţi, globul din mijloc arunca încă o lumină slabă, şi asta nu făcea decât să-i întristeze şi mai mult.

Cel ce rămânea de obicei în Templu urma să deschidă adunarea. A făcut un pas şi, apropiindu-se de masă, a întins mâna spre sfera de lumină, să-L cheme pe Cel de-al nouăsprezecelea. Toţi urmau să facă la fel, dar prima femeie i-a oprit cu vocea ei domoală.

– Nu o să coboare atâta timp cât noi nu vom fi uniţi.

În clipa aceea, pentru fiecare dintre cei adunaţi bezna ce-i înconjura a devenit parcă mai neagră. Au început să-şi deruleze amintiri. Le treceau prin faţa ochilor toate greşelile făcute, slăbiciunile, compromisurile şi trădările, laşitatea şi uitarea, tot ce făcuseră rău şi ce uitau în fiecare zi ca să poată suporta viaţa pe Pământ. Au adunat totul într-un ghem închipuit şi s-au desprins uşor de el. Ar fi trebuit să-l ardă şi să-l distrugă, dar asta nu puteau s-o facă – uneori nu aveau destulă forţă, alteori nu-i lăsa conştiinţa. Acum au reuşit să se desprindă de el pentru puţin. Într-un fel, acest ghem ţesut cu fiecare eroare a vieţilor lor pe Pământ era legătura lor cu planeta.

Când au deschis ochii, deasupra mesei globul strălucea şi lumina întreaga încăpere. Au întins cu toţii mâinile spre el şi L-au chemat din nou pe „Cel de-al nouăsprezecelea". Lumina a crescut, devenind atât de puternică, că întreaga încăpere părea cuprinsă în sferă. S-a auzit apoi o voce care venea parcă din fiecare punct al spaţiului:

– Credinţa oamenilor piere, iar pentru asta vinovaţi sunteţi voi!

Atât a spus, apoi lumina a scăzut, până când a devenit din nou globul alb de deasupra mesei. Fiecare în parte se gândea la greşelile lui, cu cât a contribuit el la decăderea oamenilor şi la ce ar putea face în continuare pentru a repara ceva. Lumina scădea, dar nici unul nu observa asta. Femeia vorbi din nou:

– NU vă gândiţi la voi! Nu greşeala fiecăruia a fost cea care a lovit credinţa oamenilor, ci a tuturor. Nu am fost împreună. Le-am arătat oamenilor că noi suntem cei mai necredincioşi. Dacă am fi crezut în ce ne-a spus Iisus, atunci am fi fost alături de El. De ce vă miraţi că lumea se îndoieşte, când nici noi nu am crezut? Fuga noastră a fost lovitura pe care am dat-o oamenilor. Noi dărâmam TEMPLUL ridicat de el în trei zile, cu aceasta. Diavolul nu există. Ce numesc oamenii diavol este frica noastră care a crescut şi a încolţit în fiecare om. Cei ce ne urăsc acum nu fac altceva decât să considere sfânt ce am făcut atunci. Ara „sfinţit" în inima lor mizeria noastră. Cum vrem atunci ca ei să fie oameni întregi? Dacă am fi fost cu toţii acolo, în faţa crucii, lumea ne-ar fi bătut, ne-ar fi omorât poate, dar peste veacuri ne-ar fi crezut şi ar fi ştiut că pe Pământ se poate trăi demn, fără să trebuiască să-ţi pleci privirea. Lucrarea noastră au făcut-o ucenicii. Dacă am fi trăit cum am fost învăţaţi să o facem, ei ar fi avut ce să le arate oamenilor. EL a fost Dumnezeu pe Pământ, dar oamenilor le e greu să creadă că ei pot fi cu Dumnezeu, iar noi, noi am fost oameni şi am fi putut să trăim ca EL. Atunci lumea ar fi crezut şi n-ar mai fi fost nevoie de nici un sprijin. Acum fiecare L-ar fi găsit pe Dumnezeul din el. Noi suntem cei ce ţinem Pământul să nu se risipească precum nisipul? Aşa este! Dar cine îl face să se risipească? Tot noi! Noi suntem aici şi Dumnezeu şi diavolul. Timpul planetei nu contează. În fiecare clipă suntem ATUNCI. În fiecare clipă fugim, în fiecare clipă acceptăm cuiele romanilor, în fiecare clipă trădăm, dar tot aşa, în fiecare clipă putem să păşim drepţi, ca oamenii. Să fim acolo, în faţa crucii, şi să recunoaştem că e adevărat. Când vom face asta, frica în oameni va pieri ca un fum. Lupta noastră de acum noi am inventat-o ATUNCI. Este lupta noastră cu diavolul din noi. Ne chinuim să trăim şi unul cu celălalt. Oamenii ne au ca exemplu şi fac la fel ca noi. Când vom reuşi să rupem vraja acestei legături ne vom întoarce în faţa crucii şi vom recunoaşte. Atunci omenirea se va salva.

Toţi erau cutremuraţi. Îi durea că ea spune şi despre sine lucrurile de care se făceau vinovaţi doar ei. Egoismul de a-şi repara fiecare vina lui îi durea acum.

Ea nu greşise, dar era prima care lua asupra ei păcatul lor. Când au

văzut asta şi au înţeles că numai uniţi pot reuşi, lumina a crescut brusc şi a umplut din nou întreaga încăpere.

Adunarea se sfârşise. Ştiau cu toţii ce au de făcut. Trebuiau să ucidă în mintea oamenilor imaginea lor de atunci. Nimeni altcineva nu putea şi n-ar fi fost lăsat să o facă. Fiecare lucru se plăteşte iar ei trebuiau să plătească din greu. Se vedeau acum atât de mici şi de neputincioşi, la începutul unui drum ce nu se sfârşeşte niciodată. Puteau să vină şi să plece din această lume când doreau, puteau să facă lucruri de necrezut pentru oameni, dar calea lor le fusese dat să o găsească cu mai multă trudă decât oricare alţii de pe Pământ.

* * *

Sala în care urmau să se întâlnească cei şase nu era prea mare. Pereţii erau acoperiţi cu marmură, ferestrele mici, iar pe lângă pereţi fuseseră aşezate şase jilţuri largi. O uşă mică separa încăperea de o alta, nemobilată, care avea la rândul ei, pe toţi pereţii, şase uşi, în afară de cea de legătură cu încăperea de mai înainte. Cei ce se întâlneau aici au sosit aproape în acelaşi timp. Erau îmbrăcaţi diferit şi un ochi atent putea vedea că nu erau ceea ce lăsau să se ghicească după veşminte. Pe fiecare dintre cele şase uşi a intrat câte unul. Le-au încuiat cu grijă in urma lor şi, când s-au strâns cu toţii, au descuiat încuietorile ce le eliberau calea spre sala de întâlniri. Nu puteau intra aici decât toţi şase. Dacă lipsea unul singur, nu putea să aibe loc întâlnirea. Era ca un legământ că nu vor hotărî niciodată decât împreună.

Încăperile se aflau într-o construcţie uriaşă ce fusese ridicată de biserică. Conducătorul bisericii era singurul care sosise îmbrăcat ca de obicei. El făcuse cel mai scurt drum pentru această întâlnire, doar traversase câteva culoare din vasta-i „proprietate". Ceilalţi veneau de departe şi pătrundeau aici pe diferite căi, luându-şi o mulţime de precauţii. S-au aşezat fiecare pe locul lui, iar conducătorul bisericii a vorbit primul:

– Am cerut să ne întâlnim acum, pentru a ne hotărî asupra unui mod de distrugere a celor ce ni se opun cu atâta înverşunare. Sunt peste tot şi apar acolo unde nici nu tc gândeşti. Trebuie găsit ceva care să-i distrugă, altfel balanţa va înclina de partea lor. Au câştigat mulţi preoţi, iar noi nu-i cunoaştem. Adunările lor nu numără mai mult de doi oameni. Practic nu putem să-i găsim. De fiecare dată când am avut câte unul a fost pentru că el s-a lăsat descoperit. Se sacrifică cu bună ştiinţă, ca să-i ajute pe ceilalţi şi

apoi mor fără să spună vreun cuvânt. Unii au scăpat din închisoare, fugind împreună cu temnicerii cărora le-au sucit minţile în câteva zile. Noi am lansat zvonul că sunt răsculaţi, că se roagă la diavol, că au ritualuri care ucid, dar toate acestea nu au nici un rezultat asupra celor care i-au ascultat măcar o dată. Ei ştiu exact cui şi ce trebuie să spună. Nu au nici un ritual, nu se întrunesc, nu vor să se îmbogăţească. Dacă nu acţionează în vreun fel ca să-i ajute pe alţii, nu putem şti nimic despre existenţa lor. Ca să înţelegeţi cât este de grav, vă mai spun că, dacă mâine aflu că toţi apropiaţii mei sunt de-ai lor, nu am să mă mir.

O vreme domni tăcerea. Soluţia pe care aveau s-o hotărască nu era pentru zile sau ani. Generaţii întregi aveau să construiască ceea ce ei decideau acum.

– Este limpede că răspunsul nu poate veni astăzi, spuse unul dintre cei adunaţi.

– Nici nu am cerut asta, vorbi din nou primul, iar modul cum vom proceda se va schimba ori de câte ori va fi nevoie. Important este ca noi să fim cei ce dictăm regulile luptei. Omenirea trebuie să ni se supună şi legea să fie hotărâtă de noi, chiar dacă pentru asta va trebui să aşteptăm secole sau poate chiar milenii.

Din nou au tăcut cu toţii, dând astfel şi mai multă greutate ultimelor cuvinte.

– Ar trebui să ajungem la conducătorii lor, vorbi altul. Trebuie să avem oamenii noştri între ei sau să cumpărăm măcar unul care ni-i va vinde pe ceilalţi.

– Aşa ceva nu se poate, spuse cel mai tânăr.

Era un bărbat înalt, cu o faţă uşor măslinie parcă, cioplită dintr-o bucată de piatră. Privirea nu i-o putea suporta nici unul dintre cei adunaţi, iar puterile-i magice nu le înţelegeau întru totul.

– Un om de-al nostru ajuns între ei nu ne mai aparţine, apoi ei nu au nevoie de un loc unde să se întâlnească şi nici de o conducere. Fiecare păstrează legătura direct cu Centrul, ori, dacă prinzi acest fir şi ajungi ACOLO, nu te mai întorci. Aurul nu este din lumea lor, căci, dacă le-ar trebui aur, aici pe Pământ l-ar avea fără să ni-l ceară nouă. Noi existăm pentru că ei au greşit şi, atâta timp cât nu-şi vor repara greşeala, noi vom exista. Vom exista încă mult timp de acum înainte, pentru că greşeala lor s-a răspândit în oameni, iar ei aleargă acum să o stârpească din fiecare. Astăzi, în timp ce noi discutăm aici, ei sunt adunaţi în munţi şi află exact ce au făcut; rămâne să

facă întreaga omenire să afle. Ei au ucis zeii din inima oamenilor, adică şi-au distrus o bucată de trecut, cea din care ne hrănim noi acum, cea din care ţi-ai construit acest lăcaş, „preasfinte", şi se uită la către conducătorul bisericii.

– Ai spus că vor să-i înveţe pe toţi oamenii. Ce înseamnă toţi?

– Toţi, adică tu şi tu şi eu!

– Deci tu ştii deja exact ce vor ei să-i înveţe pe oameni.

– Ştiu, dar dacă vrei să afli dacă nu cumva am trecut de partea lor, am să-

ţi spun: nu am trecut şi n-am să trec, deşi uneori îmi doresc asta. Ce fac acum este menirea mea şi am să respect regula jocului. Noi ne apărăm lumea noastră; doar aici suntem puternici. Vom plăti pentru tot şi apoi... cine ştie?!

– Spune mai departe! sări conducătorul bisericii.

– Este de ajuns! E suficient să ştiţi că vom fi stăpâni încă multă vreme şi vom ţine Pământul în mâinile noastre, dar, indiferent cât de hotărâţi suntem, nu putem să sperăm că vreodată vom învinge. Vom reuşi doar să nu-i lăsăm să devină prea mulţi. Atât.

Ceilalţi cinci se uitau cu admiraţie şi teamă la cel ce vorbise. Erau oameni pe care nu-i încerca de obicei teama şi nu găsiseră pe Pământ altceva care să-i impresioneze în afara acestui joc de stăpânire a oamenilor.

– Aş vrea să ştiu şi eu câte ştii tu acum, spuse un altul care nu mai vorbise.

– Poţi să te apropii de ce ştiu eu, dar te avertizez că nu este nici o fericire, spuse rece celălalt. Acum ţi-e teamă de forţa mea, dar, dacă ai avea-o, n-ai mai gusta plăcerea jocului. Ai fi foarte trist şi te-ai lupta în continuare fără nici o satisfacţie. Nu e plăcut să vezi lucrurile de sus; de asta nici nu le văd toţi.

CAPITOLUL 4 – Semnul

Pe treptele catedralei urca un bărbat înalt, cu părul încărunţit pe la tâmple, faţa uşor măslinie şi o privire ce-ţi îngheţa sângele în vine. Călca apăsat. Când a intrat în sala cea mare s-a oprit câteva clipe. În faţă, aproape de crucifixul cel mare, aştepta în picioare conducătorul bisericii. S-a apropiat şi, fără să-l privească, a îngenuncheat în faţa crucii, apoi s-a ridicat şi a venit lângă preot.

– Nu am multe de spus, începu el, te las să-i anunţi pe ceilalţi patru

după cc voi pleca eu. Am aflat unde se ascund templierii. Nu este cuibul lor cel mare, totuşi e un loc important. Nu se strâng niciodată toţi. Acum îi simt şi cred că înţeleg de ce îi simt atât de bine.

– Poate sunt prea siguri de ci, zise preotul.

– Nu este acesta motivul. Ei, dacă vor, sunt ca pietrele. Nimeni nu bănuieşte unde se află. Nu ştiu exact ce se întâmplă, dar în curând pâinea şi cuţitul vor fi în mâinile noastre pentru multă vreme de aici înainte.

– Există ceva pe care să nu-l „vezi" tu? zise preotul ironic.

– Eu ştiu cum se sfârşeşte jocul, dar nu am voie să văd toate mutările; ar însemna să se strice totul. Acum vreau să mă asculţi! în câteva luni trebuie să pregăteşti un atac asupra unei cetăţi din munţii lor. Poţi să ataci toată ţara – faci cum te taie capul – eu vreau doar să ajungi în munţi şi să-mi ştergi de pe faţa pământului cuibul lor. Este o cetate mică, bine apărată, cu câteva sate în împrejurimi. Vreau să distrugi tot, oricât te-ar costa. Barbarii vor face treaba cum trebuie, ajutaţi cu grijă de preoţii tăi de acolo. Conducătorul este pe Pământ de foarte puţină vreme. Aşa simt eu. Pe El îl vreau.

– Ceilalţi patru se vor bucura când vor afla vestea. Pe tine însă nu te văd prea fericit.

– Nici nu sunt, „preasfinte", şi n-aş fi nici dacă aş sta de partea templierilor. E un joc de care m-am săturat; şi El S-a săturat... toţi s-au săturat, dar îl jucăm, pentru că altfel nu se poate.

Preotul încerca să reţină tot ce spunea celălalt, pentru a se gândi mai târziu, în linişte, la substratul vorbelor sale.

* * *

A doua zi, un călăreţ misterios se pierdea în goană spre răsărit. Se oprea rar, numai atunci când calul obosea, ca să-l schimbe. Pe drum era ajutat de oamenii stăpânului său. Arăta un sigiliu şi toţi erau la picioarele lui. Trebuia să ajungă cât mai repede la căpetenia barbarilor. Barbarii se supuseseră „preasfântului" în urmă cu mulţi ani, încă de când şi-au făcut apariţia la hotarele creştinătăţii. Acum erau o unealtă. Nu cereau niciodată prea mult aur pentru treaba pe care o făceau, iar atacurile lor erau întotdeauna hotărâte de altcineva. Era o înţelegere cunoscută de foarte puţini pe Pământ, şi era atât de bine disimulată, încât, şi dacă ar fi ajuns la urechile aşa-zişilor conducători de popoare, nici unul n-ar fi fost în stare să o creadă.

Acum nu ducea cu el bani sau alte daruri ca de obicei. Avea doar

sigiliul. Trebuia să-l arate şi să-i poruncească păgânului ăluia mustăcios să atace. Nici că se putea pentru acesta o poruncă mai plăcută. Misiunea era să distrugă o cetăţuie; iar pentru aceasta aurul îl va primi de la un preot din zonă.

Când a ajuns, s-a retras cu mustăciosul şi i-a povestit cu lux de amănunte ce trebuia să facă. Ochii păgânului luceau lacomi la gândul banilor pe care urma să-i primească.

– Cine îmi dă aurul?

Era singurul lucru pe care voia să-l ştie.

– înainte să ataci, îţi trimiţi un om la mănăstirea din vale şi-i anunţi că soseşti. Stareţul ei îţi va plăti. El vă ştie rostul. Dacă greşeşti, vei fi pedepsit. Stăpânul meu nu iartă şi e bine să nu uiţi asta. Să ataci şi mănăstirea. Nu vei găsi pe nimeni; călugării de acolo se vor fi retras la timp, dar trebuie să nu dai de bănuit că-i protejezi. Poţi să furi lucruri, dar să nu dai foc. Poţi să te pregăteşti într-o lună?

– La câţi galbeni mă aşteaptă, aş pleca şi mâine! răspunse mustăciosul.

– Eu îţi dau o lună şi roagă-te să nu dai greş. Altfel, nu doresc nimănui să fie în pielea ta.

O săptămână mai târziu, mai marele mănăstirii afla şi el ce avea să se întâmple. Niciodată nu ştiuse de la cine-i vin poruncile şi banii, când erau aduse de un mesager ce purta inelul cu acest blazon. Învăţase de la înaintaşul său că trebuie să se supună, iar astăzi, după câteva decenii de când se afla în slujba „stăpânului", se simţea satisfăcut, în tinereţe nici nu bănuise cât aur poate să curgă pentru un serviciu neînsemnat. Acum trebuia să-l însoţească pe păgân să distrugă cuibul ăla de vulturi. Ar fi făcut-o şi fără aurul care i se promisese. Îi ura pe cei din cetate pentru că de la ei nu avea nici un folos. Deşi erau aproape, mănăstirea lui nu era umblată de muntenii ăştia încăpăţânaţi.

* * *

Cerul era acoperit de nori şi se pregătea să plouă. De două zile era tot aşa, dar nu căzuse încă nici o picătură.

Cetatea ardea şi dinspre vale se ridica miros de sânge şi lemn ars. Barbarii îşi umpluseră desagii cu tot ce aveau oamenii mai bun, iar vitele le mânau în faţa cailor.

Pe o coamă de deal din apropierea cetăţii, trei preoţi însoţiţi de câţiva

călăreţi priveau spectacolul înfricoşător ce se consuma în vale. Preotul mai vârstnic era fericit.

– Aţi făcut treabă bună, spuse el oşteanului tuciuriu. Stăpânul vostru îşi va primi răsplata, după cum ne-am înţeles. Iar asta e pentru tine... şi-i vărsă în buzunar o pungă cu galbeni. Acum putem pleca. Am văzut deja ce era de văzut.

De partea cealaltă a văii un bătrân privea scena. Părul alb îi curgea pe umeri, iar în ochi i se citea o mare tristeţe. Stătea pe o piatră şi privea. Părea uriaş şi lăsa impresia că s-a oprit acolo ca să se adune în el toată durerea ce se năştea în fiecare clipă sub privirile sale. Când ultimul sunet din vale s-a stins şi doar fumul gros al cetăţii arse mai înnegrea văzduhul, bătrânul s-a ridicat şi, sprijinindu-se într-un toiag, a început să urce coasta muntelui. Departe, în pădurile dinspre creste îl aşteptau sătenii din cetăţile învecinate. Erau mulţi, dar mulţi erau şi cei care muriseră în mai puţin de un ceas. S-a oprit în mijlocul lor şi a început să le vorbească:

– Fraţilor, ştiţi ce s-a întâmplat. Trei mii de suflete au fost ucise. Cetatea a fost arsă. Barbarii ucideau copii fără să clipească, despicau pântecele femeilor însărcinate, legau câte un om de doi cai şi plecau în galop, despicându-l în două; fetele mai frumoase au fost siluite, iar copiii, îngroziţi, erau obligaţi să privească totul. Capetele pruncilor ucişi erau aşezate în pântecele femeilor înjunghiate, iar în timpul ăsta rînjetele se lăţeau pe chipurile animalice ale păgânilor. Dumnezeu nu va ierta pe nimeni, dar şi noi trebuie să facem ceva, nu să aşteptăm pedeapsa Domnului.

Nimeni nu scotea un cuvânt. Îl priveau pe bătrân şi-l aşteptau să hotărască.

– Dar sunt mulţi şi se pot întoarce, sări un tânăr. Ne vor omorî pe toţi.

– Ţi-e frică? Bătrânul îl privi în faţă... sau nu mai ai credinţă? Adu-ţi aminte că Dumnezeu a venit pe pământ şi, dacă ar fi gândit ca tine, nu ajungea pe cruce, ci Se salva.

Ochii bătrânului luceau ca două săbii. Clipa era grea, dar el ar fi vrut ca ucenicii lui să fie pe măsura ei. Tânărul era roşu şi simţea că i-ar fi mai bine dacă s-ar deschide pământul sub el şi l-ar înghiţi. Bătrânul i-a pus mâna pe umăr să-l liniştească. Era omeneşte să te temi. I-a mai privit încă o dată pe toţi, apoi le-a spus:

– Cine vrea să se salveze să rămână aici. Ceilalţi vom merge în vale şi vom ridica cetatea din nou. Acesta va fi răspunsul nostru, ca să ţină minte şi creştinii şi păgânii cum călăuzeşte Dumnezeu. Primul lucru pe care-l vom face

este să ne îngropăm morţii.

După numai câteva ceasuri se adunaseră mii de creştini în cetatea distrusă. Cu multă durere, unii adunau cadavrele, alţii săpau gropi, iar până la răsăritul soarelui, la capătul cetăţii, ca un monument, erau aproape trei mii de morminte. Spre dimineaţă s-au retras în munţi şi de acolo urmăreau drumul. Era periculos să lucreze şi ziua; nu se ştia dacă ucigaşii nu-şi vor trimite oamenii să vadă, să afle – poate cine ştie, a rămas cineva viu şi se află cine a făcut masacrul. Aşa s-a şi întâmplat. Spre prânz, aproape de cetate s-au oprit câţiva călăreţi care, de teamă să nu fie văzuţi, au stat puţin şi au plecat de unde au venit. N-au observat cimitirul.

Spre seară a început ploaia. Cerul parcă se spărsese. Era un ajutor de la Dumnezeu. Dacă ploua puteau lucra şi ziua. Au muncit fără oprire zi şi noapte cu o înverşunare nemaiîntâlnită. Doborau copaci, cărau pietre, săpau gropi. Văzută de departe, cetatea arăta ca un furnicar. În câteva ore, din mâinile lor curgea sânge, dar ceva le dădea o putere supraomenească. Uitaseră de foame, de oboseală şi frică. Ştiau doar că trebuie să termine cât mai repede lucrul. Dacă păgânii mai erau pe aproape, se puteau întoarce oricând.

După trei zile şi trei nopţi cetatea era din nou ca înainte. Dacă n-ar fi fost fumul ce înnegrise pietrele, nimeni n-ar fi crezut că în uimă cu trei zile aici fusese o grămadă de scrum. În a patra zi, unul din cei care străjuiau drumul dinspre vale a făcut un semn; îi anunţa că se apropie cineva. Până când cei ce veneau aveau să ajungă lângă cetate, fiecare avea timp să se ascundă în pădurile de pe coastele muntelui.

Erau doi călăreţi; păreau să nu aibă teamă de nimic, în clipa când au trecut de colţul pădurii şi au văzut cetatea, s-au îngrozit. S-au întors brusc şi au luat-o la goană pe drumul pe care veniseră.

Câteva ceasuri mai târziu, toată valea era plină de hoardele păgâne. De data asta însă nu s-au atins de nimic. Treceau prin cetate fără să rostească vreun cuvânt, fără măcar să se gândească să strice ceva. Aveau o teamă superstiţioasă. Pentru mintea lor aşa ceva nu era posibil.

Ceva mai departe de cetate, ascunşi de privirile celorlalţi, câţiva păgâni însoţeau slugarnic patru preoţi. Unul singur, mai tânăr, ce se ţinea mereu pe urmă era satisfăcut de ce vede. Ceilalţi trei erau vineţi şi nu puteau să-şi ascundă mânia.

– Este mâna diavolului, bâigui cel mai vârstnic către comandantul păgânilor. Nici acesta din urmă nu se bucura de ce vede. Erau în joc banii lui şi apoi îl încerca şi pe el teama când vedea întorsătura lucrurilor.

– Dacă vrei, îi mai dau foc o dată, spuse el, dar pentru asta trebuie să plăteşti.

Preotul a socotit repede ce înseamnă să bage din nou mâna în pungă şi s-a precipitat:

– Nu mai este nevoie, aici e cuibul satanei.

Cel mai tânăr era de altă părere: „Satana eşti tu", se gândea el. „Tu şi nemernicii ăştia care n-au nici o lege. Aici e mâna Domnului". Dacă însă ar fi spus cu glas tare ce gândea, indiferent cât de bine văzut fusese până atunci, ar fi putrezit în beciurile bisericii şi nimeni nu avea să ridice glasul în apărarea lui. Şi-a întors calul şi – înainte să plece – a mai privit o dată spre cetate, făcând un de-abia observat semn al crucii. Era preot, dar acum pentru prima dată vedea cu ochii lui un loc unde coborâse mâna lui Dumnezeu.

Pe drumul de întoarcere, preotul cel bătrân vorbea cu păgânul:

– Am aflat că cei de aici au un conducător. I se spune Călin. Pe el vreau să-l prindem şi, dacă reuşim asta, ne-am terminat treaba. Un corp fără cap este mort.

– Cum îl vom cunoaşte tocmai pe acest Călin de care-mi spui, părinte? Şi unde se ascunde?

– Fiule, ochii şi urechile bisericii sunt peste tot.

– Bine, bine, eu vreau să ştiu care este câştigul nostru din toată treaba asta.

– Vin din beciurile noastre pentru toţi oamenii tăi şi câte zece galbeni de fiecare. Pentru tine o sută.

Comandantul s-a gândit puţin şi a răspuns:

– Cinci sute de galbeni şi ţi-l aduc pe Călin al tău. Preotul, descumpănit, şi-a oprit calul. Se gândea să scadă preţul, dar, când a zărit sabia lată a păgânului, s-a răzgândit.

– Fie cum spui tu!

– Mai stai trei zile, spuse comandantul, apoi ies la vânătoare şi vei avea „pasărea".

Preotul mai tânăr încremenise. Îi admira pe oamenii ce pieriseră în măcel şi pe cei ce ridicaseră cetatea. Nu erau oameni obişnuiţi. Apoi ştia şi cum trăiesc mai marii lui; cum veneau văduvele la mănăstire şi se distrau cu preoţii; iar el, fiind cel mai tânăr, era nevoit să cureţe totul în urma lor, pentru a păstra curată „onoarea" preoţilor. S-a gândit atunci că trebuie să găsească o cale să-i prevină pe cei ameninţaţi.

Au mers multă vreme călare şi, de îndată ce au ajuns în mănăstire, l-a

rugat pe preot să-l lase liber până a doua zi, pentru că se simte obosit.

– Eşti ca o muiere, zise preotul, şi vrei să-mi fii urmaş? O să mai treacă multă vreme până când ai să prinzi tu rostul şi ai să fii în stare să te porţi ca un stăpân. Du-te, dar să ştii că într-o zi o să pun biciul pe tine, ca să te aduc cu picioarele pe pământ.

Tânărul avea răgaz doar o noapte să-şi ducă hotărârea la îndeplinire, dar cunoştea bine drumul spre satul unde trebuia să ajungă.

Imediat ce s-a întunecat, şi-a luat un cal bun, negru ca noaptea, şi a plecat. Cu straiele lui de preot şi cu calul ăsta, era greu să-l mai zărească cineva. Calul nu făcea nici un zgomot – parcă simţea şi el tensiunea călăreţului. Au mers uşor până la poartă şi, când au fost suficient de departe, a pornit în galop. Avea de mers mai puţin de două ceasuri. Când a ajuns la marginea satului, s-a oprit. Calul era numai spume. A stat acolo până l-a şters bine cu un şomoiog de paie. Când a intrat în sat, nu se zărea nici o lumină. Ştia că oamenii sunt săraci şi nu-şi permit să ardă uleiul noaptea, dar începea să se teamă că nu va găsi pe nimeni căruia să-i lase mesajul. Nu ştia pe nimeni aici şi, dacă nimerea peste vreo iscoadă a preotului, era pierdut.

Până la urmă, zări o licărire de lumină prin crăpăturile pereţilor unei case. Poate că cineva era încă treaz şi-l va asculta; trebuia să încerce. S-a apropiat de uşă şi a înţeles că înăuntru sunt mai mulţi oameni care vorbesc. „O adunare" se gândi el. După câteva clipe de şovăială, s-a hotărât şi a bătut. Înăuntru s-a făcut linişte. Uşa s-a deschis, iar când gazda a văzut că în prag stătea un preot a devenit dintr-o dată grav. L-a măsurat de sus până jos şi l-a întrebat rece:

– Ce este, părinte? Ai rătăcit drumul?

– Nu, îl caut pe Călin. Cu el vreau să vorbesc.

– Cu numele ăsta n-avem pe nimeni în sat. Ai greşit, poate în altă parte. La noi sigur n-ai să-l găseşti.

Vorbea cu voce ridicată, parcă pentru a fi auzit de cineva anume. Din spatele gazdei, din camera de unde se zărea lumina, s-a auzit o voce calmă:

– Borane, dă-i drumul omului. Dacă avem cu ce, îl ajutăm.

Boran s-a întors şi, fără prea multă căldură, l-a invitat pe preot să intre. Înăuntru, într-o cameră nu prea înaltă, erau vreo douăzeci de bărbaţi. Pe feţele lor aspre juca lumina unui opaiţ. În capul unei mese groase de stejar stătea un bărbat vârstnic care, după ce l-a privit o clipă, i-a spus:

– Ce vânt aduce aici un om al lui Dumnezeu, în miez de noapte?

Preotul, nemai gândindu-se să se salveze pe el, a început să

povestească tot ce ştia că au de gând să facă păgânii.

– Eu trebuie să plec până nu mi se simte lipsa în mănăstire şi aş vrea să credeţi tot ce v-am spus. Viaţa lui Călin este în pericol şi pe capul lui s-au pus mulţi galbeni.

În odaie s-a făcut linişte. Bătrânul s-a ridicat şi s-a îndreptat spre oaspete.

– Fiule, pe noi ne călăuzeşte Dumnezeu! Nici tu nu ai venit aici întâmplător, dar nu se ştie dacă ne vom mai întâlni vreodată. Un lucru te rog, nu intra în mocirla în care trăiesc mai marii tăi acum.

Făcu o pauză şi scoase o cruciuliţă din lemn pe care i-o întinse.

– Păstrează acest dar de la mine şi poartă-l pe sub hainele tale de om al bisericii. Să nu uiţi că menirea ta pe pământ este să-i înveţi pe oameni să devină mai buni. Fă tot ce poţi ca ei să ajungă să-L iubească pe Domnul nostru cu adevărat.

După asta, bătrânul l-a sărutat pe frunte şi l-a condus până la uşă.

Călărea ca-n vis. Nu ştia exact ce, dar ceva îi schimbase viaţa într-o clipă. Poate cruciuliţa ce îi încălzea pieptul, poate vorbele bătrânului...

În mănăstire, dispariţia lui trecuse neobservată. Toţi se îmbătaseră şi aveau să doarmă până târziu. La ceasul la care s-a întors el, nu-l mai auzea nimeni. S-a îndreptat spre chilia lui şi s-a culcat fericit.

Satul în care venise cu o noapte înainte preotul cel tânăr era acum un roi. Oamenii luau ce aveau mai de preţ şi porneau spre munte. Până la prânz, aşezarea era pustie. Boran şi bătrânul care vorbise cu preotul cel tânăr au părăsit ultimii satul.

– Borane, spuse acesta, urcă vitele în păşunile de vară. Sus veţi fi în siguranţă; păgânii n-or să îndrăznească să se avânte prin păduri până acolo. Tu ştii unde urmează să ne întâlnim. Întoarce-te cât poţi de repede.

Rămas singur, a mai zăbovit câteva clipe, privind trist satul pustiu, apoi şi-a îndreptat paşii spre poteca ce ducea la locul întâlnirii.

A doua zi în zori, hoarda de păgâni a înconjurat aşezarea. Voiau să-i prindă pe oameni adormiţi. Totuşi, mustăciosului i s-a părut ciudată liniştea ce domnea peste case şi uliţe. Mai încercase senzaţia de acum şi în alte daţi: un aer de părăsire. Nici un zgomot de dobitoc în curţi, nici un gospodar mai harnic la fântână. Nervos, trimise o iscoadă. In mai puţin de un sfert de ceas, acesta se întorcea să-i spună că satul este pustiu. Comandantul nu şi-a mai putut stăpâni furia: a scos un bici lung şi l-a plesnit pe cel care-i adusese vestea. Apoi, dându-şi seama că asta nu schimba cu nimic situaţia, a început

să alerge în galop prin sat. Voia să vadă cu ochii lui. „Am pierdut cinci sute de galbeni", se gândea. „Am fost trădat. Numai aşa se explică. Să-l aflu numai pe ticălos şi o să vadă el; las oameni peste tot şi am să pun eu mâna pe el". Dar toate mijloacele prin care îşi propunea să-l afle pe trădător i se păreau insuficiente. Se strădui să-şi amintească cine mai ştia de planul său. Cine mai fusese de faţă la discuţia cu preoţii. Ochii i-au strălucit o clipă. Găsise ceva. A chemat la el pe cel mai apropiat om al său.

– Am să te las aici. Pui oameni peste tot. Dar staţi ascunşi. Trebuie să vină ei, măcar unul, să aflăm unde se ascund. Şi încă ceva: ălora doi de acolo – arăta cu privirea spre doi călăreţi – le iei armele şi-i arunci de pe stâncă. Sunt trădători. Din cauza lor n-am găsit pe nimeni. Rămâi aici până termini treaba şi apoi ştii unde ne întâlnim.

* * *

Sus, în munţi, unde numai vulturii şi caprele negre ajungeau, într-o încăpere tăiată în stâncă stăteau optsprezece oameni. Erau trişti, dar pe chipurile lor nu se citea dorinţa de răzbunare. Unul dintre ei, foarte înalt şi voinic, a ieşit pe munte. După puţin îi chemă şi pe ceilalţi:

– Ieşiţi fraţilor, să vedeţi ce văd şi eu!

Când au ieşit cu toţii, „uriaşul" le-a arătat încotro să privească. Pe creasta dealului stătea calul lui Călin. Era fără călăreţ şi, după ce s-a lăsat privit, a dispărut.

– Este un semn, zise „uriaşul". Au intrat din nou cu toţii în munte. Abia îşi reluaseră locurile, că încăperea s-a umplut de strălucire. Ştiau că este Călin, dar nu puteau suporta lumina. Aşa apărea de fiecare dată. Lumina scădea în putere şi încet, încet în locul ei a rămas Călin, înalt, blond şi cu ochii ca două flăcări.

– Aţi greşit, începu El să vorbească, dacă n-aţi fi greşit, n-ar fi trebuit să cobor Eu.

Ceilalţi tăceau.

– Veţi plăti pentru greşelile voastre, dar acum trebuie să mergem înainte.

Vorbiţi.

– între ucenicii noştri, începu cel mai vârstnic, au fost mulţi care n-au rezistat ispitei aurului, oameni care cu timpul au fost copleşiţi de păcat: i-a cuprins dorinţa de a se îmbogăţi. Pentru a păstra secretul, ne-am folosit de

numele Tău. Toţi sunt siguri că eşti aici şi ne conduci, deşi nici unul nu Te-a văzut. Acum păgânii, plătiţi, Te caută peste tot şi, pentru că nu Te găsesc, dau fac satelor, ucid, siluiesc, jefuiesc tot ce le iese în cale. Am adăpostit sate întregi în munţi. Dar sunt bătrâni şi copii care în curând vor pieri cu toţii dacă nu coboară în văi. Iarna se apropie şi n-avem cum să-i apărăm de gerurile ce se vor lăsa. Asta înseamnă sfârşitul. Bătrânul s-a oprit.

Călin i-a privit pe fiecare şi cu o voce ce lovea ca biciul a început:

– Aţi clădit învăţătura pe minciună, folosindu-vă de numele Meu. V-aţi ascuns de frică. Frica este duşmanul omenirii şi voi aţi căzut primii în capcana ei. Sunt sute de mii care vă urmează şi se închină în faţa numelui vostru, în ce cred ei?... Făcu o pauză lungă şi apoi reveni, cu voce schimbată: V-am adus un semn. Vine de la Izvorul Adevărului. Este un semn al Adevărului. Domnul l-a ales pentru voi şi vi l-am adus. Să-l păstraţi cu sfinţenie!

Călin ţinea în mână un disc. Pe el era încrustat semnul: în interior se vedea un triunghi în care erau o carte cu şapte colţuri şi o cruce; din triunghi ieşeau şapte săgeţi. L-a ridicat. l-a sărutat şi apoi l-a lăsat să cadă pe masa de piatră. Discul s-a sfărâmat în optsprezece bucăţi.

– Luaţi fiecare o parte şi păstraţi-o cu sfinţenie. Eu am să iau crucea. Acum, cu toţii veţi părăsi Terra. Misiunea voastră s-a încheiat. Pământul intră în umbră. În curând, legătura cu Centrul va fi atât de slabă, încât toate mesajele vor ajunge aici pe jumătate sau vor fi de neînţeles. Când vă veţi naşte din nou, nu veţi mai şti cine sunteţi. Veţi pierde în parte memoria şi foarte greu o să vă amintiţi câte ceva. Însă tot timpul veţi trăi pentru oameni, în secolele ce urmează, pentru că Lumina Adevărului va slăbi, va fi tot mai greu de găsit Calea. Oamenii îşi vor pierde credinţa, căci nu vor mai fi „minuni", iar ei vor dori mereu dovezi că Dumnezeu există. Datoria noastră este să păstrăm în oameni scânteia, până ce Pământul va ieşi din întuneric. Pentru a rezista, de acum înainte trebuie să ne despărţim. Ne vom aduna din nou numai atunci când este nevoie sau când oamenii o vor cere. Dacă unul dintre noi nu soseşte, îl vom aştepta. Numai uniţi avem forţa semnului primit în dar de la Dumnezeu. Aşa a hotărât El. Acum vă veţi întoarce pe planeta mamă. Ucenicii voştri vor continua drumul. Ce am semănat aceasta vom culege. Rămâneţi aici până ies Eu. După aceea, Templul va rămâne închis.

– De ce nu plecăm împreună? vorbi unul dintre bărbaţi.

– Aş merge cu voi acum, dar nu-i pot lăsa în voia sorţii pe oamenii din văi.

Ei mor acum din cauza numelui Meu. Spuneaţi că păgânii îl caută pe

Călin. Îl vor avea... Şi apoi, afară Mă aşteaptă calul.

Ultimele cuvinte i-au surprins pe toţi şi, până să reacţioneze în vreun fel, El era ieşit, iar poarta Templului era închisă. O lumină imensă a umplut încăperea, cuprinzându-i pe toţi, iar pe podea rămaseră doar optsprezece toiege.

Călin cobora spre cetate, adunând cu el mulţimile întâlnite în cale. Atraşi de o forţă nevăzută, uitând frica de păgâni, coborau mereu spre văi sute de oameni. El era îmbrăcat în alb şi arăta ca un zeu. Păgânii rămaşi la pândă îi vedeau cum se strâng fără teamă în mijlocul aşezării. I-au lăsat să facă ce vor şi au plecat în goană să cheme întăriri. Călin avea timp suficient să le vorbească oamenilor. Cuvintele Lui sunau în mintea lor ca o muzică, îl ascultau vrăjiţi, fără să scoată nici o vorbă.

– Oamenii se tem de moarte, începu El. Moartea nu e sfârşitul existenţei, aşa cum o cred ei. Nu e doar trupul îngheţat pe care îl mănâncă viermii. Moartea nu e decât o trecere. Cine o face fără frică, îşi câştigă locul în cer. Se spune în învăţătura veche că nu ai voie să-ţi iei viaţa. Aşa este. Nu ai voie să iei ce nu poţi da. Mulţi însă au înţeles asta greşit. Se tem că după moarte nu vor mai fi. Nu vor exista aici, însă vor fi în altă parte, unde e mult mai bine. Iisus când a venit a spus că Pământul e o planetă a morţilor şi că toţi cei de aici sunt morţi. E greu de înţeles asta, **dar** e adevărat. Acum sosesc ucigaşi plătiţi care-Mi vor viaţa, dar ei nu Mi-o **Vor** lua, ci Mi**-o** vor da. Eu îi las, căci ştiu că, dintre toţi, ei doar pe Mine Mă vor.

Le-a mai vorbit câteva ceasuri, până când la marginea satului şi-a făcut apariţia hoarda de păgâni. Au intrat în sat şi i-au înconjurat. Nimeni n-a schiţat vreun gest de apărare. Comandantul a ieşit în faţă şi a strigat:

– Tu eşti Călin?

– Eu, spuse el simplu, aţintindu-l în ochi pe mustăcios. Acesta, deranjat de privirea Lui, a ridicat biciul să lovească. Prea târziu. Călin apucase o sabie şi Şi-a înfipt-o în piept. Îngenunchind, a luat o mână de pământ, a strâns-o cu toată forţa şi a pus-o pe inimă. Aşa a murit: zâmbind. Cu sacrificiul Său, amintea oamenilor cum mureau DACII, cei ce au sfinţit cu sângele lor acest pământ milenii de-a rândul.

Comandantul, cu braţul împietrit deasupra capului, privea încremenit. „Dacă o zecime din oamenii mei ar fi ca omul ăsta, aş stăpâni lumea".

– Luaţi câinele ăsta de aici şi omorâţi fiecare al zecelea sătean, fiindcă s-au răzvrătit şi mi-au ucis doi oameni.

După ce s-a îndepărtat vreo cincizeci de paşi, a oprit calul şi s-a întors

spre săteni. Era furios. „De unde atâta demnitate la ţăranii ăştia"? gândi el. Privea cum soldaţii lui înşirau oamenii pentru a-l omorî pe fiecare al zecelea, aşa cum le poruncise. Oamenii aşteptau muţi de groază, dar demni.

Deodată, cerul s-a întunecat. Soarele s-a ascuns după nori. Era ca în noaptea Babilonului.

De calul comandantului s-a apropiat un şarpe. În clipa următoare muşcătura lui a făcut calul să ţâşnească În două picioare şi călăreţul a căzut din şa rămânând însă cu un picior prins în scară. Un moment şi-a pierdut cunoştinţa.

S-a trezit în mâinile oamenilor din cetate. Soldaţii săi urmăreau scena de la cincisprezece paşi. Nimeni nu venea să-l ajute. La brâul unuia din săteni atârna un cuţit care în orice secundă putea să-i aducă sfârşitul. Omul a scos cuţitul. Comandantul era disperat. Dar nu, acesta s-a apropiat şi a tăiat cureaua care-i ţinea piciorul agăţat în scară. L-a fulgerat o durere ascuţită. În cădere îşi scrântise piciorul. O bătrână s-a apropiat de el şi cu mişcări sigure, i-a aşezat piciorul la loc.

– Fiule, acum eşti mai bine, dar calul ar trebui omorât, să nu se mai chinuie.

Comandantul era uimit. După tot răul făcut sătenilor să i se răspundă astfel? Nelegiuiţii lui stăteau şi priveau. Dacă ar fi fost omorât, n-ar fi suferit. Banii îi primiseră. Preoţii care îl plătiseră îl voiau pe Călin şi ei îl aveau acum. Restul hotăra el... S-a întors spre soldaţi:

– încălecaţi şi... să plecăm!

Avea doi soldaţi morţi. A ordonat să fie decapitat unul dintre ei şi să i se pună capul într-un sac. Oricum, nimeni nu-L cunoştea pe Călin.

Bătrânica s-a apropiat din nou şi i-a şoptit:

– Ţi s-a rupt cămaşa... Vezi semnul acesta de pe braţul tău? Ştii ce înseamnă?

– Este seninul soldaţilor de elită, femeie!

– Nu, fiule, este semnul ienicerilor. Tributul greu pe care îl dăm otomanilor. În fiecare an ne iau copii şi-i cresc în legea lor, împotriva învăţăturii drepte a neamului nostru. Eşti creştin şi fiu al dacilor, chiar dacă porţi haina asta.

– Nu, nu,... nu este adevărat!

Femeia a dat din cap şi lacrimi grele îi curgeau pe obrajii uscaţi de suferinţă.

Comandantul a părăsit ultimul cetatea, gândindu-se la tot ce se

întâmplase şi mai ales la ce a aflat de la bătrână. Oare era adevărat?...

Cerul s-a limpezit la fel de neaşteptat cum se întunecase. Soarele strălucea din nou.

Călin avea să fie înmormântat ca un creştin.

Dumnezeu călăuzea drumul credinţei.

CAPITOLUL 5 – Caracatiţele

Venise singură, într-o navă mică. Venise înadins mai devreme şi coborâse undeva departe de oraş. Şi-a ales un loc de unde printre crengile copacilor se vedeau munţii. Peisajul semăna cu cel de pe Pământ. Ar fi vrut tare mult să fie din nou acolo. Nici nu îndrăznea să se gândească la ce avea să urmeze peste puţin. Nu mai putea coborî pe Terra – acest lucru îi va fi confirmat în curând de cei mai puternici din Univers.

Privea crestele munţilor şi pădurile nesfârşite ale planetei Ordip. Nu cobora pentru prima dată pe planeta verde, în copilărie, când învăţa să piloteze, venise aici de nenumărate ori. Iaiga, Pemeus şi Ordip erau cele trei planete pe care le cunoştea aproape la fel de bine ca pe Orc. Toate patru se aflau în galaxia Nemea. Remus este conducătorul planetei Ordip şi e suficient să ştii asta, ca să-ţi închipui cu câtă grijă este păstrată viaţa aici.

Atât de tristă nu a fost niciodată. Părăsise Terra cu gândul de a determina suplimentarea ajutorului pentru salvarea planetei şi, când să se întoarcă, n-a mai avut cum să revină: trupul ei fusese distrus. Era singurul lucru pe care n-a putut să-l prevadă acolo, jos: posibilitatea ca, în lipsa ei, trupul să-i devină atât de vulnerabil. Faptul se petrecuse deja şi cunoştea foarte bine că timpul nu va fi întors pentru greşeala asta. Cei mari erau furioşi. Pentru astfel de erori, oricare altul ar fi fost readus la un nivel inferior al creierului şi trimis pe o planetă oarecare nedezvoltată. Crenos şi Remus n-ar fi dat pentru prima oară această pedeapsă. Erau necruţători şi nu cunoşteau mila. Doar Iisus proteja şi o lua mereu de la capăt pentru fiecare nefericit din Univers.

Faptul că era atât de respectată şi că nu avea să fie pedepsită nu-i aducea mângâierea. În acest fel, pedeapsa era mai mare pentru ea: să aibă în continuare locul său şi respectul celorlalţi chiar şi după greşeala săvârşită. Nici o clipă nu s-a gândit să se apere. Ar fi putut aminti în apărarea sa care îi fusese scopul plecării, dar n-avea s-o facă niciodată. În schimb, era pregătită să-i apere pe ceilalţi trei care veniseră cu ea cu acelaşi gând şi care, la rândul

lor, nu aveau cum să se mai întoarcă. Răul de pe Pământ le lovise trupurile lăsate fără control după plecare. Era conştientă că fără această greşeală nu s-ar fi întâmplat nimic.

Pe Ordip venise chemată de Remus. Odată cu ea aveau să sosească la întâlnire şi ceilalţi trei. Atât ştia. Când a sosit timpul, s-a urcat în navă şi a plecat.

Oraşul lui Remus nu era foarte mare şi se ridica la marginea unui lac.

În sala unde urmau să se întâlnească ea nu mai intrase până atunci.

Patrusprezece oameni aşteptau trişti în jurul unei mese. Patru locuri erau libere. „Templierii" – fu primul gând care o făcu să tresară. „Ce caută aici?" se întrebă. I-a privit pe fiecare în parte, pentru a-şi da seama cine sunt absenţii. Lipseau cei doi fii ai lui Remus şi încă doi din oamenii lui cei mai apropiaţi. Cei patrusprezece puteau lipsi de pe Pământ un timp, dacă era nevoie de ei la adunare. O absenţă de câteva ore va trece neobservată de nimeni acolo, jos.

În picioare aşteptau cei trei prieteni. După ce li se întâmplase, priveau cu alţi ochi realitatea. Ştiau că „fuga" lor, pentru că acum şi ei o vedeau ca pe o fugă, n-a făcut decât să influenţeze în rău evoluţia evenimentelor pe Pământ. Stăteau nemişcaţi. Erau trişti; în aceste clipe doar ea – care-i cunoscuse şi suferise atât de mult alături de ei – putea să le vadă durerea. Ca şi ea, se considerau singurii vinovaţi şi, dacă ar fi ştiut că le-ar fi acceptată dorinţa, şi-ar fi cerut imediat distrugerea. Ea însăşi s-ar fi distrus, dar asta era singura putere care nu-i fusese dată: să-şi ia singură pedeapsa pe care ar fi dorit-o. De fapt, nici un spirit evoluat nu-şi poate obţine distrugerea fără acordul lui Dezos, Crenos sau Iisus. Într-un colţ de Univers se află o planetă – maternitate. Aici, fiecare spirit are un geamăn al său, încremenit pe vecie. Fiecare informaţie ce se adună în original, fiecare experienţă, tot ce-l defineşte pe el în timp, este preluată pe loc de copie. Pentru a anula definitiv spiritul, trebuie distrusă în acelaşi moment şi copia. Ori, acest lucru nu este posibil, pentru că în jurul „maternităţii" se află demult scutul lui Iisus, dinainte ca primul gând de autodistrugere să se nască în Univers. Bariera acestuia nu poate fi trecută de nimeni, în maternitate, un singur spirit eliberat din întregul Univers nu are copie: Iisus. Orice spirit evoluat are puterea să se autodistrugă, dar, dacă o face, „inexistenţa" lui nu va fi nici măcar remarcată, deoarece copia apare instantaneu, identică originalului distrus. În locul ei apare o alta şi astfel nimic nu se schimbă.

În timp ce ea se gândea la aceste lucruri, în sală intrau Dezos, Crenos şi

Remus. Când şi-a văzut tatăl, a încremenit. Faptul că acesta nu a privit-o era deja o pedeapsă cumplită. Dezos şi Crenos s-au aşezat în capătul sălii. După ce şi Remus s-a aşezat, ceilalţi şi-au reluat locurile.

Cei trei conducători au fost primii care s-au opus coborârii pe Terra a unei noi misiuni, iar acum asistau la primul eşec al acesteia. Întoarcerea a patru din cei care se angajaseră în lupta pentru Pământ era un motiv serios de îngrijorare. Ştiau că Iisus nu va renunţa să caute salvarea măcar a unui om, chiar dacă nu ar mai rămâne cu nici unul dintre ei. Remus n-avea să-şi ierte niciodată greşeala distrugerii Terrei, deşi trecuse atâta vreme de atunci şi tot ce făcea acum era pentru el pedeapsa ce şi-o luase. Era furios şi, deşi nu lăsa să se vadă, toţi cei prezenţi o ştiau. Era furios pentru că acceptase să-şi lase oamenii cei mai apropiaţi să vină în misiune pe Pământ şi nu o făcuse el personal. Era pregătit să ia de la capăt refacerea planetei, dar nu înainte de a se face curăţenie. Dacă n-

ar fi fost hotărârea lui Iisus, totul s-ar fi schimbat foarte repede – doar El spera că efortul de milenii va fi încununat de succes în ultima clipă a acestui sfârşit de ciclu.

– Planeta aceasta, vorbi Remus, referindu-se la Terra, a fost aleasă să poarte cu ea zbaterea miliardelor de pedepsiţi. Pedeapsa a fost dată spre a fi dusă cu demnitate, dar oamenii au uitat asta şi au început să creadă că ce au ei acolo este viaţă adevărată. De mii de ani se adâncesc tot mai mult în această eroare. De neînţeles este că unii dintre cei care au cerut să coboare pentru o nouă încercare au făcut mai mult împotriva misiunii lor decât în folosul ei. Voi -îşi îndreptă privirea spre cei patrusprezece – încă trăiţi acolo şi nu sunteţi străini de vorbele mele. Puteţi să priviţi lumea cu ochi de pământean şi să faceţi ceva. Ştiţi cu toţii care era soarta Terrei, dar, dacă Domnul încearcă, îl vom ajuta.

Crenos s-a ridicat şi a început să-i vorbească fiicei sale, dar fără să o privească:

– Este bine ca orice om, de oriunde ar fi el, să nu uite că trebuie să-şi merite numele, iar cei ce vor să-i ajute pe alţii să se ajute înainte pe ei înşişi. Tu ai cerut să cobori şi, dacă aveai nevoie de ajutor, trebuia să-l ceri, pentru că l-ai fi primit. Dacă nu, trebuia să pieriţi cu toţii acolo. Pentru planeta asta s-au sacrificat sute de mii de oameni din întreg Universul şi până când vor ajunge să fie cum au fost va mai trece încă multă vreme. Ce au pierdut pentru a-i ajuta pe pământeni nimeni n-o să le poată da înapoi vreodată. Şi voi v-aţi întors de îndată ce lupta e grea? Că regretaţi toate astea, cui

foloseşte? Nimeni din neamul meu, nici măcar rebelii, nu şi-a părăsit o clipă prietenul cu care a plecat la luptă. Toţi ştiu că te-ai întors; te respectă la fel de mult, dar să nu speri că te vor mai iubi ca până acum. Este singura pedeapsă pe care ţi-o dă neamul tău.

Ceilalţi tăceau. Remus a vorbit din nou. Ce avea să spună era pentru Crenos, în apărarea fiicei acestuia.

– Misiunile pe Pământ sunt cele mai neobişnuite. Pentru cel care nu este de acolo, o intervenţie de greutatea şi importanţa celei de acum este extrem de dificilă şi aproape întotdeauna misiunea eşuează dacă apare ceva neprevăzut. Ce s-a întâmplat este o greşeală, dar plecarea de pe Pământ au hotărît-o înainte ca memoria să le fi revenit în totalitate. Mulţi au vrut să renunţe să mai ajute Terra. Ei au încercat doar să ceară un sprijin. Dacă ar fi avut memoria întreagă, nu ar fi făcut-o.

Remus era fără milă; pentru ce se întâmplase i-ar fi pedepsit pe toţi ai lui aflaţi în acele momente pe Pământ, dar voia acum să aducă în memoria fiecăruia motivele care determinaseră greşeala fiicei lui Crenos şi a celor trei prieteni cu care venise.

– Eu, continuă Remus, am condus multe misiuni pe Pământ de-a lungul istoriei acestuia. Majoritatea oamenilor ce veneau de pe alte planete, când s-au încarnat şi au avut de luptat cu pământenii, au dat greş. I-am pedepsit pe fiecare în parte, cu toate că ştiam care este preţul unei misiuni acolo. Oamenii mei L-au trădat pe Iisus, apoi nu o dată au coborât să-i întoarcă pe pământeni la credinţă, şi, oricât s-au zbătut, de multe ori au dat greş. Au semănat curaj în sufletele oamenilor, dar lor le-a fost teamă în faţa morţii. Ucenicii lor au murit demni, iar ei au fugit. Au uitat chiar şi credinţa, lăsându-se vrăjiţi de aur. O misiune de salvare a Terrei este cu atât mai grea cu cât acum, Pământul are cea mai slabă legătură cu Centrul, iar mesajele noastre pentru cei plecaţi aproape că nu există.

Dezos asculta totul fără să intervină. Revedea şi el odată cu Remus eşecurile misiunilor de pe Pământ. Cum datorită greşelilor câtorva trimişi omenirea a suferit secole de-a rândul şi s-a adâncit în beznă. Remus avea dreptate. Pământul era departe, dar ei mergeau acolo tocmai pentru a anula distanţa. Şi apoi ştia că stăpânul planetei Ordip nu ar spune acum toate astea dacă nu ar fi hotărât ca după ce totul se va termina să o ia de la capăt.

Remus continuă să le vorbească:

– Oamenii pe Pământ au început să vadă cum se înfăptuiesc cele proorocite demult, dar ei nu-şi dau seama că totul curge mai repede. Mulţi nu

cred că e chiar sfârşitul, dar unii au început să-şi deschidă sufletele. Mergeţi şi împliniţi-vă menirea! Misiunea voastră acolo trebuie dusă la bun sfârşit. Nu uitaţi că forţa „celorlalţi" este în creştere acum. Să nu vă lăsaţi înşelaţi.

Se îndreptă apoi spre cei patru aflaţi în picioare.

– Iar voi v-aţi încheiat misiunea. Veţi putea merge şi de acum înainte pe Terra, dar nu veţi mai fi încarnaţi.

* * *

Înainte să revină fiecare în trupul lui, templierii au primit un mesaj. Erau chemaţi să se adune în Munţii Sfinţi. Au sosit la locul întâlnirii îmbrăcaţi în hainele lor albe. Când se revedeau astfel, îşi aminteau de poporul de pe munte, de călăreţ şi darul lui pentru ei. Aveau, fiecare dintre cei optsprezece, o parte a semnului; 18 părţi care, unite, formau cheia. Ei n-ar fi putut intra decât toţi odată. Doar Iisus putea să facă totul singur. El luase din semn crucea, care era de ajuns pentru a deschide Poarta.

Templul era de partea cealaltă a muntelui, dar aici, unde la capătul unei pajişti largi se ridica dintr-o dată piatra muntelui, era o altă intrare.

Gândurile lor, ale fiecăruia înainte să sosească aici, erau umbrite de teama că unul dintre ei nu va veni. Nu puteau şti dacă semnalul îl primiseră toţi.

Trecuseră secole de când nu se mai întâlniseră pe Pământ şi, dacă unul singur nu-şi amintea totul, erau pierduţi. Când s-au văzut, inimile li s-au umplut de bucurie. Erau toţi. Reuşiseră! După atâtea sacrificii, fiecare parte a semnului lor avea să le întâlnească pe celelalte. Cel mai vârstnic s-a apropiat de fiecare şi, după ce l-a recunoscut, i-a luat semnul, unindu-l cu celelalte.

Când semnul era din nou un disc la fel cu cel ce căzuse pe masa Templului cu secole în urmă, templierul s-a îndreptat spre munte. În aceeaşi clipă, au simţit cu toţii o prezenţă străină. La câţiva paşi de ei stăteau „ceilalţi". Erau şase bărbaţi îmbrăcaţi diferit. Priveau calm şi nu arătau cu nimic că se tem de ceva sau că sunt surprinşi de întâlnirea aceasta neobişnuită.

Duşmanii cu care se luptau de veacuri le stăteau acum înainte, chiar în faţa Templului lor. „Cum au aflat?" era întrebarea care le trecea tuturor prin minte. „De ce au venit?". Nu se temeau, dar erau uimiţi peste măsură şi începeau să devină furioşi. Fiecare se gândea că cineva greşise sau poate chiar trădase. Era un lucru la care nu se aşteptaseră şi nu ştiau cum ar trebui

să procedeze.

– De ce vă e teamă? începu unul dintre cei şase. Era îmbrăcat în negru, avea faţa măslinie şi o privire greu de suportat.

– Suntem pe Pământ, continuă el, pentru că voi aţi lăsat loc şi pentru noi. Ştiţi foarte bine că, după Răstignire, locul nostru nu mai era aici. Am rămas totuşi, fiindcă voi ne-aţi lăsat să o facem. Nu suntem mai răi decât voi, iar răul nostru s-a născut în voi; n-am făcut altceva decât să-l împărţim oamenilor.

– Dar aţi ştiut, aţi ştiut care este Adevărul şi totuşi v- aţi continuat lupta. Noi am greşit, dar voi aţi îndrăznit să vă puneţi scut din numele lui Dumnezeu şi din umbra lui să distrugeţi omenirea. Aţi răstălmăcit învăţătura lui Iisus ca să puteţi stăpâni cu aurul pământului. Aţi ucis milioane de oameni, ca să puteţi exista.

– Nu noi i-am ucis, noi doar i-am ajutat să şi-o dorească. Fiecare a fost şi sărac şi bogat, şi bun şi rău, şi sfânt şi nemernic. Nimeni nu şi-a trăit vieţile doar în plăceri sau numai în sărăcie. Ce au dat – au luat în schimb, ce au cerut – au primit. Cine a fost dictator într-o viaţă, în cealaltă a fost un „schilod" nefericit, iar cine a trăit odată chinuit a avut tot ce şi-a dorit la următoarea venire. Câţi au fost în stare să iasă din jocul ăsta pentru că şi-au dorit?

– Aşa este, dar nu oamenii v-au cerut să le schimbaţi Dumnezeul, nu ei au inventat Inchiziţia şi nu ei au cerut războaiele. Voi nu v-aţi^ îndreptat spre cei fără Dumnezeu, ci i-aţi ucis când îl aveau în sufletele lor. Respectul uriaş pentru El l-aţi transformat în „frica de Dumnezeu". Aţi acoperit crucea din creierele oamenilor cu păienjenişul vostru. Spune-mi tu – se îndreptă spre unul dintre cei şase – biserica pe care o conduci ce este? Aduce ea în sufletul cuiva credinţa? Sau este o caracatiţă întunecată ca sufletele voastre?

– Oamenii nu vor să vadă adevărul, răspunse celălalt, şi ştii bine cât te-ai luptat să le deschizi ochii...

– Dacă nu vor, atunci de ce în plus aţi împărţit lumea în două? Când aţi simţit că dogma voastră nu mai poate încătuşa minţile, aţi făurit o altă caracatiţă, apoi o alta. Pe cei bogaţi i-aţi făcut sclavi ai banilor şi astfel caracatiţa verde s-a născut. Celor mulţi le-aţi dat un vis deşart; furând vorbe din Biblie, aţi inventat comunismul: caracatiţa roşie se năştea în cealaltă parte a lumii. I-aţi întins apoi tentaculele peste tot. Când oamenii au uitat de „frica de Dumnezeu", aveaţi pregătită deja soluţia. I-aţi făcut să se teamă unii de ceilalţi. I-aţi lăsat să înţeleagă că cele două caracatiţe se pot distruge

reciproc. I-aţi învăţat să-şi cumpere cu bani ce era al lor de la Dumnezeu. Decăderea sau mărirea, iubirea sau ura, speranţa sau disperarea i-aţi învăţat să le măsoare în bani. V-aţi închinat apoi în biserici pentru dăinuirea uneia sau alteia dintre cele două caracatiţe născute de voi. I-aţi convins că nu sunt altceva decât animale evoluate. I-aţi transformat în roboţi care gândesc, vorbesc sau visează după cum îi programaţi voi. Aţi dezvoltat o ştiinţă aberantă şi, când v-aţi dat seama că ea se îndreaptă spre nicăieri, aţi ascuns asta. I-aţi legat pe oameni prin mass-media şi acum îi dirijaţi ca pe nişte jucării. Cele trei caracatiţe care sunt încă puternice în mâinile voastre n-au să-şi mai suporte putreziciunea şi într-o zi vor muri.

– Poate vor muri, cum spui tu. Dar poate vor învinge...

– Ştii şi tu că a sosit vremea când nu veţi mai avea forţă, spuse templierul.

– Ne vom găsi forţa în erorile voastre, replică celălalt, întotdeauna aţi făcut greşeli, iar El v-a lăsat să le faceţi; apoi aţi venit să le plătiţi. Dacă n-am fi fost noi, voi n-aţi fi învăţat să luptaţi. Dacă nu v-ar fi durut dezbinarea, cum v-aţi mai fi dorit unirea?

În clipa aceea, locul unde se aflau s-a umplut de lumină. O siluetă cu un contur nedefinit cobora încet spre pământ. Când a atins solul, a început să prindă formă. În locul luminii a rămas drept, cu faţa spre ei, Iisus. Toţi cei care erau de faţă au înmărmurit. Le zâmbea cald şi parcă era mulţumit că până la urmă au reuşit să se adune toţi. A făcut câţiva paşi către ei şi a început să le vorbească:

– V-aţi îndeplinit misiunea până acum, dar totul a fost atât de greu, din cauza greşelilor voastre. N-aţi înţeles de la început care este calea. V-am dat duşmani cărora le-am lăsat puterea asupra Pământului, iar voi n-aţi ştiut să-i opriţi. I-am lăsat să se hrănească din necredinţa voastră, din greşelile şi din slăbiciunile voastre. Planeta este o ruină şi sunteţi vinovaţi de asta. Eraţi mai puternici decât ei, care au ştiut să fie uniţi. Voi nici măcar n-aţi încercat să fiţi împreună. Ei au fost mai demni şi mai curajoşi decât voi. Ce aţi făcut? Aţi aşteptat cu toţii mâna lui Dumnezeu. Odată cu voi, întreaga omenire s-a prosternat cu gândul că cineva va veni s-o mântuiască ştergându-i mereu aceleaşi păcate fără ca ea să facă nimic. Răul pe Pământ n-a fost făcut de duşmanii voştri. Voi aţi făcut totul; ei doar au călăuzit apoi lumea după erorile voastre. I-am adus aici, ca să vă vedeţi şi ca să le reproşaţi, dacă aveţi ceva de reproşat.

Iisus şi-a întors privirile spre cei şase care aşteptau liniştiţi. Templierii

se simţeau acum vinovaţi pentru slăbiciunea de care dăduseră dovadă începând să vorbească cu „ceilalţi". Era o pedeapsă. Au fost aduşi aici ca să vadă cât ar fi realizat ei dacă ar fi fost uniţi. Ei – care ştiau că fac binele – n-au avut atâta forţă măcar cât au avut cei şase în lupta lor.

În timp ce priveau trişti, lângă ei a apărut un bătrân. Umbla desculţ, sprijinindu-se într-un toiag. Hainele de pe ei, tăiate din pânză de sac, erau rupte peste tot şi cârpite cu stângăcie. După înfăţişare şi veşminte, era unul dintre aceia care umblă prin sate cerşind iarna, iar vara urcă la câte o stână şi munceşte pentru o bucată de pâine. Nu părea că ar înţelege ce vorbesc ei.

Discuţia se oprise când a apărut bătrânul, iar acum tăceau, aşteptându-l să treacă pe la fiecare. Acesta se apropia, cu mâna întinsă. În spate îi atârna o desagă goală, cârpită şi ea peste tot ca şi hainele. Când bătrânul s-a îndepărtat, Iisus le-a vorbit din nou:

– Lupta s-a încheiat; voi trebuia să găsiţi până acum răspunsul la întrebarea „Pentru ce toate astea?". Nu l-aţi aflat şi v-aţi lăsat păcăliţi. Tot timpul aţi avut nevoie de ajutorul meu... Acum vom intra cu toţii şi veţi afla de ce v-aţi luptat atâtea vieţi pe Pământ.

Templierii nu au înţeles ce a vrut să le spună ultima dată, dar n-au stat să se gândească. Erau trişti, fiindcă ştiau că are dreptate în tot ce spunea. Acum însă totul era neobişnuit. Iisus venise aici şi-i chemase şi pe cei şase – dacă unul singur dintre cei cu care se luptau de veacuri ar fi reuşit să pătrundă în Templu, planeta s-ar fi distrus. În afara lor, nimeni nu mai păşise până acum aici. Templul era cel mai important punct dintre cele trei centre energetice ale planetei. Dacă totul s-a sfârşit, înseamnă că avea să-i distrugă...

În timp ce întrebări fără răspuns le treceau prin minte, Iisus întinse mâna spre templierul cel mai vârstnic să ia discul. Templierii ştiau însă că El poate deschide poarta fără această cheie. Din nou priveau nedumeriţi. „De ce oare, vrea semnul?" „De ce nu o deschide singur?"

În clipa când templierul îi întinse discul lui Iisus, înainte ca acesta să-l atingă, o mână lovi braţul templierului şi discul se zdrobi de pământ înapoi în optsprezece bucăţi. Se aşternu o tăcere de mormânt. Templierii priveau înmărmuriţi, iar ceilalţi îşi pierduseră deodată calmul. Bătrânul se afla acum între Iisus şi templierii. Era trist şi nu scotea nici o vorbă. Iisus începu să râdă. Un râs diabolic care i-a făcut să se cutremure pe toţi cei adunaţi. L-au recunoscut imediat. Îl auzeau de fiecare dată când făceau o greşeală de neiertat. Încă nu se puteau dezmetici. Rebelul... luase chipul lui Iisus, le

vorbise cu vocea Acestuia. I-a chemat pe toţi aici: i-a certat, spunându-le numai adevăruri despre ce făcuseră până atunci, pentru ca mai apoi, folosindu-se de seninul lor, să pătrundă în Templu împreună cu cei şase. Nu îndrăzneau să se gândească ce ar fi însemnat asta. Îl ştiau pe Rebel capabil de orice, iar inteligenţa şi puterea lui o întreceau foarte puţini în Univers. Bătrânul aştepta tăcut. Nu-i privea. Rebelul, încă râzând, a făcut câţiva paşi înapoi şi a început să-i vorbească:

– Am vrut să-ţi arăt doar câtă credinţă au oamenii Tăi. Nu Te-au recunoscut nici atunci când Te-ai întors după ce ai fost răstignit, nu Te-au recunoscut nici acum. Erau gata să distrugă tot. Şi nu unul sau doi, ci toţi. Deşi îl privea cu respect pe Iisus, Rebelul râdea. A plecat apoi, făcând să se cutremure munţii de râsul lui.

Iisus s-a aplecat, a adunat bucăţile discului ce i se sfărâmase la picioare şi a trecut prin faţa celor optsprezece, dându-i fiecăruia partea lui. Gestul Său era o nouă palmă pentru templieri. După ce a împărţit semnul, s-a întors către cei şase:

– Veniţi şi voi, le spuse şi, fără să mai privească pe nimeni, se îndreptă spre peretele de piatră şi trecu prin el. Cei şase de-abia acum înţelegeau că bătrânul care îl oprise pe Rebel era Iisus. Au pornit cu toţii spre stâncă.

Au trecut prin piatră, ca şi cum nu ar fi fost decât aer acolo. Au ajuns în sala unde se întâlneau întotdeauna templierii. Pe masă era încrustat semnul lor. Cei şase ştiau că aici nu mai au nici o putere. Pe feţele lor se citea groaza şi, cu fiecare clipă ce trecea, suferinţa lor era mai mare.

– Am să vă las să plecaţi şi să vă sfârşiţi lucrarea, începu Iisus. O să vă amintiţi totul, dar n-o să puteţi face nimic altceva decât ce a fost prorocit pentru voi. Numărul vostru va triumfa şi apoi va pieri. Aţi vrut puterea pe cele şase continente, v-aţi adunat toţi şase şi v-aţi ales cele şase „unelte" cu care schingiuiţi omenirea: religia, politica, banii, armele, drogurile şi frica. Pe toate, voi le-aţi inventat. Iar tu, Caiafa, să nu uiţi că de la tine au plecat toate celelalte.

Pe măsură ce vorbea, Iisus se îmbrăca în lumină iar chipul îi devenea cel pe care l-l cunoşteau cu toţii.

– Tu ai îndrăznit cel mai mult, continuă El. Ţi-ai construit biserica pe locul unde s-a hotărât Răstignirea. Pentru îndrăzneala ta Eu n-am să te pedepsesc, dar am să-i las să o facă pe cei ce au crezut în vorbele tale secole de-a rândul. Mi-ai furat cuvintele, le-ai răstălmăcit cum ai vrut tu. Petru se află aici; priveşte-l în ochi şi spune-i că ţi-ai ridicat biserica pe osemintele lui

sau, dacă nu poţi s-o faci, spune omenirii că ai minţit. Spune-le că Eu în puţinul de credinţă din sufletul lui Petru Mi-am pus speranţa şi nu în palate de piatră ridicate pe cadavre. Spune-le că i-am învăţat să creadă în ei înşişi, nu să se-nchine la icoane şi statui. Spune-le că n-am lăsat nici o biserică, ci că le-am dărâmat şi mai spune-le că, atunci când am să Mă întorc, n-am să mai semăn, ci am să culeg. Priveşte-i – şi arătă cu mâna spre cei optsprezece – şi cere-le să te ierte că i-ai ucis mereu când au vrut să-şi mărturisească greşelile în faţa omenirii. De câte ori nu i-ai lăsat să vorbească, tot de atâtea pedeapsa ce li se cuvine va trece asupra ta.

Ai crezut că eşti Dumnezeu când ai văzut mulţimile la picioarele tale, dar n-ai spus niciodată că Dumnezeu nu are nevoie de laude. Ai înşelat oameni spunând că Eu le voi aduce iertarea păcatelor. I-ai învăţat că cei ce M-au urmat au aflat credinţa văzându-Mi minunile. Acum spune-le că Eu n-am făcut minuni; că doar le-am arătat ce poate face fiecare dintre ei, aşa cum arătaţi voi copiilor mici că pot scrie şi ei scriu pentru că vă cred. Spune-le că sărac cu duhul nu înseamnă să nu gândeşti. Şi că lumânările se aprind în sufletul fiecăruia, nu în altare, Dar, înainte de toate acestea, dezvăluie cum te cheamă, povesteşte-le cum foloseşti pentru politică banii adunaţi de la creduli, recunoaşte că binecuvîntezi cu mâna pe Biblie perversiunile sexuale, vorbeşte, căci acum îţi aminteşti cum ţi-ai cumpărat funcţia şi de câte ori. Spune-le oamenilor că ţi-e frică de moarte. Că numai morţii se îngroapă, pentru că ei sunt ai Pământului. Aminteşte-le că lui Avraam i-a fost cerut capul copilului său şi încă nu i s-a cerut mult...

Să le mai spui, Caiafa, că acum am venit să le iau tot, după cum am promis. Se întoarse apoi spre ceilalţi cinci care-şi ţineau capul plecat.

– Voi! minţi rătăcite, aţi crezut că puterea hoţiei şi a fărădelegii poate dura o veşnicie. Aţi împărţit lumea în stăpâni şi sclavi, aţi pus popoarele să se măcelărească, aţi făcut arme şi aţi semănat frica. Aţi inventat democraţia şi dictatura. Vă jucaţi de secole cu speranţele oamenilor.

Aţi crezut că puteţi deveni veşnici, lungindu-vă artificial viaţa acestor trupuri de pământ.

Eu v-am lăsat să vă folosiţi creierul mai mult decât pe oricine altcineva pe Pământ şi era destul ca să înţelegeţi unde este viaţa. Aţi văzut tot, dar că sunteţi morţi nu v-aţi dat seama. V-aţi jucat, inventând ideologii bolnave pe care apoi le-aţi aruncat săracilor să le înfăptuiască.

Cele trei caracatiţe, cea neagră a lui Caiafa, cea verde a banilor şi cea roşie a comunismului, vor mai sugruma încă minţile şi inimile oamenilor, dar

timpul vostru e măsurat. Acum veţi pleca, dar, când va veni ziua, să nu căutaţi milă.

Câţiva templieri tresăriră. Se aşteptau ca cei şase să nu mai fie lăsaţi pe Pământ. Nu au apucat să spună nimic. Iisus le-a cunoscut gândul şi a vorbit:

– îi las să plece. Pentru îndoiala voastră o fac. Când veţi avea credinţă, pe Pământ va coborî împărăţia lui Dumnezeu, dar până atunci mai este încă puţină vreme. Duceţi-vă, le porunci celor şase care nu mai semănau deloc cu cei ce veniseră nu cu mult în urmă, conduşi de Rebel.

Memoria faptelor trecute avea să-i apese cu fiecare zi tot mai tare. Dintre cei născuţi pe Terra, aceştia aveau creierul ajuns la nivelul cel mai înalt de dezvoltare şi revederea trecutului pentru ei era iadul.

Când cei şase au părăsit templul, Iisus Şi-a întors privirea spre prietenii săi. Pe chip I se vedea bucuria că-i are din nou pe toţi alături. Erau împreună tot timpul acolo sus, dar aici, pe Pământ, unde amintirile niciodată nu reveneau complete, întâlnirea tuturor în jurul unei mese şi mai ales în Templul lor, reprezenta ceva rar, la care visau de atâtea sute de ani.

– Când v-am adunat în jurul Meu, începu El să le vorbească, acum multe mii de ani, mintea voastră de atunci nu putea cuprinde tot ce aş fi vrut să vă spun. Nu eraţi cu nimic deasupra celor în mijlocul cărora trăiaţi, iar învăţătura pe care urma s-o răspândiţi am dat-o pentru oamenii acelui timp. Atunci n-aţi înţeles când v-am spus că nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi. Eu am ştiut de la început cine sunteţi, dar voi v-aţi amintit mult mai târziu. A fost dorinţa lui Remus ca fiii şi cei mai apropiaţi prieteni ai lui să coboare alături de Mine. Tot în vremea aceea v-am promis că Mă voi întoarce şi vă voi spune lucruri pe care nu trebuia încă să le aflaţi. Aţi învăţat de la Mine mai mult decât aţi fi putut-o face în mii de vieţi şi a trebuit să plătiţi pentru asta. V-am împins spre extreme atât cât aţi putut suporta, pentru ca apoi să vă las de unde v-am luat. Drumul l-aţi făcut apoi singuri şi aţi ajuns aici. Puteaţi să alegeţi extrema cealaltă; o cunoşteaţi la fel de bine şi în alegerea voastră nu v-a ajutat nimeni. Victoria Mea este că vă am pe toţi aici. Aş fi deschis Templul, chiar dacă lipsea unul sau mai mulţi dintre voi, dar fiind mai puţini, M-aş fi simţit învins.

Comitetul hotărâse de mult ca Terra să fie o planetă a pedepsiţilor şi, după ce Remus a pregătit-o pentru viaţă, au venit oameni din diferite colţuri ale Universului, însă ce s-a petrecut aici se întâmplă rar în Univers: oamenii şi-au pierdut demnitatea. În loc să evolueze, să-şi depăşească nivelul la care

au fost lăsaţi, ei au ajuns să creadă că ce le este dat aici, pe Pământ, este viaţă adevărată. Trimişii noştri au eşuat pe rând, şi, în câteva milenii, coborârea şi încarnarea pe Terra devenise lucrul cel mai greu de suportat. De la un moment dat, cei ce veneau în misiuni nu au mai avut voie să coboare cu propriul corp pentru că pe Pământ existau boli.

Când situaţia a devenit gravă s-a hotărât pentru Pământ un nou început.

Aproape totul a fost distrus: continente întregi s-au scufundat, lăsând să se ridice altele, virgine. Omul a început viaţa de la capăt, fără memoria civilizaţiei trecute. Dar istoria s-a repetat şi din nou a fost decisă distrugerea. Acum ne aflăm la sfârşitul celei de-a treia încercări. Noi am venit doar pentru a-i pregăti pe oameni să-şi poată traversa pedeapsa. Nu ca să le salvăm trupurile, ci sufletele. Trupuri noi se vor naşte din Pământ, atâtea câte vor fi necesare. Dar dintre spirite nu vor rămâne decât cele care au dovedit că merită. Dintre oamenii întrupaţi pe această planetă pentru a-i ajuta evoluţia, noi ne-am dobândit eliberarea aici, dar argumentul acesta nu mai atârnă mult în deciziile Comitetului. Voi aţi iubit cel mai mult oamenii şi pacea pe Pământ, dar, înainte să coborâţi pentru ultima dată, v-am văzut obosiţi şi întristaţi. Aţi dat tot ce aveaţi mai bun acestei planete, iar ea v-a răspuns cu ură, violenţă şi minciună. Ştiu că nu vă amintiţi încă. Dar, pentru că nu puteţi da mai mult, mi-aţi cerut să fac ceva pentru a salva măcar viaţa pe Terra. Nu oamenii şi nu pacea, ci viaţa. Mi-aţi spus că pădurile şi apele nu poartă vina decăderii oamenilor, iar, dacă la sfârşitul acestui ciclu mai poate fi salvat ceva, să începem cu ele.

În afara voastră, nu mai este nimeni care să dorească cruţarea unui singur om. Comitetul a hotărât că cei ce merită vor părăsi Terra, pentru a-şi continua evoluţia pe alte planete, iar ceilalţi vor fi distruşi, iar energia lor va intra în Pământ pentru a completa golurile pe care ei le-au cauzat, distrugând cu necugetare natura.

Misiunea noastră acum este să-i trezim pe cei ce merită, dar au ochii închişi. Terra este într-adevăr în pragul catastrofei. Cei pe care i-aţi văzut mai devreme aici nu vor mai avea puterea de până acum. Credinţa lor este clădită pe nisip. Noi vom fi APA care spală nisipul. V-aţi mirat când j-am lăsat să intre la Templu pe cei ce au distrus toată frumuseţea făurită de Dumnezeu pe Pământ. Pentru voi i-ara lăsat să intre şi apoi tot Eu i-am scos de aici. Am făcut-o şi pentru ei, iar ce aţi auzit atunci nu erau cuvintele Mele. Erau vorbele lor. I-am ajutat să se audă şi să îi doară. Caiafa şi-a vorbit sieşi, iar Eu

am fost Oglinda. Ceilalţi cinci au făcut la fel.

Noi suntem aici singura speranţă a omenirii de pe Terra. Suntem singurii care vor mai putea salva ceva.

I-aţi cunoscut pe toţi cei ce ajută acum Pământul alături de noi, dar schimbarea ne este dată nouă s-o înfăptuim, fiindcă este planeta noastră.

„Tratamentul" pentru „vindecarea" Terrei s-a încheiat, iar rezultatul îl aveţi sub ochii voştri. Acum am venit să operăm un corp bolnav care, chiar dacă va rămâne mult mai mic, va fi sănătos. Ne va durea pe toţi, dar altă cale nu mai există. Deşi atinsă de o suferinţă gravă, Terra nu este un apendice la care poţi renunţa cu uşurinţă.

Totul se va petrece de acum înainte în creier. Acolo este lupta noastră. Trebuie să distrugem pânzele de păianjen care au acoperit credinţa oamenilor.

Arma cu care vom lupta există dinaintea omenirii pe Pământ şi nu a dat greş niciodată, iar altă armă nu v-am dat. Vă va fi mai greu ca la început, iar acum nu mai aveţi voie să greşiţi. Pentru această treime de planetă ce poate fi salvată, voi va trebui să luptaţi cu toată forţa. Când nu veţi mai avea nimic al vostru, dar veţi vedea că pe Pământ încă se poate respira, veţi fi siguri că a meritat. Luându-vă cu Mine, v-am cerut totul şi doar când aţi înţeles ce am vrut şi aţi dat tot ce aveaţi, aţi aflat Adevărul.

Trebuie să-i faceţi pe oameni să înţeleagă că nimic din ce există nu poate fi proprietate; că omenirea este un singur popor în faţa lui Dumnezeu şi nu trebuie să existe graniţe şi nici oştiri. Popoarele trebuie să se ridice prin credinţa lor, fiecare naţiune să dea ce are mai bun, pentru a forma o conducere planetară unică, iar aceasta să încerce să scoată întreaga umanitate din criză; nu un popor să-şi găsească singur soluţii în defavoarea altuia. Cine nu va fi călăuzit de iubire nu va înţelege asta. Faceţi-i să înţeleagă cât mai curând pe cei ce conduc destinele popoarelor că Dumnezeu nu va veni să aducă pacea, ci războiul şi că salvarea se află în ei. Dacă vor încerca ei înşişi să se salveze, atunci va exista milă de la Dumnezeu. Dar, dacă vor continua astfel, praful şi pulberea se va alege de ei.

Învăţaţi-i să renunţe la orgoliile care-i fac să se creadă mai buni decât alţii, mai evoluaţi sau mai iubiţi de Dumnezeu.

Dacă oamenii vor începe să demonstreze că sunt înzestraţi cu raţiune şi se vor uni în efortul de a afla adevărul, vor înţelege că libertatea lor nu este îngrădită de graniţele unei ţări sau ale unei planete, iar preocupările lor de acum li se vor părea ridicole. Dacă vor accepta sfatul nostru, creierul lor se

va dezvolta rapid şi vor înţelege că sunt „cetăţeni" ai Universului şi nu animale evoluate. Aveţi grijă că şi cei şase care au fost mai devreme aici vor să desfiinţeze graniţele, dar vor să o facă ucigând credinţa oamenilor pentru a putea stăpâni mai bine. Armele lor ucid, ale noastre creează.

Convingeţi-i pe oameni să-şi distrugă arsenalele, căci, dacă nu o vor face, ele se vor întoarce împotriva lor.

Când semenii noştri nu vor mai suferi de foame şi frig, gândul lor va căuta altceva şi acesta este deja primul pas pe drumul spre Dumnezeu.

Oamenii de aici nu sunt singuri. Când vor întinde mâna şi vor cere ajutor, nu va mai fi loc de cei ce sunt acum gata să-l ofere. Şi vouă vi se pare că e mult până când pământenii îşi vor consuma energia căutându-şi prieteni în spaţiu, dar vă spun că nici nu vă puteţi închipui cât de puţin mai este până atunci.

Într-o lume călăuzită de Dumnezeu, fiecare om are locul lui. Nu există unul lipsit de importanţă sau cineva care să primească ceva nemeritat. Când oamenilor le va reveni memoria, odată cu ea le va reveni şi conştiinţa. Societatea lor nu va avea nevoie de poliţie, de vameşi, de soldaţi, de arme şi de bani. Savanţii de pe Pământ ştiu – Eu am avut grijă să afle – că ştiinţa pe care au dezvoltat-o este în impas. Convingeţi-i pe cei ce au înţeles asta să o spună şi popoarelor. Să mai spună că visul creat de ei a fost deşart. Oamenii vor înţelege şi vor căuta să sfârşească singuri această iluzie. Vă spun, în ziua în care o vor face, respectul întregului Univers se va îndrepta spre Terra, căci, unde faptele vorbesc şi zeii tac.

Forţa trecerii din moartea ce stăpâneşte Pământul în viaţă stă în credinţa fiecăruia, iar cheia salvării planetei se află în mâna celor ce astăzi se joacă de-a politica. Dacă pe ei îi convingeţi să-şi sacrifice jocul acesta distrugător înainte ca Dumnezeu să o facă, omenirea va trece neatinsă spre o nouă viaţă.

Învăţaţi-i pe oameni să nu se mai teamă de moarte. Amintiţi-le că vouă v-am spus să lăsaţi morţii să-şi îngroape morţii. Spuneţi-le că am vrut atunci să le arăt că numai din lipsa credinţei ei îşi lasă trupurile acolo de unde au venit, adică în pământ. Cimitirele lor sunt un memorial al necredinţei.

Să fiţi tot timpul atenţi cum încercaţi să le daţi oamenilor învăţătura noastră. Aţi fost ucişi şi batjocoriţi aproape de fiecare dată când aţi venit aici. V-au considerat nebuni, vrăjitori sau eretici. Acum vor dori să facă la fel.

Satana este creat de oameni; este Bestia care bântuie pe Pământ şi care vă va lovi din toate părţile. Oamenii suferă din cauza ei, dar voi veţi

suferi şi mai mult când veţi ajunge în mijlocul lor. Mulţi dintre ucenicii voştri, mai slabi sau mai puternici, poartă astăzi numele de „pacienţi" şi trăiesc legaţi cu lanţuri în spitalele de nebuni.

Dacă oamenii lui Caiafa vă vor lovi, să nu vă miraţi căci nu este prima dată când o fac. Sufletul lor e negru. Pentru voi au fost o piatră de încercare; aţi învăţat să fiţi luptători şi pentru că a existat Caiafa şi oamenii lui. Lăcaşurile construite de ei în numele Meu şi icoanele cu chipuri de zei să le lăsaţi, ca să le vadă şi să li se facă ruşine atunci când vor deschide ochii.

Ştiu că veţi strânge din nou turma de oi, iar dacă pentru asta oamenii vă vor ucide din nou, fiţi siguri că vom reuşi să luminăm chiar din mormânt sau din cenuşă. Ştiu că vă apasă trecutul vostru şi că, dacă Eu v-am iertat, voi n-o să vă iertaţi niciodată. Umbra trădării vă urmăreşte tot timpul, iar asta o veţi suporta mai uşor când veţi fi siguri că v-aţi reparat greşeala.

Să le mai spuneţi oamenilor că în Univers nimeni nu vrea să fie unic şi stăpân. Dumnezeu vrea ca orice om să ajungă până la El. Numai aşa vom putea folosi limba înţelegerii.

Arătaţi-le oamenilor că a face totul pentru celălalt este o lege a evoluţiei şi că Eu asta am vrut să le spun când am zis „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi".

Eu sunt ales să aduc Lumina, iar Lumina o văd cei ce au ochii deschişi. Dacă voi nu M-aţi văzut, cu atât mai greu le va fi lor să Mă vadă. Pentru asta am spus: „Fericiţi cei ce au văzut şi au crezut, dar şi mai fericiţi cei ce nu au văzut şi au crezut." Pentru primii, mântuirea avea să le fie dată fiindcă o meritau demult, dar cei din urmă şi-au cîştigat-o prin credinţă. Eu n-am venit pe Pământ să mântuiesc sfinţi. Pe sfinţi i-am trimis aici să-i înveţe pe oameni să creadă. De asta vă spun: când veţi câştiga de partea voastră un duşman, aţi făcut mai mult decât dacă aţi fi limpezii gândurile la o sută de prieteni.

Pe cei ce sunt puternici acum pe Pământ faceţi-i doar să vă asculte; restul îl voi face Eu prin vorbele şi ochii voştri. Sunt sigur că mulţi dintre cei ce vă vor auzi glasul vor înţelege şi se vor întoarce spre Lumină. Numai unde este lumină te poţi uita în oglindă. Să le spuneţi asta!

Să-i mai învăţaţi pe oameni să-şi vindece bolnavii cu dragoste. Bolile nu sunt ale unui om sau ale altuia; ele sunt ale tuturor, indiferent cine le poartă. Vina pentru dezechilibrul lor este a societăţii şi, acolo unde s-au îmbolnăvit, acolo să fie vindecaţi.

Voi sunteţi trimişi să scoateţi sabia Adevărului şi să tăiaţi cele trei caracatiţe. Sabia este Dragostea, Iubirea şi Credinţa şi nu există rău pe care

să nu-l poată distruge.

Amintiţi-le oamenilor că o singură pasăre ce se întoarce la cuib nu aduce primăvara. Să ştie câ singuri, aşteptându-L pe Dumnezeu şi rugându-se în faţa unei lumânări aprinse, nu vor face nimic pentru salvarea planetei. Spuneţi-le că forţa Binelui va creşte atunci când ei se vor uni, iar când vor vedea că timpul c scurt, să nu se teamă. Cei ce se vor speria de ce vor vedea se vor prăbuşi. Învăţaţi-i să aibă răbdare şi să nu se îndoiască. Aduceţi-vă aminte că voi pentru trădare aţi fost iertaţi, dar n- aţi fost iertaţi niciodată când v-aţi îndoit – să le spuneţi şi asta.

Omenirea îşi doreşte salvarea, dar acum dorinţa aceasta este născută din frica de moarte şi din disperare; disperarea că toate cele în care au crezut până acum sunt fum.

Celor ce-şi doresc VIAŢA noi le întindem o mână. Rămâne ca ei să hotărască...

Templierii ascultau ultimele cuvinte ale lui Iisus şi, când îşi aminteau că milioane de oameni li se roagă şi-i consideră sfinţi, se simţeau mici şi vinovaţi de această eroare. În acelaşi timp, faptul că erau acolo cu toţii, că nu lipsea nici unul şi că aveau şansa să dovedească Universului că-şi merită locul lângă Iisus, îi întărea şi le dădea aripi.

La fel ca prima dată, Ei îi răspândea printre oameni, dar acum ştiau că oamenii îi vor primi. Când a venit momentul despărţirii, templierii s-au închinat înaintea Lui şi apoi au părăsit Templul, urmându-şi Calea. Ştiau că de ei depinde existenţa unui viitor pentru Terra. Acum îşi doreau mai mult ca oricând să reuşească.

În timp ce coborau de pe munte, fiecare pe alt drum, simţeau cum, în urma lor, creştea pământul ce a fost ţara lui Remus. Ştiau că în venele lor curge sângele primului popor de pe Pământ.

CAPITOLUL 6 – Turma de oi

Fiecare templier apucase pe câte un drum, spre toate colţurile lumii. Aveau să fie despărţiţi numai un an. Vor cutreiera lumea, să vadă cu ochii lor ce a mai rămas din învăţătura lui Iisus pe Pământ. Îşi doreau din tot sufletul să reuşească: să mai găsească în oameni o fărâmă de credinţă.

Petru şi-a ales Rusia, o ţară în care, în urmă cu secole, flacăra credinţei

ardea în inimile oamenilor cu o intensitate rar întâlnită. După împărţirea bisericilor pe Pământ, aici a rămas un focar de credinţă. Nu ştia ce mai dăinuie acum din el. Văzuse cu ochii lui cum orice legătură cu trecutul a fost distrusă de comunism în doar câteva zeci de ani.

Mergea cu trenul. Se îndrepta spre compartimentul său, printre oameni înghesuiţi. Era probabil singurul care călătorea pentru prima dată; ceilalţi, după cum observa, erau familiarizaţi cu felul acesta de voiaj. Bagaje îndesate peste tot şi acoperite cu haine, pentru a părea mai puţine, miros de băutură şi de mâncăruri de tot felul, ţipete, cântece, certuri pentru locuri...

În compartimentul lui erau două perechi de tineri şi o femeie care le-ar fi putut fi mamă acestora. Tinerii, de cum s-au urcat, au început să zdrăngăne la o chitară şi să fredoneze frânturi din cântece de petrecere. Dacă ar fi ştiut să folosească instrumentul, poate n-ar fi deranjat atât. Dar acum, mai ales că erau şi bine băuţi, făceau o gălăgie înfiorătoare. După o jumătate de oră, cine era treaz în vagon, îşi dorea să nu se fi inventat instrumentul acela niciodată.

Aveau câteva ore bune până la frontieră şi puteau să se odihnească. Cei cu bani mai mulţi s-au repezit la vagonul restaurant, iar ceilalţi – marea majoritate – şi-au scos ce aveau prin bagaje şi au început ospăţul. Dacă multora le lipsea mâncarea, în schimb băutura era la discreţie.

Petru rămăsese în compartiment cu femeia în vârstă şi doi dintre tineri. Băiatul începuse să-şi piardă încet mâna sub fusta fetei care nu era preocupată decât de sticla de vodcă.

– Volodca, lasă-mă, te rog! Să terminăm mai întâi băuturica şi apoi mai vedem... Da? Hai, lasă-mă când îţi zic! Măcar stinge lumina, că nu suntem singuri.

– Şi ce dacă? răspunse băiatul, poticnindu-se la fiecare cuvânt. Cine ce-mi face? Nu mai e comunism, e democraţie. Facem ce vrem. Amorul liber – scrie peste tot. Suntem liberi, liberi... Îşi pierdu şirul vorbelor şi capul îi căzu pe pieptul aproape dezgolit al femeii.

– Fraţii noştri de peste ocean, zise el ridicându-şi capul după câteva clipe adresându-se unei adunări imaginare,...fraţii noştri, am spus bine că ne sunt fraţi, ne vor ajuta... ne vor ajuta! Se opri să sughiţă. Ne vor ajuta... că n-au încotro.

Începură să râdă amândoi.

– E democraţie... suntem liberi... asta e. N-a mai putut să continue. L-a apucat din nou sughiţul şi a adormit în braţele companioanei sale.

După câteva minute, tânăra l-a dat la o parte plictisită, sâcâită de

sforăitul acestuia.

– Şi ăsta se cheamă că e bărbat! Se uită apoi să vadă câtă băutură mai este în sticlă.

Petru răsfoia o carte legată în piele, o Evanghelie veche de cel puţin o sută cincizeci de ani. Voia să vadă dacă în cuvintele ei a mai rămas ceva adevărat din tot ce se întâmplase.

Lena, după ce-l mai studie câteva clipe, îi vorbi fără să se sinchisească de femeia în vârstă:

– Tataie, nu vrei să ne distrăm puţin? Avem încă trei ore până la graniţă. Ce zici?

– Fata mea... Începu Petru, ridicându-şi privirea spre ea.

– Aşa să-i spui fiică-tii! Eu sunt o femeie care... Ştii ceva?! îmi placi şi n-aş vrea să te las în pace noaptea asta. Ce citeşti acolo? E ceva de biserică? Vorbea mai corect şi mai sigur decât la început.

– Nu e despre biserică. Este istoria adevărată a unui om care şi-a dat viaţa ca să-i înveţe pe semenii săi. O carte despre credinţă... Voi L-aţi uitat pe Iisus.

– Ia te uită!... De ăsta îmi eşti? Mi-erai simpatic şi nu te mint când îţi zic asta, dar acum m-ai dezamăgit. Ţi-am zis „tataie" ca să te provoc, dar eşti mai rău ca popii ăia boşorogi. Mai lasă-mă cu Iisus al tău. Cum nu mai puteţi să faceţi ce trebuie, vă daţi cu biserica. Şi babele la fel – cum nu se mai uită nimeni la ele, gata, la biserică! Mi-e greaţă şi-apoi povestea asta a ta cu Iisus nici nu cred că este adevărată. Au inventat-o alţii ca tine ca să ia minţile oamenilor. Bine că acum e libertate. Nu te mai obligă nimeni să crezi în ceva.

Petru era trist, dar voia să o asculte până la capăt.

– Dacă a existat cu adevărat – cum spui tu – cine ştie ce era cu el... Lumea zice că umbla însoţit numai de bărbaţi. Poţi să ştii? Numai eu am văzut atâţia călugări care nici măcar nu sunt bărbaţi. De ce crezi că se duc la mănăstire? Eu sunt femeie şi mă folosesc de asta cât pot.

Îmi place dragostea şi nu mi-e ruşine s-o recunosc. Ce zici? Laşi cartea aia pentru mine? Hai, că trece timpul şi e păcat.

Când a văzut că Petru nu răspunde, a continuat, mai înverşunată ca înainte:

– Să nu-mi spui că eşti şi tu din ăia! Ce dracu', n-ai fost şi tu la şcoală?! înţeleg acum câteva sute de ani să mai fi crezut în d-astea. Dar azi... Darwin, sau cum îl cheamă, a explicat clar că ne tragem din maimuţă şi am ajuns oameni pentru că gândim. Numai un tâmpit poate să mai creadă altceva

după ce a aflat realitatea. Sau – ţi-am mai zis – dacă eşti din ăia... Hai, nu fi supărat, am glumit! Mai bine dai şi tu o vodcă şi mai vedem...

– Poate că ai dreptate, începu Petru. Poate că oamenii se trag din maimuţă, dar tu spui că au şi evoluat... Mă gândesc dacă nu cumva e invers.

– Perverşi, ăştia sunteţi voi, popii. L-a privit cu dispreţ şi a ieşit pe culoar.

– Domnule, s-a întors spre Petru femeia în vârstă care până atunci tăcuse, nu te întrista! Ăsta e tineretul, s-a smintit de tot. Comunismul e de vină. Le-a luat oamenilor credinţa şi i-a mânat ca pe vite. Acum, când le-au dat drumul, nu mai ştiu încotro să apuce. Eu nu ştiu ce căutaţi în Rusia, dar vă spun: nu mai ai ce să vezi. Oamenii s-au dezbinat, le-a intrat democraţia în cap; nu mai e loc pentru vizite.

– Nu mă duc să vizitez, femeie. Eu caut oameni. Nu se poate să nu găsesc. Eu nu-mi pierd niciodată speranţa.

– Oameni?... Femeia privea tristă în gol. Oare mai suntem oameni? a oftat ea. Eu am trei copii şi trăiesc dintr-o pensie. Nimeni nu mă ajută.

Femeia ar mai fi povestit din necazurile ei, dar a intrat vameşul.

– Vama rusă. Ce aveţi în bagaje, vă rog?!

Petru a prezentat actele şi o valiză mică. În ea se afla – pe lângă altele – şi o sumă de bani care a făcut să sticlească ochii vameşului.

– Văd că vrei să-ţi deschizi firmă în Rusia, făcu acesta complice. Cam mulţi bani! Nu cred că ăsta ţi-e tot bagajul. Am mai găsit eu din ăştia ca tine: declară două trei boarfe şi sunt ticsiţi cu droguri. Ridică-te!

Petru s-a sculat în picioare şi a simţit mâinile vameşului cum îi pipăiau hainele. Nu putea să-l oprească, dar, deodată, prin minte i-a trecut un gând:

– Prietene, ia te rog din banii aceştia şi lasă-mă cu Dumnezeu.

Vameşul încremenise. Suma oferită echivala cu trei salarii de ale lui. Şi-a întors privirea să vadă dacă nu-i mai observă cineva.

– Bagă-i în buzunarul meu, a şoptit el.

După ce a obţinut banii, a luat cu mâinile tremurând actele tuturor celor din compartiment şi le-a ştampilat fără să mai verifice nimic.

– Ai tu ceva gras ascuns pe undeva, vorbi el apoi, dar suntem oameni. Fiecare se descurcă cum poate. Părăsi compartimentul, rânjind fericit.

„Suntem oameni" repetă Petru în gând. „Doamne, Dumnezeule, ce a mai rămas din oameni!"

Aproape un an a colindat Rusia. A întâlnit mizerie şi sărăcie, suspiciune şi ură. A văzut lux şi extravaganţă, dar acestea erau doar pentru câţiva.

Odată, într-o piaţă unde se adunaseră mulţi oameni, a început să vorbească. L-au înjurat şi l-au fluierat. Unul mai bătrân, care a înţeles că nu e om rău, a venit la el şi i-a spus:

– Ce te chinui, măi creştinule? Lumea s-a adunat aici de foame. Ei protestează, că le e goală burta; nimeni nu mai crede în nimic. Zi-le ceva care să le potolească stomacul, să vezi cum te ascultă. Mâncare şi dezmăţ, atâta mai cer. Se înjură ziua în amiaza mare pe stradă şi te cutremuri când afli că au făcut-o pentru câteva ruble. Asta e, omule! Scrie în Carte că vine sfârşitul? Scrie... Asta e!

Petru era trist. Erau încă oameni buni, dar fără speranţă; nici cea mai mică dorinţă de a se salva... O turmă răzleţită, fără păstor.

Când a văzut destule ca să înţeleagă ce a mai rămas din ţara asta, s-a dus în munţi. Voia să stea singur, într-un colţ de natură. Acolo, şi-a îndreptat ruga spre Cer: „Doamne, eu sunt un păcătos şi nu-Ţi cer să mă ierţi, dar Te rog: fă-mă un pom. N-am să fac astfel rău nimănui şi am să fiu bucurie ochilor Tăi. Aş fi fericit măcar cu atât să-Ţi fiu de folos."

* * *

Ţara în care se afla Matei era ca un stup. Peste tot oameni care vindeau şi cumpărau. Un oraş în India este un complex mozaic de rase, naţii şi religii. Când eşti străin şi îl străbaţi, la tot pasul apare cineva care-ţi oferă cele mai năstruşnice lucruri:

– Omule, nu vrei să cumperi un „Budha" ieftin? Eşti american? Ia o „Kali". Uite câte braţe are! E din lemn veritabil. Hai, că scad preţul! Stai, nu pleca, că ne înţelegem! Poate vrei o femeie? Nu te sfii, se aranjează!

După cum se purta şi după îmbrăcăminte oricine vedea că nu este de acolo şi toţi încercau să obţină ceva de la el.

– Aş vrea... Începu el.

– Orice, domnul meu, orice!

– Vreau doar să-mi arăţi unde este un templu prin apropiere.

– Ce fel de templu, domnul meu? Cărui sfânt vrei să te rogi?

– Nu are importanţă! Arată-mi un templu unde merg mulţi oameni.

– Prea bine, prea bine, domnul meu. Călăuza lui Matei era mult prea amabilă cu un călător care nu-i cumpăra nimic.

În jurul lui se adunaseră mulţi oameni şi foarte mulţi copii. Fiecare împingea să fie mai aproape şi să-l atingă. S-au ţinut o bucată de drum după

el, dar, când vru să-i trimită înapoi, nu mai era nici unul. „Au văzut că vreau să rămân singur şi au plecat. Frumos din partea lor", gândi el.

În faţa templului stăteau câţiva cerşetori. Printre ei era un bătrân fără picioare. Pe faţa lui se citea o adâncă tristeţe. Matei l-a privit mai atent; ochii nefericitului nu implorau mila. Hainele de pe el erau nişte cârpe rupte, care de-abia se ţineau să nu cadă. S-a apropiat cu gândul să-i dea o monedă. Atunci a înţeles că micii lui prieteni îl lăsaseră fără bani în timp ce discuta cu vânzătorul de statuete. Nu era trist. Cerşetorul a înţeles fără vorbe ce se întâmplase. Îşi cunoştea compatrioţii, iar ce păţise Matei era un lucru obişnuit.

– De unde vii, frate? Eşti american? Cauţi un maestru să studiezi budhismul?

– Nu sunt american, dar de ce mă numeşti „frate"? Ştiu că doar creştinii îşi spun aşa. Eu sunt, într-adevăr, creştin.

Cerşetorul l-a privit cu căldură.

– Atunci, vino cu mine. Aici n-ai ce să vezi – sunt mulţi care vor să-ţi bage pe gât „credinţa" lor. Eu sunt sărac, dar o să te simţi mai bine la mine decât în templu. Mă cheamă Adil. Până acum un an eram înalt ca tine şi nu mă târâm pe jos. Lucram la calea ferată. Într-o zi, la o manevră, trenul mi-a tăiat picioarele.

Încet, încet, au ajuns la casa cerşetorului. Casă era prea mult spus. Un bordei pe jumătate îngropat în pământ, făcut din resturi de ambalaje şi cârpit cu lut, era locuinţa. Adil avea patru copii şi o soţie care stătea tot timpul acasă. El singur întreţinea şase suflete numai din cerşit. Hrana era pentru ei câte o lingură de orez, dar, cu toată sărăcia, femeia şi copiii se bucurau că au oaspeţi. Probabil că în ultimul timp nu mai intraseră în casa lor musafiri.

– Frate, începu Adil, după ce s-au aşezat cu toţii în jurul focului, spui că eşti creştin... Şi noi suntem, iar aici sunt mulţi ca noi. Nu-L avem decât pe Iisus şi nu în temple ca cel pe care l-ai văzut, ci în inimile noastre.

– Dar voi ar trebui să fiţi budhişti, spuse Matei.

– Budha al cui fiu este? întrebă Adil. Nu este oare tot al lui Dumnezeu?

Budha înseamnă mult pentru noi, dar tot Iisus l-a luat şi pe el în ceruri. Acum, budhismul nu mai este ce a fost demult. Lumea s-a umplut de speculanţi de tot felul. Se vând statuile lui Budha peste tot şi aproape nu e turist care să nu se iniţieze într-o săptămână pentru câţiva dolari. Fiecare „învăţat" şi-a făcut templul lui. Peste tot sunt numai minciuni şi iluzii vândute cu neruşinare unei mulţimi de creduli care nu duc grija zilei de mâine. „Dalai-

Lama" colindă lumea şi face politică. Măcar dacă ar fi un adevărat conducător, dar este o păpuşă care nici nu ştie poate cine o dirijează. Dacă te duci în piaţă, vei vedea că sunt oameni care-şi vând copiii pentru câteva măsuri de orez. Aici, dacă ai o fată e bine, dar, dacă ai mai multe, una e dăruită obligatoriu preotului şi, după ce împlineşte doisprezece ani, vândută ca prostituată.

De la noi au plecat şi Krişna şi Kali, dar asta a fost demult. Acum peste tot găseşti câte un Yogin care te pregăteşte cât de repede vrei pentru „trecerea în eternitate". Noi ştim adevărul despre ei, dar cei ce nu suferă de foame au minte puţină şi-i cred. Avem şi mulţi creştini adevăraţi; dacă Iisus S-ar întrupa aici, L-ar urma cu toată fiinţa lor şi ar muri cu toţii, înainte să-L lase pe mâna criminalilor. Dar să fie înfrânţi nu se va putea. N-or să poată să-i ucidă pe toţi. Şi-apoi, ei ne pot ucide trupul, dar credinţa niciodată. Cine are credinţă nu se poate lepăda de El, cum au făcut apostolii. Noi ştim că Biblia a fost schimbată şi aici mulţi au înţeles asta. Lui Matei i se opri un nod în gât.

– Dacă aş avea în faţa mea pe unul din cei doisprezece neghiobi şi laşi, cu mâinile mele l-aş sugruma.

Făcu o pauză, vrând parcă să continue cu mai multă forţă.

– Deci dacă l-ai avea în faţa ta, vorbi Matei, l-ai omorî.

– Nu l-aş omorî, spuse Adil rar şi cu multă tristeţe, pentru că s-ar duce la Iisus. Să-l omori nu e o pedeapsă, dar, dacă aş putea, l-aş pedepsi rău de tot.

Se uită la Matei şi, cu voce schimbată, îi spuse:

– Frate, te-am obosit cu vorbele mele, Dumnezeu să mă ierte! Te rog, intră sub pătura asta. Nouă nu ne trebuie, suntem obişnuiţi cu clima. Şi nu-ţi face griji, o să vedem mâine ce facem.

Matei adormi, privind la puţinul foc din vatră. De partea cealaltă a odăii patru copii şi o femeie se înghesuiau unul într-altul să se încălzească. Erau obişnuiţi, într-adevăr, să rabde.

– Uite, îi zise Adil dimineaţă, am aici 80 de rupii. I-am strâns din pensia mea, pentru zile negre. Ia-i, că ai nevoie de ei pentru drum. Ţara ta e departe şi nu poţi să pleci aşa. Pe mine o să mă ajute Dumnezeu.

Iacov intră în biserică, sperând să-l găsească pe preotul care îi fusese recomandat. Venise în Nigeria cu scopul „declarat" de a studia tradiţiile africane ancestrale; a fost îndrumat de un director al unei asociaţii umanitare. Preotul avea să-i fie gazdă şi ghid pe toată durata şederii. Avea

pentru el o scrisoare de recomandare din partea directorului. Bineînţeles că nu avea să se ocupe cu cercetarea tradiţiilor, dar, dacă ar fi trebuit să dea un nume la ce voia să facă el acolo, „eticheta" aceasta n-ar fi fost departe de adevăr.

Încă de la aeroport a observat mizeria în care trăiau negrii. Ştia deja din avion, de la un turist, la ce să se aştepte. Ţara era condusă de albi şi de banii celor bogaţi. Negrii erau împărţiţi în trei mari triburi aflate mereu în conflict. Ca de obicei, din asta trăgeau foloase albii.

În biserică erau mulţi credincioşi. De la intrare l-a izbit un puternic miros neplăcut. Fiind alb, i s-a făcut imediat loc să treacă. Orice alb aici era tratat ca un zeu.

Între preoţii îmbrăcaţi în alb şi credincioşi era montat un gărduleţ ornamental. De când a intrat, preoţii şi-au aţintit privirile asupra lui. Era bine îmbrăcat şi ţinuta lui impunea respect. Se gândeau cu teamă că este cineva trimis în control. Dar, de la Vatican nu putea să fie. De obicei aceştia anunţau, pentru a putea fi primiţi cum se cuvine; în plus, nu era nici interesul lor să-i găsească în neregulă. Putea fi altcineva care, văzând ceva necurat, să vorbească în alte părţi.

În timp ce slujba continua... „în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Spirit"... preotul cel mai mare se gândea agitat: „Mi-a zis mie un prieten că nici dracul nu mă scapă dacă vine cineva şi-şi bagă nasul mai atent în «bucătăria» mea".

Se putea totuşi ca Iacov să fie doar un turist, dar preotul nu ştia de ce, în prima clipă în care l-a văzut, i s-a părut ameninţător. Chiar îi trecuse un fior de gheaţă pe spate.

La împărtăşanie, fiecare negru trecea prin faţa mesei aflate în mijlocul bisericii. Într-un castron se aflau bucăţelele de pâine şi alături cupa cu vin. Fiecare îşi lua singur o bucăţică, făcea o plecăciune şi apoi pleca.

„Atâtea boli au negrii ăştia, că te poţi îmbolnăvi, de nu te mai faci bine niciodată" avea să i se explice mai târziu de ce preoţii evitau orice apropiere de enoriaşi.

După terminarea slujbei, Iacov a venit lângă preot şi l-a întrebat de cel pentru care primise recomandarea. „Norocul" său: era chiar cel ce oficiase slujba. Acesta era cel mai mare. Preotului i-a trecut încordarea abia când a văzut scrisoarea de recomandare a directorului. Deveni extrem de jovial.

– Dar cum să nu? Noi suntem aici pentru a ne ajuta unii pe alţii. Vă rog să aşteptaţi doar câteva clipe şi vom merge împreună. Ştiinţa şi religia sunt

mână în mână, nu? Veţi avea tot sprijinul meu pentru ce vă propuneţi să studiaţi în această ţară.

Ieşirea, ca în fiecare loc de acest fel, nu era lipsită de cerşetori. Dorind să lase unuia o monedă, a fost oprit:

– Nu-i daţi nimic. O să se ţină pe urmă numai după dumneavoastră.

S-a întors apoi spre negru şi l-a certat pe limba lui. Cerşetorul, speriat, a fugit imediat.

– Ăstora numai cu bâta le vii de hac. Nu sunt în stare să muncească, dar vin la întins mâna.

Casa gazdei arăta ca un palat. Uşa le-a fost deschisă imediat şi fură întâmpinaţi de plecăciunile până în pământ ale servitorilor negri.

– Poftiţi la umbră. Sunt 46 de grade astăzi.

După ce s-au aşezat, preotul a spus ceva pe limba băştinaşilor şi doi negri au sărit imediat de la locurile lor cu evantaie mari, pentru a-i proteja de căldură.

– Frate, începu Iacov folosind un cuvânt plăcut preotului, pot să mă spăl undeva?

– Cum să nu? îţi trimit să te ajute şi femeile pe care le ţin pentru asta.

– Nu e nevoie, mă spăl singur.

– A, nu se poate! Şi aşa sunt prea leneşe.

A fost invitat apoi la masă. Erau de toate şi, după cum se mânca aici, n-ai fi putut bănui că există cineva în ţinut care suferă de foame. După ce au terminat de mâncat, oasele şi celelalte resturi au fost aruncate la gunoi.

Seara, în timp ce stătea singur pe terasă, a observat o siluetă strecurându-se spre locul unde erau strânse gunoaiele. Vrând să vadă ce se întâmplă, a luat-o într-acolo. O negresă în vârstă culegea resturile de oase. Când l-a văzut, s-a lăsat neputincioasă în genunchi şi a început să plângă:

– Vă rog să nu spuneţi părintelui că m-aţi văzut. O să mă prigonească. Am doi copii. Pentru ei adun oasele; le toc şi le amestec cu grâu. Noi tot ce avem dăm bisericii. Dacă află ce am făcut, mă va vinde unui traficant de sclavi, fără să afle nimeni. La fel s-a întâmplat şi cu bărbatul meu. Vă rog, domnule, nu mă spuneţi. Am să fac tot ce-mi cereţi.

Iacov a ridicat femeia şi a sărutat-o pe frunte, apoi a plecat. Şi-a strâns bagajul şi în miezul nopţii a părăsit acel cuib de diavoli.

* * *

Soarele trecuse de mult de cealaltă parte a Pământului. Luna şi stelele străluceau, încercând parcă să alunge întunericul. Era la fel de cald ca ziua, dar aici, de unde se auzea plânsul femeii, te cuprindea frigul. Un frig ce-ţi îngheţa inima. De jur împrejur, morminte. Era cimitirul jertfelor războiului din Vietnam. Andrei se oprise în spatele femeii, dar aceasta nu-l auzea. Stătea îngenunchiată lângă marmura rece şi părul alb îi era răsfirat pe numele soldatului mort pentru „onoarea patriei". Trecuseră atâţia ani de la terminarea războiului, dar timpul nu stinsese durerea acestei femei. La un moment dat, simţind că lângă ea se află cineva, a ridicat capul. Plângea fără lacrimi; în ochi i se citea o adâncă suferinţă. Nu îi era teamă, deşi se aştepta să fie atacată – judecând după cuvintele pe care le-a spus:

– N-am bani, dacă vrei să mă jefuieşti. N-am nici bijuterii, vorbi ea strângându-şi haina la piept.

Neprimind nici un răspuns, femeia şi-a întors faţa către cel de lângă ea. O privea un tânăr cu chip blând.

– Ce faci aici, femeie? De ce nu te duci acasă? S-a făcut târziu.

– De ce mă întrebi, tinere? Cine eşti?... Aici este îngropat soţul meu. A murit în război. Au trecut mulţi ani de atunci...

– Povesteşte-mi, te rog, vreau să ştiu.

– Eu stau aici şi sper că într-o zi se va deschide mormântul şi mă va lua cu el. Era atât de bun... mai este şi acum, pentru că pentru mine n-a murit. Dumnezeu este milostiv şi i-a iertat păcatele, dar poate că eu nu merit să fim împreună. Aştept cu nerăbdare ziua aceea, ştiu că odată va veni. La început, toţi ne-am lăsat amăgiţi de „dreptatea" aşa-zisului război al „onoarei", dar acum ştiu că a fost o dezonoare şi o ruşine pentru naţiunea noastră. După terminarea lui, acest cimitir, monument al prostiei şi ticăloşiei politice, a fost vizitat de toate personalităţile ţării. Acum nimeni nu-şi mai aminteşte de asta. Doar câteva rude mai vin din când în când. Cui au folosit crimele făcute atunci? Soţul meu era tânăr când a fost înrolat şi, înainte de plecare, şi-a luat învoire şi ne-am căsătorit. N-am stat împreună nici în noaptea nunţii. În numele cărei dreptăţi a ucis el oameni şi a fost ucis? Cine e vinovat că tinerii aceia au devenit nişte fiare, cum am văzut mai apoi la televizor? Ce s-a spus că s-a întâmplat acolo e adevărat, dar cine a declanşat toate astea? Am primit în numele lui o medalie „post-mortem", dar am aruncat-o în faţa Casei Albe. Pentru asta am fost internată doi ani într-un ospiciu. Acum nu îmi mai face nimeni nimic. Am o pensie de urmaş, dar o dau unei grădiniţe de copii handicapaţi; sper ca acolo să folosească la ceva.

Te văd om bun, dar eşti tânăr. Spune-mi, dacă poţi, cui foloseşte tot circul ăsta cu naţiunea cea mai... şi cea mai... dintre toate? Peste tot ni se arată cât suntem de puternici; ni se spune mereu că ceilalţi ne sunt inferiori. Ne facem că-i ajutăm şi pe alţii, dar eu cred că se încurcă şi mai mult lucrurile şi că intenţionat se procedează aşa. Totul e pierdut. Vorbim de Dumnezeu ca de un capital al nostru. Chiar şi pe bani ne-am scris să nu uităm cât de mult credem în El. Preotul, când vorbeşte de păcate şi de iertare, nu crede. Acum nu mai vreau să aud de biserică.

Priveşte tinerii pe stradă. Sunt tot mai degradaţi. Drogurile sunt un bici pe spinarea omenirii. Când îl vezi la televizor pe cel care vorbeşte despre asta, înţelegi că el e capul răspândirii lor. Tinerii nu mai au nici o speranţă. Beau, se droghează şi când nu le mai ajung banii pentru o nouă doză, fură sau omoară. Nu-i deprinde cineva anume la acestea. Au cu toţii televizor; filmele îi învaţă cum se face răul şi le inventează motive să-l facă; pentru tot mai multe mârşăvii există explicaţii şi „creştineasca" înţelegere.

Vorbim de iubire şi egalitate în faţa lui Dumnezeu, dar bogaţii sunt bogaţi şi în ţara asta puternică şi liberă mulţi trăiesc în cutii de carton.

– Dar, femeie, oamenii aceştia săraci nu pot face nimic dacă se unesc?

– Unire? Un cuvânt frumos, nimic altceva. Cunosc o femeie căreia i s-a ipotecat tot ce avea. Când n-a mai avut bani, i s-a luat şi casa. Acum trăieşte într-un loc unde se aruncă gunoiul. Am vrut s-o iau la mine, dar nu mai vrea să vadă oameni. Îi duc mâncare cu sacoşa asta şi de-abia o acceptă. Are o păpuşă mică, atârnată de capacul containerului în care stă. Nu ţine la nimic, în afara acestei păpuşi. Administraţia oraşului a gonit-o şi de acolo, de mai multe ori, dar n-a plecat. Nici nu are unde să se ducă.

Lumea este o mizerie, o mare mizerie, şi odată Domnul va veni să o distrugă şi să facă dreptate.

Femeia şi-a ridicat privirea. Andrei nu mai era acolo. „Poate am avut halucinaţii sau... oare..." S-a ridicat cu greu şi s-a îndreptat spre ieşirea cimitirului. Stelele străluceau şi parcă vorbeau. El va veni, va veni!

***

Călare pe spatele cămilei, Iosif se simţea ca la început. Soarele şi furtuna de nisip nu-l deranjau mai mult decât pe oricare băştinaş. Chiar şi ghidul pe care-l găsise într-o mare piaţă din capitala Siriei era surprins. Cum putea suporta astfel de condiţii un om neobişnuit cu clima şi viaţa oamenilor

din deşert? Era şi el curios să afle ce este cu turistul acesta, dar, ca orice călăuză adevărată, nu punea întrebări şi nu răspundea decât strict cât să dea explicaţiile necesare. Dacă era bine plătit, era un executant desăvârşit. Iosif, de cum l-a zărit în piaţă, i-a spus că are nevoie de o cămilă şi de o călăuză.

– Unde vreţi să mergeţi?

– Asta hotărăşti tu, i-a spus Iosif. Eu vreau doar un loc unde sunt creştini.

Arabul s-a speriat la început, dar, când a văzut banii, a tăcut şi au plecat la drum. Ţinta lor era o oază; pe drum Iosif îşi aminti cum s-a schimbat chipul călăuzei când a văzut banii.

Au trecut prin câteva aşezări. Cei mai mulţi o duceau greu. Femeile au statutul de fiinţe inferioare. Practic sunt sclave ale bărbaţilor, iar aceştia se gândesc doar cum să se războiască sau să facă mătănii în faţa geamiilor.

„Dacă nu-i dădeam atâţia bani, gândea Iosif, călăuza m-ar fi trădat. Omenirea este într-adevăr în pragul sinuciderii". Şi-l amintea pe Domnul cu câtă convingere vorbea în faţa Comitetului când se punea problema unei noi şanse pentru Terra. Adâncit în gânduri, Iosif n-a observat că se apropiau doi călăreţi. Vorbeau în arabă, dar a înţeles. Când au ajuns lângă el, le-a spus ce vrea şi cei doi l-au privit cu neîncredere. Apoi s-au arătat de acord să-l ia cu ei. Călăuza urma să facă drumul înapoi.

Spre seară au ajuns la o aşezare şi, fără prea mult protocol, au intrat într-o casă de piatră şi au coborât în subsolul acesteia. Au străbătut o mulţime de culoare. Într-o sală mare erau adunate vreo sută de persoane, bărbaţi, femei şi copii. Fiecare purta la gât câte o cruciuliţă de lemn.

– Ce te aduce la noi, străine? a întrebat un bărbat; părea să fie conducătorul.

– Sunt creştin, fraţilor, şi caut aici roadele seminţei sădite de Domnul nostru Iisus. Am umblat mult. Cuvântul „creştin" îi sperie pe toţi. Mi-au trebuit bani mulţi pentru a găsi omul care să mă aducă aici. Am venit să văd dacă în colţul acesta de lume mai sunt oameni cu credinţa mea.

Cuvintele templierului au şters şi ultima suspiciune din minţile celor prezenţi.

– în ţara noastră, ca în toate ţările arabe, este o sinucidere să spui că eşti creştin. Mulţi dintre ai noştri au pierit. Dacă ne ascundem, asta nu înseamnă că nu suntem o forţă. E greu să-i faci pe oameni, orice religie ar avea, să creadă că există un singur Dumnezeu, că Mohamed şi Ali au fost trimişi ai aceluiaşi Dumnezeu.

Conducătorul se opri şi după o pauză continuă:

– Ascult-o pe această fetiţă şi arătă spre un copil cam de şapte anişori care-i strângea braţul, parcă cerându-i voie să spună ceva.

– Iisus este aici. Simt asta. Oaspetelui nostru tot Domnul i-a călăuzit drumul, a spus copila care nu se deosebea cu nimic de ceilalţi copii, doar că vorbea o dată la câteva luni.

Toţi cei adunaţi priveau acum cu respect la musafirul lor şi nu ştiau ce trebuie să facă. Au îngenunchiat pe rând.

– Doamne, Tu eşti?

Iosif încremeni o clipă, dar, când şi-a dat seama ce se întâmplă, le-a vorbit repede:

– Nu pronunţaţi numele Domnului în faţa oricui. Nu eu sunt Alesul, dar vă asigur că El va veni şi la voi.

– Aici n-au mai intrat oameni ca tine. Te rugăm să te simţi ca acasă.

– Dacă sunt în mijlocul unor oameni cu credinţă adevărată, sunt acasă.

– Noi avem învăţătura şi când Iisus va veni, va judeca drept.

Iosif era fericit. „De ce oare credinţa adevărată o găsea întotdeauna la cei prigoniţi şi constrânşi să trăiască pe ascuns?" Cu gândul acesta a plecat după trei zile în căutare de alte oaze de credinţă. Simţea că încet, încet, turma de oi se adună.

* * *

Levi privea o vitrină cu flori. Admira jocul culorilor. Olandezii erau recunoscuţi în măiestria de a încânta ochiul cu acest dar al naturii. Se lăsase furat de frumuseţea florilor, când o voce l-a scos din visare.

– Vreţi să ne puneţi trei întrebări pe teme din Biblie? Noi o să vă răspundem.

Levi şi-a întors privirea spre locul de unde venea vocea. Erau doi tineri îmbrăcaţi bine, fiecare purtând semnul crucii pe reverul hainei. În mână aveau câte o Biblie.

Nu era plăcut modul cum îl întrebaseră, deşi vorbeau politicos. Aveau ceva de oameni care lucrează într-o fabrică, fac totul în serios şi la normă.

– Am să vă întreb, spuse el, să văd dacă îmi puteţi răspunde.

– Cum să nu? Călăuzim spre Dumnezeu pe orice om care apelează la serviciul nostru.

Levi se simţi de parcă primise un pumn în faţă. Doi indivizi şi-au deschis

serviciul de călăuzit lumea spre Dumnezeu, iar el trebuia să-i suporte. Fără să trădeze impresia proastă pe care i- o lăsaseră, le zise:

– Dacă-i aşa, eu vă cred. Spuneţi-mi când va veni Domnul pe Pământ.

– Domnul, după cum spune şi Papa – conducătorul bisericii noastre – va veni în anul 2000 şi va mântui pe toţi cei care cred în Dânsul.

– Şi cu musulmanii, cu budhiştii... Cu ei ce facem?

– Pe ei Domnul nostru nu-i va mântui, pentru că se închină lui Alah sau lui Budha şi au altă credinţă.

– Să înţeleg că sunt mai mulţi Dumnezei? Eu cui să mă închin?

– La cel al nostru, spuse unul dintre cei doi care se simţea puţin stingherit de întrebare. La al nostru, fiindcă tu nu faci parte din rasa lor.

Cei doi încercau să pună capăt discuţiei şi să se depărteze de acest străin ciudat.

– Te rugăm să iei cruciuliţa asta. Vine de la Ierusalim şi a fost sfinţită la Vatican... Dacă vrei să dai ceva pentru biserica noastră, pot trece numele tău...

Le vi îi întrerupse cu un gest scurt.

– Ceva bani aş da amărâtului ăstuia care cerşeşte la doi paşi de noi.

– Pe el îl ajută biserica.

– Se vede, spuse Levi şi a pus o monedă cerşetorului, în acel moment i-au ajuns la urechi nişte acorduri muzicale. Doamne, cât de frumos sunau! înainte să se îndrepte spre locul de unde venea muzica, se întoarse spre cei doi:

– Cine cântă muzica asta face mai mult bine omenirii decât toată biserica voastră.

Fără să le aştepte răspunsul, se îndreptă spre centrul pieţei. Imaginea pe care a văzut-o era frumoasă şi tristă în acelaşi timp. Opt tineri îmbrăcaţi în costume ciudate cântau şi dansau. Un dans alegoric şi o muzică care doare şi bucură în egală măsură. Erau bolivieni şi purtau cu ei mesajul unui colţ de lume atât de greu încercat. Pe oamenii aceştia s-au făcut cele mai diabolice experimente. Dictatura şi războiul au fost încercate pe spatele poporului ce-şi aveau acum reprezentanţii în faţa lui Levi. Oamenii ăştia trăiau din cântatul pe stradă. Duceau cu ei strigătul neamului lor, strigăt născut undeva în vechimea istoriei şi care păstra mai bine mesajul acelui început decât „cultura" ce se vinde astăzi pe Pământ.

În timp ce-i privea, cei doi care veniseră să-i arate mai devreme „calea lui Dumnezeu" s-au îndreptat spre nişte poliţişti, au arătat spre cântăreţi şi le-

au dat ceva, iar peste nici un minut, poliţiştii întrerupeau spectacolul.

– Hai, strângeţi-vă bagajele şi dispăreţi de aici! Mai mergeţi şi în ţara voastră să cerşiţi. Avem destui ca voi aici.

Tinerii s-au oprit nedumeriţi şi s-au întristat. Cum să spună oamenilor ce au de spus? Oare muzica face rău cuiva? Deranjează? Nu furaseră nici măcar un ac. Dar s-au supus şi au început să-şi strângă instrumentele, în timp ce poliţiştii îi supravegheau. Levi a scos cea mai mare bancnotă pe care o avea şi s-a îndreptat către cutia în care trecătorii le aruncau bani. Fără să spună un cuvânt, a pus bancnota în cutie. Apoi s-a dus la cei doi îmbrăcaţi bine. Erau mulţumiţi de fapta făcută; pc chipurile lor se citea nevinovăţia. Le-a smuls cruciuliţele de la rever şi le-a spus:

– Voi nu aveţi voie să purtaţi semnul acesta, fiindcă îl murdăriţi. Nemernicilor!...

Cei doi erau surprinşi şi speriaţi. Privirea lui Levi i-a făcut să se îndepărteze imediat din acel loc, dar au mai avut timp să audă ultimele cuvinte ale templierului:

– Rugaţi-vă satanei să vă ierte!...

* * *

Trecuse un an de când templierii s-au despărţit de Iisus. Era momentul ultimei întâlniri, la care se va hotărî dacă oamenii de pe Terra merită să fie ajutaţi în continuare. Ştiau că la întâlnire alături de Iisus participau Dezos, Crenos şi Remus. Prezentarea faptelor trebuia făcută cât mai exact şi mai concis. La momentul stabilit s-au adunat toţi optsprezece acolo unde se despărţiseră în urmă cu un an. Pe chipurile lor se citeau oboseală, dezamăgire, tristete, dar şi o licărire de speranţă. S-au îndreptat spre Templu. Înainte de a ajunge, şi-au pus hainele cu care apăreau de fiecare dată în faţa Domnului.

Dar ceva nu era în ordine. Cu cât se apropiau, auzeau tot mai clar voci venind din direcţia Templului. Dar mai ştiau că acesta este protejat şi că nimeni, niciodată nu avea acces aici. Ce putea fi? S-au decis să o ia pe alt drum, dar în faţa lor a apărut Iisus.

– Bine aţi venit, fraţilor! se auzi vocea Lui blândă. S-a apropiat şi i-a sărutat pe frunte. Ştiam că veţi fi surprinşi şi de aceea v-am întâmpinat. Veniţi!

Mergea în faţa lor, fără să vorbească. În junii Templului erau construite

multe case. Oamenii pe lângă care treceau se opreau şi se închinau în faţa lor, apoi îşi continuau munca; erau îmbrăcaţi în haine albe şi aveau chipul luminat.

Ajungând, stânca s-a dat la o parte. Oaspeţii din Comitet abia sosiseră -acum se adaptau după trecerea prin Tunelul Timpului. Un lucru era însă sigur: nu erau furioşi, constatare care le-a scăzut încordarea.

Iisus, Dezos, Crenos şi Remus ascultau cu atenţie cuvântul fiecărui templier. Din când în când, Remus se încrunta la auzul nemerniciilor întâlnite de fraţii şi fiii lui. Când fiecare şi-a terminat raportul, s-a aşternut liniştea. Se auzeau doar făcliile arzând. Unul dintre templieri s-a apropiat de Domnul şi I-a spus:

– Doamne, ştiu că o să-Ţi provoc o imensă durere şi-mi asum riscul de a fi pedepsit dacă am greşit. Mi-am permis să intru în împărăţia Reginei Sânzienelor, de unde ţi-am adus o crenguţă de brad. Cu timpul se va usca, dar, fiind din locul pe care l-am străbătut împreună, în inimile noastre va rămâne veşnic vie. Îmi permit să afirm că Regina a fost şi va fi mereu demnă.

Iisus a primit darul şi a privit spre Crenos. Acum era rândul acestuia să fie încruntat. În schimb, ochii lui Dezos zâmbeau când privi spre Remus:

– Nimeni nu poate fi ca Domnul, dar fiul tău ţi-a dat o lecţie de onoare, demnitate şi credinţă.

Atmosfera s-a destins puţin. Toţi aşteptau cuvântul Domnului. Înainte de a vorbi, Iisus Şi-a privit prietenii, apoi a început:

– Fraţilor, cu toate eşecurile, misiunea a fost îndeplinită. România va fi centrul spiritual al planetei. Ce nu au reuşit politica, banii şi religia, vom reuşi noi. În anul în care aţi lipsit, cei care au meritat să stea lângă Mine, au sosit. Aţi observat că s-au construit case după specificul ţărilor din care vor veni ucenicii voştri. Aici vom arăta întregii omeniri că se poate trăi şi altfel decât în mizerie. Cetatea nu are cimitir pentru că el este destinat morţilor, iar aici sunt numai oameni vii. În curând, vom lansa apeluri de pace. Cei ce sunt receptivi ni se vor alătura. Aici nu există suferinţă, lacrimi şi nimeni nu oftează. Crucea a avut şi are rostul ei. Veţi spune că am suferit destul, dar bucuria se naşte oare fără suferinţă? Ruga Mea în faţa Comitetului era justificată. De acum înainte aici se vor naşte oameni liberi şi demni. Calvarul numit Terra a luat sfârşit. Mă voi întoarce din când în când, pentru că aici m-am născut, am suferit, i-am învăţat pe oameni să iubească, să creadă şi să atingă fericirea. Grija în ce priveşte dezvoltarea Terrei de acum încolo vă revine vouă, Templierii Credinţei. Aici s-a născut primul DAC din poporul adus de Remus şi

tot aici vor fi reprezentanţi ai tuturor naţiunilor. Fiecare om născut pe Terra este o părticică vie din ea şi merită respectul cuvenit. În viitor, Templul nostru va fi folosit ca Tunel al Timpului pentru reprezentanţii Terrei în Comitetul de pe Sirius.

Templul Spiritual va fi aici, în Munţii Sfinţi. Ne rămâne o singură fază până la încheierea ciclului: Fiinţelor umane de pe Terra le-a fost oferită şansa dezvoltării prin gândire, dar au irosit-o; pe toţi cei care s-au născut din pământ şi nu s-au dezvoltat îi vom întoarce în pământ.

După cuvântul Domnului, au părăsit cu toţii Templul şi sau îndreptat spre icoanele vii care munceau în Centrul Spiritual.

CAPITOLUL 7 – Botezul de foc

Începutul a fost foarte greu. Pe fiecare pârtie nouă ce trebuie să o străbaţi cazi de mai multe ori. Odată bătută, ea rămâne în veci un drum. Aşa era şi acum.

Oamenii îşi pierduseră speranţa. Nu puteau, iar mulţi nici nu voiau să accepte altceva. Iisus Se întrupase, Iira acolo, printre ei.

Aceasta era de necrezut pentru unii. Oamenii îşi doreau un Iisus supranatural venit din Cer, aşa cum învăţaseră în biserică, bun şi milostiv, care, la un simplu semn, să mântuiască o planetă, fără ca ea să fi meritat câtuşi de puţin.

Biserica nu-i învăţase că mântuirea vine din fiecare şi numai prin gândire şi credinţă.

Este adevărat că Iisus poate mântui pe oricine, dar n-o s-o facă niciodată pentru cineva care nu merită.

De fapt, la începutul începutului a fost la fel de greu şi, pentru a da lumii credinţa, Iisus S-a lăsat răstignit. Deosebirea era că de data aceasta istoria nu se putea repeta.

Pe pământul lui Remus a fost creat, aşa cum a fost proorocit, Centrul Spiritual al lumii. A rezistat, pentru că aşa a hotărât Dumnezeu, dincolo de dorinţele „aleşilor".

Templierii erau tot mai puternici. Oamenii ce li se alăturau, ajungând la ei, deveneau mai înţelegători, mai buni şi mai receptivi. Ura, când exista, se transforma în iubire.

Sentimentele negative erau inevitabile, deoarece fiinţa umană la

naştere este înzestrată în egală măsură şi cu rău şi cu bine. Depinde de societate dacă individul va fi un om bun sau rău.

Aici nimeni nu-i judeca pe cei din jur. Ei ştiau că, pentru a categorisi un om, trebuie mai întâi să te priveşti în oglindă şi să stabileşti dacă eşti demn pentru a o face.

Primii care au ajuns aici şi care erau deja iniţiaţi îi ajutau acum pe noii veniţi. Dornici de a începe o viaţă nouă erau milioane; sătui de minciuni sau jocuri politice meschine, căutau refugiul în Templul Adevărului. Aici nu erau biserici şi altare clădite pe suferinţa a milioane de credincioşi. Biserica era fiecare OM prin faptele sale. Chipuri fericite şi cu zâmbet pe buze vedeai la orice pas. Copii fără copilărie umpleau acum cu râsul lor aşezarea, icoane vii în Templul lui Iisus. De fapt, asta a cerut El semenilor la început şi asta obţinea abia acum. Uneori se auzeau şi suspine, dar numai datorită dezamăgirii născute dintr-un eşec.

Fiecare era nemulţumit de felul în care trăise până atunci într-o societate bolnavă cronic şi incurabil. Probleme se iveau şi aici, dar, cu răbdare, tot ce nu era bine îşi găsea până la urmă rezolvarea. Prin înţelegere şi multă muncă spărgeau împreună orice barieră. Forţa cea mai marc o găsea fiecare în el însuşi.

Să trăieşti cu învăţătorul era ceva unic la care nimeni nici măcar nu visase până atunci. Să fie cel mai bun cântăreţ, cel mai bun artist sau preşedinte putea să-i fi fost un vis al tinereţii. Dar să trăieşti şi să primeşti educaţie de la Cel mai demn din Univers, nimeni nu şi-a imaginat. Acum era un fapt. Pe umărul fiecăruia de aici s-a lăsat „porumbelul alb" şi nimeni nu se abătea de la drumul ales. Au fost mulţi cei care au spus: „Lăsaţi-i! Sunt nebuni, trebuie duşi la psihiatru". Mai târziu, au realizat că ei erau de fapt cei bolnavi. Dar era prea târziu.

În jurul Păstorului nu erau cei cu haine negre. Aceştia formau o altă turmă. Se jucau de-a politica, de-a stăpânii şi sclavii; se rugau la Dumnezeul lor, banul. De acolo aşteptau probabil mântuirea sau poate credeau că şi ea se cumpără dacă plăteşti suficient de mult.

Soarta planetei şi a omenirii era în impas. Acum timpul curgea prea repede. Omenirea începea să fie cuprinsă de disperare, iar planeta trebuia refăcută. Cu toţii erau conştienţi că, pentru a reconstrui ceva, trebuie mai întâi dărâmat din temelii. Sarcina aceasta îi revenea lui Iisus, iar El era trist pentru că acest sfârşit era determinat de pământeni. Totuşi ei erau creaţia lui Dumnezeu, iar El suferea că trebuie să-i pedepsească. El era Cel care avea

să-i judece, iar asta îi provoca cea mai mare durere. Majoritatea oamenilor de pe Pământ urmau să fie distruşi. Condamnându-şi planeta, El însuşi se autopedepsea, căci durerea cea mai marc este atunci când distrugi Creaţia. Altă soluţie nu exista.

Oamenii au avut totul pentru a evolua, iar El se întreba uneori: „De ce oamenii n-au înţeles de la început învăţătura? De ce nu s-au zbătut să repare greşeala, după ce le-am arătat adevărul? De ce M-au transformat în legendă? De ce Mi-au cerut viaţa fără nici un motiv?"

Pentru că le-a explicat ce este Dragostea, Iubirea şi Credinţa şi cum se poate atinge fericirea şi-au permis să creadă că, indiferent ce păcat ar face, vor fi iertaţi. Cum puteau crede că Mila este infinită? Puţini au fost şi sunt semenii care s-au gândit că greşeala comisă cu răstignirea Lui trebuie reparată fără întârziere. Aceştia au avut un sfârşit tragic. Li s-a adus acuzaţia că şi-au permis să gândească. Omenirea trebuia să cunoască faptul că o greşeală niciodată nu se poate repara cu o alta, şi, prin efortul tuturor, s-ar fi ajuns la un rezultat cu mult mai bun. Atunci, omenirea şi-ar fi putut permite să ceară ceva Domnului, însă o crimă tot crimă rămâne. Pentru oameni Iisus Şi-a dat viaţa, şi tot pentru ei ar fi închis ochii, uitând toate greşelile comise, dacă ar fi fost posibil. Acum însă este prea târziu şi tragedia este că foarte mulţi nu cred; pentru ei, al treilea mileniu e foarte departe.

În viitorul apropiat va începe cel de-al treilea război mondial. S.U.A. – ţara care se consideră „a libertăţii" – va fi cea care va apăsa „butonul roşu" în acest război, în politica ei „umanitară" nu mai crede nimeni. Prin teste, americanii au aflat deja cum li se va scufunda continentul. Pentru asta caută noi teritorii. Nu au unde să găsească loc pentru toţi câţi sunt. Să privească spre China – elefantul cel blând – nu îndrăznesc, fiindcă se ştie, cât este acesta de greoi, se sperie şi fuge de el chiar şi leul-rege. NASA ştie, dar nu face public pentru „prostime", că va ieşi la suprafaţă Atlantida. Nu o face, pentru că evenimentul va fi ulterior scufundării continentului lor.

Privirile le sunt îndreptate spre câteva ţări din Europa: România, Iugoslavia, Bulgaria şi câteva state din fosta Uniune Sovietică.

Nici ţările arabe nu vor sta deoparte. Războiul nuclear va fi prima fiară căreia i se va da drumul pc Pământ, datorită gândirii înguste a politicienilor „de elită".

Apoi vine rândul celei de a doua fiare: bolile şi foamea. După război vor apărea o mulţime de mutaţii genetice şi viruşi necunoscuţi, ca urmare a folosirii armelor nucleare şi chimice. Se va dezlănţui şi „elefantul cel mare".

Pe un om poţi să-l ţii legat, poţi să-l molestezi sau să-l terorizezi, dar, dacă este înfometat, nimic nu-l va opri. Mişcarea unei mase de aproape un miliard şi jumătate de oameni în căutarea hranei, mai ales că toţi aceştia vor fi disperaţi, va extermina încă o mare parte din populaţia Terrei.

Planeta va rămâne în continuare în umbră şi va fi greu de controlat. De aceea, aici vor veni fiinţe umane evoluate şi cu foarte multă experienţă. Numai aşa scutul planetei va putea fi păstrat intact timp de sute de mii de ani. După această a treia Apocalipsă, Terra este şubrezită şi nu mai poate suporta încă o coliziune catastrofală. Ea are nevoie de „linişte" pentru a se reaşeza, pentru a deveni mai compactă. Cu o populaţie de fiinţe evoluate, Terra nu mai arc nevoie de control. Totul va fi aşa cum trebuia să fie de la început, până acum.

Spiritele celor distruşi vor fi integrate planetei – în stare de energic primordială, pentru a reface ceea ce ei au distrus. De la sfârşitul anului 1994 şi până în 1997 se vor produce un lanţ de cutremure care vor afecta tot Pământul. Cel mai mult vor avea de suferit Japonia, Canada, Australia, Italia, Germania, Franţa, Grecia, Iugoslavia, Egipt. În aceeaşi perioadă se vor reactiva o mulţime de vulcani care, la rândul lor, vor provoca milioane de victime.

Datorită apropierii sale de Soare, se vor topi gheţarii şi multe oraşe vor rămâne sub apă. Armele nucleare rămase fără controlul computerizat vor da naştere la explozii distrugătoare, schimbările provocate de cataclism vor afecta şi comportamentul animalelor a căror agresivitate nu va mai putea fi controlată. Golurile naturale sau artificiale existente în scoarţa Pământului se vor umple, iar diametrul planetei se va micşora cu 1,5 până la 3 cm, planeta devenind astfel mai compactă. Asta înseamnă distrugerea a tot ce a mai rămas cât de cât în forma iniţială, în acest moment, planeta va rămâne fără scutul protector aproximativ 18 minute, care în timp terestru înseamnă trei luni. În tot acest timp, planeta va fi botezată. Botezul de Foc! Chiar dacă Iisus a avertizat despre asta demult, botezul este numai din vina oamenilor. Iisus are şi va avea grijă de oamenii care au crezut, cred şi vor crede în Dumnezeu.

Universul şi Comitetul sunt pregătiţi să ajute cu toată forţa oamenii de pe Terra. Până acum, de fiecare dată când s-a întins mâna pământenilor, datorită neîncrederii, aceştia au respins-o. Puteţi şi acum să o faceţi, rezultatul vă este cunoscut.

În 1997 se va produce schimbarea şi în Univers. Luna se va deplasa şi

în locul ei va veni o planetă, mica HELÖS, care va rămâne acolo pentru tot restul existenţei sale şi va fi baza intermediară pentru navele din alte galaxii. Saturn va avea aceeaşi soartă. Îşi va părăsi orbita, iar în locul lui va veni HORA, o planetă din galaxia LATOTESOS. Terra, cu ajutorul tuturor oamenilor din Univers, va fi refăcută într-un timp destul de scurt. Oamenilor de aici li s-au oferit multe şanse, dar ei şi-au cerut distrugerea şi o vor avea. Cel mai trist este că în momentul cataclismului se vor naşte şi mulţi copii cărora voi, oamenii maturi care mimaţi gândirea, nu le-aţi lăsat şansa să vadă cât de frumoasă e Terra.

Odată vă veţi aminti de cuvintele: „Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce fac!" Acum poate, în al doisprezecelea ceas, o să recunoaşteţi că a avut dreptate şi că voi aţi greşit. O să vă amintiţi şi alte cuvinte ale acestui „scamator", „înşelător", „vrăjitor" sau cum L-aţi mai numit voi de-a lungul timpului.

„Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut".

Epilog

În pragul celui de-al treilea mileniu omenirea este obligată să-şi pună întrebarea: „Oare a meritat unica revoluţie de pe Terra – aceea înfăptuită prin Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos? A reuşit să convingă oamenii că un rezultat.benefic nu poate fi obţinut cu rea-voinţă?" Templierii v-au arătat că, pentru cei ce au aflat credinţa şi au înţeles forţa unirii, totul a meritat.

Primul popor aici pe Pământ a fost cel al lui Remus. El a coborât în ţara ce s-a numit mai târziu Dacia. Urmaşii acestuia au rezistat aici până astăzi, folosind armele lui Iisus. Romanii, otomanii, habsburgii, burghezii roşii n-au reuşit să-i distrugă. Vor rezista şi de data aceasta la presiuni, indiferent cum sunt aplicate ele şi din ce parte vin.

„Aleşii" se vor îneca în propriile putregaiuri. Caiafa de la Vatican deja nu mai poate convinge pe nimeni cu dogme combătute de istorie. Administraţia americană şi aliaţii săi vor cădea în propria lor capcană aşa-zis „umanitară". Cu toţii au uitat că ***a existat, există şi va exista în veacul vecilor – IISUS NAZARITEANUL.*** În aceeaşi măsură s-a uitat că pe Terra există şi Dacia, o ţară cu un teritoriu mic, dar uriaşă prin credinţă.

Dacilor le puteţi lua totul, dar nu credinţa. Şi asta pentru că o păstrează cu sfinţenie în inimile lor şi nu în altarele voastre. Un dac cu credinţă trăieşte liber şi moare cu zâmbetul pe buze. Unui dac îi este foarte, foarte frică în pragul trecerii în eternitate... numai dacă a greşit faţă de Dumnezeu!

Iisus a venit. Dacă priviți în jurul vostru, s-ar putea să-L vedeți, dar pentru asta vă trebuie Credință. Când vă îndreptați privirile spre biserici, implorați-l pe Caiafa să vă ajute. El vă este complice la cea mai mare crimă din istoria Terrei. Pentru asta poate va avea curajul să vă spună Adevărul... Poate...

Iisus nu este mit și nici legendă. El este Adevărul și Credința, Mântuirea si Răsplata. Lanurile de grâu semănate de Miel vor fi curățate de buruieni. Când ți-e greu, când suferi sau te bucuri, îndreaptă-ți ochii spre Ființa care totul ți-a dat și căreia totul l-ai luat.

Tu ești o lumânare uriașă dacă luminezi prin gândire. Când vegetezi ești doar cenușă.

Templierii arată drumul lui Iisus pe Terra împreună cu voi toți. Covorul pe care trebuie să pășească El să fie credința voastră unită. Numai așa puteți scoate cuiele pe care I le-ați dăruit.

